RADU TEODORESCU

SFÂNTUL CIPRIAN AL ANTIOHIEI: DE LA MAGIE LA HRISTOS SAU DESPRE ORIGINILE MOTIVULUI LITERAR FAUSTIC

Cugir 2026

CUPRINS

Introducere
1. Viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei pe scurt şi cu privire la Sfânta Iustina
2. Şi totuşi convertirea la Hristos este posibilă şi celor mai căzuţi
3. Magia şi vrăjitoria ca lucrări demonice
4. Sfântul Ciprian al Antiohiei ca sfânt încă actual
5. Magia şi vrăjitoria ca seducţii şi înşelăciuni demonice
6. Manifestările magiei şi vrăjitoriei lumea şi cultura contemporană
Concluzii

INTRODUCERE

Sfântul Ciprian al Antiohiei (secolul III după Hristos pomenit pe 2 octombie) este un sfânt al aghiografiei creştin ortodoxe care se poate spune că stă la baza motivului faustic. Ce legătură poate să existe între un sfânt din secolul al III-lea şi opera literară Faust al germanului Goethe? Ei bine în această carte vom vorbii mai mult despre acest lucru.

Iată ce spunea în acest sens gânditorul creştin ortodox Vasile Muntean "cine a fost, de fapt, Ciprian? Un vestit vrăjitor din Antiohia care (fie el, fie amicul său, Aglaid) a râvnit pe fermecătoarea fecioară Iustina. Aceasta însă L-a preferat pe Hristos, Mirele ceresc. Cum era de aşteptat, creştina Iustina, rugându-se stăruitor, l-a respins cu tărie pe magician. Îndată, Ciprian a recurs, în schimbul sufletului lui, la un pact cu cel-rău, pentru a izbuti în întreprinderea sa. Nereuşind, diavolul îi dă în schimb o arătare ce întrucâtva semăna cu Iustina, însă care nu era decât o aparenţă satanică. Cutremurat de puterea Iustinei şi a Dumnezeului ei, păgânul Ciprian devine creştin şi o secundează in extremis în mucenicie.

În anul 1623, trupe englezeşti au dat nu puţine reprezentaţii pe această temă în Ţările de Jos; de notat că spectacolul englez începea cu monologul lui Faust, pe care Goethe l-a metamorfozat în Monologe des grübelnden Gelehrten. Calderón s-a servit de acel renumit monolog, iar în privinţa numelui lui Faust, îl utiliza în chip neprevăzut în prima variantă din El Mágico prodigioso. În expunerea privind pe Ciprian, fecioara Justa la botez primeşte numele de Justina, dar în întâia parte a piesei lui Calderón ea nu se cheamă Justa, ci Faustina."[1]

Prin urmare se poate vedea că există multă asemănare dintre viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei şi Faust al lui Goethe. Aceasta fiindcă ambele se bazează pe un pact pe care cei în cauză în fac cu cel rău (diavolul). Avem motive să credem că probabil Goethe era familiar cu motivul vieţii Sfântului Ciprian al Antiohiei. Aceasta fiindcă după cum am spus Ciprian era un vrăjitor care putea invoca demoni şi făcea multe minuni cu puterea lor.[2]

Am găsit de cuviinţă să scriem o carte în care să îl aducem în actualitate pe Sfântul Ciprian al Antiohiei şi Sfânta Iustina care ambii au devenit martiri pentru Hristos. La fel de bine mai trebuie să precizăm că Sfântul Ciprian şi Sfânta Iustina sunt cinstiţi nu numai în Biserica Ortodoxă şi ci în Biserica Catolică.[3]

Tot gânditorul Vasile Muntean spunea despre legătura dintre Sfântul Ciprian şi Faust al lui Goethe următoarele: "concluzia istorisirii din veacul al IV-lea avea o limpede ţintă apologetică, decelând forţa creştinătăţii în faţa păgânismului. Evident - subliniază tot I.P. Culianu (de al cărui comentariu m-am folosit largo) - percepem uşor semnificaţia acestui cucernic exemplu din răstimpul prigoanelor anticreştine, dar care putea să-i fie mesajul în oraşul Yepes, în 1637, când El Mágico prodigioso a fost pus în scenă întâia dată?! Acum Ciprian - ca şi Johannes (cca †1541) ori Jorg Faust (†1540) - nu închipuie Antichitatea necreştină biruită de creştinism, ci Renaşterea biruită de Reformă, conchide acelaşi valoros şi regretat istoric al religiilor. Ca şi Faust-ul goethian, El Mágico prodigioso are la început un „prolog în cer", în care demonul se gândeşte să ispitească orizontul de cunoaştere al lui Ciprian şi tăria morală a Iustinei.

Faust-ul lui Goethe - după aprecierea autorizată a lui Tudor Vianu - este drama unui cărturar din vremea Reformei lutherane, căruia ştiinţa timpului nemaifiindu-i suficientă, încearcă zadarnic practica magiei şi încheie cu duhul răului (Mefistofel) un acord, dăruindu-i sufletul, spre a dobândi fericirea ca desfătare, ştiinţa şi puterea. Şi concluzia lui Vianu: „Faust este deci un rebel împotriva ordinii morale existente. Tema este străveche..."."[4]

Scriem această carte pentru a evidenţia un sfânt care a trăit cu multă vreme în urmă şi care trebuie să ştim că are multă semnificaţie pentru mai multe

- curente,
- tendinţe
- şi preocupări

ale omului din domeniul ocultului şi al magiei. Aceasta fiindcă – după cum am mai spus – şi cu alte ocazii ei bine sunt mai mulţi care sunt cât se poate de interesaţi şi fascinaţi de magie şi ocultism. În marile magazine de cărţi ei bine de

[1] https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/de-la-simon-magul-la-faust-ul-lui-goethe-178876.html (accesat pe 04.08.2026).
[2] https://ro.wikipedia.org/wiki/Ciprian_%C8%99i_Iustina (accesat pe 04.08.2026).
[3] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 04.08.2026).
[4] https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/de-la-simon-magul-la-faust-ul-lui-goethe-178876.html (accesat pe 04.08.2026).

mai multe ori există un loc pentru cărți de ocultism (astrologie, New Age, anstroposofie, teosofie sau yoga). Aceasta fiindcă trebuie să știm că acest domeniu este unul care este de partea demonilor.

Sfântul Ciprian al Antiohiei se pare că credea în magie fiindcă nu a auzit de Hristos şi nici de creştinismul ortodox. Aceasta fiindcă în păgânism trebuie să știm că magia era larg răspândită. Iată ce spunea părintele Nicolae Achimescu: "încă de la începuturile lumii, magia şi-a făcut simțită prezența în toate locurile şi timpurile. Aflată mereu în umbra religiei, uneori chiar în interiorul acesteia, deseori într-o competiție deplină, magia are totuşi în sine ceva sacru, un "crâmpei" de transcendent, aşa încât îi poate oferi celui care apelează la ea uneori certitudinea, iar dacă nu, măcar speranța sau iluzia că reprezintă un mijloc de a acționa eficient asupra lumii invizibile."[5]

În societatea din zilele noastre se poate vedea că sunt mai multe filme care au ajuns să se bazeze sau chiar să dacă reclamă magiei:

- seria Harry Potter,
- Clubul vrăjitoarelor (1996),
- Magie practică (1998),
- Magicienii (2007),
- Vrăjitoarele din Eastwick 1987,
- Proiectul Blair Witch 1999,
- La maschera del demonio 1960 etc.

Prin urmare scriem o carte despre un fost magician care a ajuns să cunoască foarte bine lumea vrăjitoriei şi a magiei. Aceasta pe fondul unui interes crescând în magie din societatea contemporană. Tot părintele Nicolae Achimescu spunea în acest sens: „credințele majore şi practicile vrăjitoreşti i-au preocupat în mod permanent, înainte de triumful cartezian şi al iluminismului secolului al XVIII-lea, atât pe intelectualii şi gânditorii de seamă, cât şi pe oamenii simpli. Mai mult, acum, la început de mileniu al III-lea, în pofida progresului rapid şi constant al științelor, aceste practici n-au dispărut în întregime dintr-o Europă care poartă puternica amprentă a raționalismului, supratehnicizării şi informatizării. Dimpotrivă, astăzi se simte din plin prezența lor în forme dintre cele mai variate: astrologie, leacuri, farmece şi descântece, "liturghii" negre, alte practici sataniste etc."[6]

Evident că această carte nu îşi propune să reînvie *vânătoarea de vrăjitoare* care a existat în Evul Mediu. Aceasta fiindcă ştim că în această perioadă a istoriei ei bine o simplă insinuare că eşti magician se putea termina prin arderea pe rug. Aceasta fiindcă se pare că medievalii au fost obsedați de magie. „În Evul Mediu, vrăjitoria a căpătat deja dimensiunile unui fenomen de mare amploare. O afirmație a lui Voltaire, neprobată însă, i-a determinat pe anumiți istorici să evoce vreo 100.000 de vrăjitoare care ar fi fost arse pe rug între sfârşitul Evului Mediu şi secolul al XVIII-lea. Totuşi, o estimare mai rezonabilă ar trebui să se oprească undeva cam la jumătate sau poate chiar la o treime din această cifră, ținând seama de faptul că, în vremea aceea, Europa avea o populație de câteva sute de milioane de locuitori. Conform arhivelor judiciare, în general cam trei sferturi din numărul acuzaților erau femei. Agresiunea nemaiîntâlnită în istorie până acum împotriva acestor femei s-a dezlănțuit, practic, într-o perioadă în care Occidentul se pregătea pentru a cuceri întregul pământ."[7]

Evident că lumea uită că de fapt motivul lui Faust al lui Goethe nu este numai o simplă operă literară după cum a intenționat autorul ci au fost cazuri

- adevărate,
- reale
- şi autentice

în istorie. Unul dintre ele este cel ale Sfântului Ciprian al Antiohiei care se pare că îl cunoştea şi în îl invoca pe diavol în persoană. Diavolul i-a dat mai mulți demoni de ai lui care să îl ajute şi să îl slujească şi i-a promis că în viața de apoi va moştenii raiul.

Se poate ca Sfântul Ciprian al Antiohiei să fi fost un naiv? Puțin probabil. În antichitate cam toate religiile păgâne erau bazate pe magie şi vrăjitorie. Se pare că sfântul nostru practica magia şi vrăjitoria în cadrul cultului zeului

---

[55] Preot Nicolae Achimescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/magia-si-vrajitoria-o-expresie-pseudoreligioasa-a-lumii-de-ieri-si-de-azi-10977.html (accesat pe 27.10.2025).

[6] Idem.

[7] R. Muchembled, "Magia şi vrăjitoria din vechime şi până astăzi", în: idem, Magia şi vrăjitoria în Europa din Evul Mediu până astăzi, trad. rom., Bucureşti, 1997, pp. 6-7 apud Preot Nicolae Achimescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/magia-si-vrajitoria-o-expresie-pseudoreligioasa-a-lumii-de-ieri-si-de-azi-10977.html (accesat pe 27.10.2025).

Apollo. Deci este clar că Sfântul Ciprian ştia că zeul Apollo era o minciună fiindcă el îl slujea de satan direct de la care primea ajutor.

„Desigur, pentru omul secolelor XX-XXI, fie el chiar şi istoric de profesie, e foarte greu de acceptat primatul universal al magiei din perioada medievală. Şi totuşi, în acea vreme, toţi oamenii, şcoliţi sau analfabeţi, tratau această problemă cu maximă seriozitate. Fiind o ştiinţă ocultă cu ajutorul căreia oricare practicant avea pretenţia că poate supune voinţei proprii forţele spirituale superioare, magia antică deţinea, în accepţiunea oamenilor instruiţi din Evul Mediu sau din secolul al XVI-lea, două ramuri: una malefică, respectiv "magia neagră" (goetia), şi o alta benefică, "magia albă" (theurgia). În realitate însă, cele două noţiuni folosite nu se deosebeau deloc în ştiinţa acelei vremi, pentru simplul motiv că astrologia era strâns legată de astronomie, alchimia prefigura chimia, iar numerele sau figurile geometrice mistice făceau parte din matematică. Biserica însăşi, de altfel, nu nega existenţa magiei, mulţumindu-se doar să denunţe "magia neagră (goetia) ca pe o formă de manifestare a diavolului."[8]

Un creştin ortodox s-a dus la un duhovnic vestit cu care discuta.

- Părinte se poate aşa ceva?
- Ce?
- Să existe magie şi ocultism?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă omul este o fiinţă liberă.
- Ştiu.
- Şi ce putem să facem împotriva magiei şi a ocultismului?
- Să ne rugăm.
- Ajută?
- Da.
- Cum?
- O să îţi spun o întâmplare.
- Vă ascult.
- Se spune că cineva s-a dus la o vrăjitoare care controla vreo 300 de demoni.
- Şi?
- I-a spus că vrea să îi facă vrăji asupra unei persoane cu care avea un interes.
- Înţeleg.
- Vrăjitoarea a trimişi pe demoni la acea persoană.
- Şi?
- La scurt timp s-au întors.
- Şi ce au spus?
- Nu am putut să îi facem nimic acelei persoane fiindcă ea tocmai se spovedise şi se împărtăşise.[9]
- Interesant.
- Este.
- Deci demonii magiei nu au putere mai mare ca Hristos?
- Nu.
- Nu ştiam.
- Ştii acum.
- Aşa este.
- Dar evident că sunt şi unii care cred în magie.
- Adică?
- Se spune că cineva s-a dus la o vrăjitoare pentru a îi cere serviciile să facă pe cineva să se îndrăgostească de ea.
- Şi?
- Vrăjitoarea i-a cerut 30000 de euro.

[8] Idem.
[9] Întâmplare din tradiţia ortodoxă.

- Mult.
- Nu s-a întâmplat nimic.
- Cred.
- Femeia şi-a cerut banii înapoi.
- Şi i-a primit?
- Nu.
- Evident.
- Ştii cum este cu magia în zilele noastre?
- Nu.
- Cinci fire de pir (iarbă câinească), smulse de grădinar şi aruncate peste gard, se duseseră de aci încolo, până ajunseseră la o arătură.
- Şi?
- Se duseseră la stăpânul acesteia şi ziseră.
- Ce?
- Suntem nişte sărmane alungate fără vină, îndură-te şi lasă-ne să trăim şi noi la marginea ogorului dumitale, unde şi aşa nu creşte nici un fir de grâu.
- Bine.
- De ce?
- Omului i se făcu milă de goliciunea lor şi le dete un locşor la piatra de hotar lângă răzor şi se bucură că a putut face un lucru bun.
- Şi ce a urmat?
- Firul însă se întinsese încetişor, tot mai departe şi mai departe pe sub pământ, până străbătuse tot ogorul dintr-un cap la celălalt.
- Cred.
- După câteva luni, când trimise omul secerătorii, n-au găsit decât nişte spice pipernicite.
- De ce?
- Firul străin umpluse întreg ogorul şi supse toată hrana necesară pentru buna dezvoltare a grâului.
- Înţeleg.
- Văzând aceasta, stăpânul ogorului îi păru rău că s-a arătat milos faţă de pir.
- Cred.
- Ca pirul pe locul de arătură, aşa creşte păcatul în inimă, îndată ce-i faci loc în ea![10]
- Aşa este.
- Deci vezi?
- Ce?
- Cu răul nu trebuie să faci nici un compromis.
- Se poate?
- Da.
- Cum?
- Dacă vrei cu adevărat.
- Aşa este.
- Mă bucur că eşti de acord.
- Cum să nu părinte.
- Este evident că există forţe oculte în lumea noastră.
- Da?
- Da. Zvastica nazistă se pare că a fost un însemn ocult.
- Nu ştiam.
- Ba da.
- Părinte vă mulţumesc pentru cuvinte.
- Domnul să fie binecuvântat.

[10] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Amin.
- Să ne rugăm mai mult.

"Vânătoarea de vrăjitoare nu trebuie privită neapărat ca "o marcă a barbariei", caracteristică unor epoci mai mult sau mai puţin primitive. Dimpotrivă, în mod paradoxal, aşa cum subliniază Robert Muchembled, ea a prins rădăcini pe teritoriul unei Europe extrem de tulburate, dar activă şi puternic inventivă. E vorba de o perioadă în care avea să se nască "un nou echilibru mental, care avea să separe, în cele din urmă, pe intelectuali şi pe prinţii luminaţi de lumea superstiţioasă ori credulă". În fine, o perioadă în care Europa a cunoscut grave crize urmate de "puternice recompuneri simbolice, religioase şi politice", care după aceea aveau să se constituie în condiţii foarte prielnice în vederea expansiunii sale în toate domeniile şi pe toate planurile."[11]

CAPITOLUL 1

VIAŢA SFÂNTULUI CIPRIAN AL ANTIOHIEI PE SCURT ŞI CU PRIVIRE LA SFÂNTA IUSTINA

Viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei trebuie să ştim că este una care are foarte mult din elementele prin care Goethe a ajuns să scrie Faust.[12] Aceasta fiindcă se poate vedea că la fel ca Faust care face un pact cu Mefistofel (diavolul) ei bine la fel a făcut şi Sfântul Ciprian. Aceasta fiindcă în ciuda la ceea ce spun mai multe opinii din zilele noastre trebuie să ştim că există o lume ocultă a puterilor demonice pe care cei interesaţi în vrăjitorie şi magie ajung să o folosească.

"Pe vremea împărăţiei lui Deciu, era în Antiohia Siriei un filosof şi vrăjitor vestit, anume Ciprian, de neam din Cartagina, născut din părinţi necredincioşi, care a fost dat în copilăria sa spre slujba păgânescului şi necuratului lor zeu, Apolon. În anul al şaptelea al vârstei sale îl încredinţară la vrăjitori spre învăţătura meşteşugului vrăjitoriei şi a drăceştii înţelepciuni. Iar după zece ani de la naşterea sa a fost trimis de părinţi spre săvârşirea jertfei în muntele Olimpului, pe care păgânii îl numeau locuinţă dumnezeiască, căci acolo se afla nenumărată mulţime de idoli întru care mulţi diavoli locuiau.

Ciprian a învăţat în acel munte înalt mult meşteşug diavolesc, căci ştia felurite năluciri drăceşti; se deprinsese a schimba văzduhul, a porni vântul, a slobozi tunete şi ploi, a tulbura valurile mării, a face stricăciune în răsaduri, grădini şi câmpii, a aduce vătămări şi răni asupra oamenilor şi se învăţase la înţelepciunea cea pierzătoare şi prea rea lucrare diavolească. Şi a văzut acolo nenumărate pâlcuri drăceşti împreună cu stăpânul întunericului, împrejurul căruia unii săltau, alţii slujeau, alţii chiuiau, lăudând pe stăpânul său, iar alţii erau trimişi în toată lumea spre înşelarea popoarelor."[13]

Prin urmare se poate vedea că Sfântul Ciprian nu a avut de ales: părinţii lui au voit să facă din el un vrăjitor. În acest sens vrăjile învăţate erau făcute în numele zeului Apollo. La 10 ani sfântul este trimis pe muntele Olimp din Grecia unde se ştie că era cel mai puternic centrul al păgânismului elen. Aici Sfântul Ciprian a învăţat să facă mai multe lucruri:

- a schimba văzduhul,
- a porni vântul,
- a slobozi tunete şi ploi,
- a tulbura valurile mării,
- a face stricăciune în răsaduri, grădini şi câmpii,
- a aduce vătămări şi răni asupra oamenilor
- şi se învăţase la înţelepciunea cea pierzătoare şi prea rea lucrare diavolească.

Se poate vedea de aici că magia şi vrăjitoria nu este o glumă şi nici o ficţiune fiindcă se poate vedea că ea era operativă. Acest lucru ne aduce aminte de confruntarea Sfântului proroc Moise cu magicienii din Egipt care s-au luat la întrecere pentru a scoate poporul ales din robie când Moise a adus cele 10 plăgi asupra Egiptului. Prin urmare este

[1111] R. Muchembled, "Magia şi vrăjitoria din vechime şi până astăzi", în: idem, Magia şi vrăjitoria în Europa din Evul Mediu până astăzi, trad. rom., Bucureşti, 1997, p. 79 apud Preot Nicolae Achimescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/magia-si-vrajitoria-o-expresie-pseudoreligioasa-a-lumii-de-ieri-si-de-azi-10977.html (accesat pe 27.10.2025).

[12] A se vedea Goethe, *Faust* (Bucureşti, 2017).

[13] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).

bine să ştim că confruntarea dintre vrăjitorie şi puterea lui Dumnezeu este un subiect vechi şi trebuie să ştim acest lucru fiindcă sunt unii care nu cred în aceste lucruri şi consideră că totul este de fapt o mare imaginaţie.

„Este arătat ce fel de om era: prieten al diavolilor, ale căror lucruri, toate, le făcea supărând pe oameni şi înşelându-i. În Antiohia a petrecut multă vreme şi a adus pe mulţi oameni spre toată necurata fărădelege, pe mulţi i-a ucis cu otrăvurile şi cu farmecele, pe copii şi pe copile spre jertfă diavolilor îi înjunghia şi pe mulţi i-a învăţat la vrăjile sale rele: pe unii îi învăţa să zboare prin văzduh, pe alţii să plutească cu luntrea prin nori, pe alţii i-a făcut să umble pe ape. De toţi păgânii era cinstit şi slăvit ca un mare jertfitor şi preaînţelept slujitor al necuraţilor lor zei şi mulţi alergau la dânsul pentru nevoile lor, pentru că îi ajuta cu puterea diavolească de care era plin; unora le ajută la desfrânare, altora la mânie, la vrajbă şi la izbândirea răutăţilor, iar altora în zavistie le ajuta. Acum era cu totul în fundul iadului şi în gurile diavoleşti, fiu al gheenei, părtaş al celor diavoleşti şi al pierzării celei veşnice. Iar Domnul, Cel ce nu voieşte moartea păcătosului, pentru negrăita Sa bunătate şi pentru milostivirea cea nebiruită de păcatele omeneşti, a vrut ca pe acest om să-l caute şi pe cel afundat în adâncul iadului din prăpastie să-l scoată şi să-l mântuiască, spre arătarea milostivirii Sale, tuturor oamenilor, căci nu este păcat să biruiască iubirea Lui de oameni."[14]

Se poate vedea aici că demoni pot să confere mai multe puteri celor care îi invocă. Acest lucru nu este o minciună ci o realitate. Viaţa Sfântului Ciprian ne spune de trei puteri pe care el a ajuns să se confere celor care îl căutau:

- pe unii îi învăţa să zboare prin văzduh,
- pe alţii să plutească cu luntrea prin nori,
- pe alţii i-a făcut să umble pe ape.

Aceste lucruri evident că ţin de domeniul supranaturalului fiindcă trebuie să ştim că există o putere supranaturală în această lume care este cât se poate de activă şi pe care în nici un fel nu putem să o ignorăm.[15]

Totuşi ceea ce trebuie să ne dăm seama în cazul Sfântului Ciprian este că de fapt el nu a avut de ales: părinţii lui au decis pentru el că el trebuie să devină vrăjitor. Poate pentru acest lucru Dumnezeu s-a milostivit de el şi a voit s îl aducă la mântuire. Iată cum a avut loc această convertire a Sfântului Ciprian.

„În acea vreme era în Antiohia o fecioară cu numele de Iustina, care s-a născut din părinţi păgâni. Tatăl ei se numea Desei şi era slujitor idolesc, iar maică să se numea Cleodonia. Fecioara Iustina când a ajuns la vârsta desăvârşită, şezând în casa sa la fereastră, a auzit din întâmplare un cuvânt de mântuire din gura unui diacon care trecea pe acolo, care se numea Prailie şi care grăia pentru întruparea Domnului nostru Iisus Hristos „că S-a născut din curata Fecioară Maria şi, multe minuni făcând, a voit a pătimi pentru mântuirea noastră şi a înviat din morţi şi S-a înălţat la ceruri şi a stat de-a dreapta Tatălui şi împărăţeşte în veci"

Această propovăduire a diaconului a căzut pe pământ bun în inima Iustinei, căci degrabă a început a aduce rod şi a dezrădăcina din ea toţi spinii necredinţei. Iustina voia ca mai mult şi mai desăvârşit să înveţe de la acel diacon, însă nu îndrăznea să-l caute pe el, împiedicând-o feciorelnica ruşine. Însă mergea adeseori, în taină, la biserica lui Hristos, ascultând cuvintele lui Dumnezeu; şi lucrând în inima ei Duhul Sfânt, a crezut în Hristos. Şi în scurtă vreme şi pe maica ei a făcut-o să creadă şi după aceea şi pe bătrânul ei tată l-a adus la credinţă; el, văzând înţelegerea fiicei sale şi auzind cuvintele ei cele înţelepte, socotea în sine că idolii, fiind făcuţi de mâini omeneşti, cum pot să fie ei dumnezei, neavând nici suflet, nici suflare? Şi o vedenie minunată a văzut el noaptea în vis, prin dumnezeiască arătare: adică o tabără mare de îngeri purtători de lumină, iar în mijlocul lor era Mântuitorul lumii, Iisus Hristos, şi L-a auzit pe El grăindu-i: „Veniţi la Mine şi vă voi da vouă cerească împărăţie". Apoi, deşteptându-se din somn, Edesie îndată a mers cu femeia şi cu fiica sa la episcopul creştinesc pe care îl chema Optat, rugându-l pe el să-i înveţe credinţa lui Hristos şi să le dea lor Sfântul Botez şi i-a spus lui cuvintele fiicei sale şi îngerească vedenie pe care singur o văzuse."[16]

Se poate vedea aici de mai multe ori Hristos lucră mântuirea noastră prin

- metode
- şi căi

[14] Idem.

[15] A se vedea Juan Jose Revenga, *Lumi oculte. O călătorie initiatică printre vrăji, santeria afro-cubaneză şi voodoo* (Bucureşti, 2008).

[16] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).

care ne sunt de cele mai multe ori necunoscute şi cât se poate de neaşteptate. Aceasta fiindcă este bine să ştim că înţelepciunea lui Dumnezeu este mult mai mare ca a noastră şi nu trebuie să uităm acest lucru fiindcă sunt mulţi care nu cred în lucrarea lui Hristos de mântuire a sufletelor noastre.

„Era atunci în Antiohia un tânăr scolastic, pe nume Aglaid, fiu de părinţi bogaţi şi slăviţi, vieţuind cu desfătare întru deşertăciunea lumii acesteia. Şi acesta, într-o vreme oarecare, a văzut-o pe Iustina fecioara mergând la biserică şi s-a minunat de frumuseţea ei. Iar diavolul a pus gând rău în inima lui asupra ei şi, aprinzându-se de dorul ei, Aglaid a început a se gândi în toate chipurile, că întru cunoştinţa şi dragostea ei să vie şi, înşelând-o, să aducă pe mieluşeaua cea curată a lui Hristos întru necurăţia cea gândită de dânsul. Şi pândea calea ei, ori unde avea să meargă fecioară şi, întâmpinând-o, o amăgea cu cuvinte desfrânate, lăudându-i frumuseţea. Apoi, spunându-i cuvinte de fericire şi arătându-şi dragostea sa către dânsa, cu curse înşelătoare şi meşteşugit împletite o urmărea pe ea spre desfrânare. Iar fecioara se întorcea şi fugea de dânsul, înfricoşându-se de el şi nu voia să-i asculte înşelătoarele şi viclenele cuvinte. Şi tânărul, dorind frumuseţile ei cele fecioreşti, a trimis la dânsa rugăminte ca să voiască să-i fie lui soţie. Iar ea a răspuns către dânsul: „Am pe Mirele meu Hristos căruia Îi slujesc şi curăţia mea îmi păstrez. Acela şi sufletul şi trupul meu îmi păzeşte de toată necurăţia”.”[17]

Se poate vedea aici că de mai multe ori demonii pot să işte în noi mai multe sentimente. Aceasta fiindcă din ce ne spune relatarea vieţii Sfântului Ciprian acest tânăr păgân Aglaid ei bine a fost inspirat de diavol să ajungă să se îndrăgostească de tânăra creştină pe nume Iustina. Aceasta fiindcă atunci când cineva îşi i-a în serios viaţa de creştin ei bine se intensifică şi lucrarea demonilor. Din câte se pare din relatarea aghiografică a vieţii Sfântului Ciprian demonii pot – dacă sunt lăsaţi – să aducă sentimente de iubire faţă de anumite persoane.[18]

Prin urmare ce face tânărul păgân Aglaid? Merge şi cere ajutorul vrăjitorului Ciprian: „neştiind ce să mai facă, înmulţindu-se în el răutatea patimii, s-a ispitit cu încă un lucru rău: a mers la marele vrăjitor şi fermecător, Ciprian, jertfitorul idolesc şi acestuia, spunându-i necazul său, i-a cerut ajutor, făgăduind să-i dea mult aur şi argint. Ciprian, pe toate auzindu-le de la dânsul, îl mângâia făgăduindu-i că toată dorinţa lui i-o va îndeplini. „Eu, a zis el, voi face ca această fecioară singură să caute dragostea ta şi te va dori pe tine mai mult decât tu pe ea”. Aşa, mângâindu-l, i-a dat bună nădejde.”[19]

Din nou ceea ce putem vedea aici că puterea

- magiei,
- a vrăjitoriei
- şi a descântecelor

nu este una imaginară. Aceasta fiindcă putem vedea că Sfântul Ciprian îşi asigură clientul că îi va rezolva problema – evident conta unui cost substanţial – şi tânăra pe care o dorea va ajunge să îi cadă la picioare ba mai mult în va iubii mai mult decât el pe ea.

Iată ce spunea în acest sens părintele Nicolae Achimescu despre renaşterea magiei şi vrăjitoriei din zilele noastre: „consumul consistent azi de magie şi vrăjitorie demonstrează cât se poate de evident că fenomenul în sine nu e perceput nici pe departe ca o contradicţie în raport cu ştiinţa şi tehnica, ba nici măcar cu adevărata religie. Foarte concret, subliniază André Julliard (ibidem, ibidem), se poate spune că magia n-a întors niciodată pe nimeni din drumul său spre cabinetul medical, după cum n-a reuşit să scadă numărul celor care merg la biserică. De altfel, conform unor studii de sociologie pe această temă, afirmă el, clasele mijlocii şi superioare, cu o formaţie intelectuală, reprezintă "clientela" socială a "paranormalului": vrăjitoria, magnetismul, spiritismul, telepatia etc.

Reîntoarcerea în forţă a magiei şi vrăjitoriei în Europa spre sfârşitul mileniului al II-lea şi începutul celui de-al III-lea este mai puţin dovada vreunei degenerări a gândirii umane, cât mai degrabă unul dintre semnele dispariţiei unui echilibru colectiv vechi de câteva secole. Rămâne de văzut, oricum, dacă această metamorfoză a percepţiei sacrului va fi pe termen mai lung sau va fi urmată de alte metamorfoze.”[20]

---

[17]Idem.

[18] A se vedea *Demonii și lucrările lor* (Galaţi, 2007).

[19]https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).

[20] Preot Nicolae Achimescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/magia-si-vrajitoria-o-expresie-pseudoreligioasa-a-lumii-de-ieri-si-de-azi-10977.html (accesat pe 27.10.2025).

Ei bine ce a făcut mai apoi Sfântul Ciprian după solicitarea păgânului împătimit Aglaid? Evident că s-a pus pe muncă. Erau în joc mai mulţi bani, aur şi argint şi la fel de bine era vorba şi de

- mândria
- şi orgoliul

de slujitor idolesc al Sfântului Ciprian.

„Luând Ciprian cărţile sale de învăţătură a chemat pe unul din duhurile cele necurate pe care îl ştia că degrabă poate să aprindă cu necurată dorire inima Iustinei spre tânărul acela. Iar diavolul i-a făgăduit cu sârguinţă să-i îndeplinească dorinţa şi cu mândrie a zis: „Nu-mi este mie cu anevoie acest lucru, de vreme ce eu de multe ori am cutremurat cetăţi, ziduri am surpat, case am despărţit, vărsări de sânge şi ucideri de tată am făcut; învrăjbiri şi mânie mare între fraţi şi între soţi am pus, pe cei ce voiau să petreacă mult în feciorie i-am adus în necurăţie; pe călugării cei ce se nevoiau prin munţi şi la multă postire se deprindeau, negândindu-se niciodată la trup, în poftă desfrânării i-am adus şi i-am învăţat să slujească patimilor trupeşti, iar pe alţii, care întru pocăinţă şi întru lepădarea de toate veniseră, iarăşi i-am întors la cele dintâi lucruri rele şi pe mulţi din cei ce petreceau în curăţie, i-am aruncat în desfrânare. Deci, oare nu pot eu că pe această fecioară spre dragostea lui Aglaid să o plec? Şi ce să zic mai mult? Cu lucrul voi arăta puterea mea degrabă. Deci, primeşte această doctorie - şi îi dădu un vas plin - şi dă-o tânărului aceluia ca să stropească locuinţa Iustinei şi vei vedea ce va fi". Acestea zicând, s-a dus, iar Ciprian, chemându-l pe Aglaid, l-a trimis pe el să stropească în taină casa Iustinei cu licoarea din vasul acela diavolesc. Şi făcându-se aceasta, a intrat diavolul desfrânării cu săgeţile cele aprinse ale poftei trupeşti, ca să rănească prin desfrânare inimă cea feciorească şi trupul ei şi cu pofta cea necurată să-l aprindă."[21]

Se spune că un student al teologie a venit la un părinte profesor.

- Vă deranjez părinte profesor?
- Nu.
- Am să vă întreb ceva.
- Ce?
- Este vorba de Sfântul Ciprian al Antiohiei.
- Ce este cu el?
- Cum de i-a primit Dumnezeu convertirea?
- Vrei să spui pocăinţa?
- Da.
- Până nu moare omul se poate pocăii.
- Da?
- Da.
- Dar în lumea de dincolo?
- Nu.
- De ce?
- Pocăinţa este valabilă numai pentru această lume.
- Dar totuşi Sfântul Ciprian a fost un slujitor al diavolului.
- Aşa este.
- Şi totuşi Dumnezeu l-a primit.
- Dumnezeu primeşte pe oricine vine la El.
- Da?
- Da.
- Chiar şi vrăjitori?
- Da.
- Mi se pare greu de crezut.
- Nu este.
- De ce?
- O să te fac să înţelegi.

[21] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).

- Vă rog.
- O să îţi dau un exemplu în acest sens.
- Ce exemplu?
- Din natură.
- Vă ascult.
- Un vestitor al Evangheliei a asemănat căderea omului în păcat cu căderea frunzelor.
- A frunzelor?
- Da.
- Cum?
- Când vine frigul - când vine ispita - omul îşi pierde frunzele şi florile sufleteşti ce-l împodobesc.
- Aşa este.
- Dar prin asta încă nu-şi pierde putinţa de a le recâştiga.
- Adică?
- Îţi voi pune.
- Când vine primăvara cea sufletească cu vântul cel cald al Duhului Sfânt, omul îşi recapătă ce a pierdut.
- Înţeleg.
- Aceasta este întoarcerea la Dumnezeu, renaşterea cea sufletească pe care a avut-o altădată.
- Ce frumos.
- Sunt apoi şi alţii în chipul brazilor, care nu pierd iarna frunzele, dar totuşi primăvara fac şi aci o înmugurire nouă.
- Aşa este.
- Aceştia sunt cei care şi-au păstrat credinţa şi prin încercarea ispitelor, Duhul Sfânt îi ajută şi vine să le dea o putere nouă.[22]
- Înţeleg.
- Mă bucur.
- Deci harul poate să fie pierdut?
- Da.
- Şi mai apoi recâştigat.
- Da.
- Dacă omul persistă în iubirea de Dumnezeu?
- Da.
- Deci viaţa duhovnicească este făcută din suişuri şi coborâşuri?
- Da.
- Nu m-am gândit la acest lucruri.
- Ai spus să se fac să înţelegi ce a avut loc cu Sfântul Ciprian.
- Aşa este.
- Acum eşti lămurit?
- Da.
- Mă bucur.
- Mă minunez şi acum de viaţa Sfântului Ciprian.
- De ce?
- Fiindcă a căzut aşa de mult şi s-a răscumpărat în cele din urmă
- Ştii de ce?
- Nu.
- Fiindcă iubirea lui Dumnezeu este mare.
- Chiar şi pentru un demonolatru?
- Dacă se pocăieşte da.
- Îmi daţi mult optimism.
- Dumnezeu ne dă optimism la toţi.

[22] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Aşa este.
- Acum eşti lămurit.
- Da.
- Mă bucur.

Acum viaţa Sfântului Ciprian ne spune cum a ajuns să lucreze demonul trimis de el în tânăra creştină Iustina: „avea obiceiul fecioara aceea că în toate nopţile să-şi facă rugăciunile sale către Domnul. Şi a fost după obicei, când în ceasul al treilea din noapte, sculându-se se ruga lui Dumnezeu, a simţit ca de năprasnă o tulburare în trupul ei şi furtună rea de pofta cea trupească şi aprinderea focului gheenei. Şi a fost acea supărare şi în acel vifor dinăuntru multă vreme; îi venea întru pomenire acel Aglaid, căci se ridicase în ea gândurile cele rele. Se mira fecioară şi singură de sine se ruşina, simţindu-şi sângele fierbând ca într-o căldare şi se gândea la lucruri de care întotdeauna, ca de nişte necurăţenii, se scârbea. Şi cu bună cunoştinţă fiind Iustina, a înţeles că de la diavol i s-a tras acest război întru dânsa şi îndată, înarmându-se cu arma semnului crucii, a alergat către Dumnezeu cu fierbinte rugăciune şi a strigăt din adâncul inimii către Hristos, Mirele său, zicând: „Doamne, Dumnezeul meu, Iisuse Hristoase, iată, vrăjmaşii mei s-au ridicat asupra mea, curse au pregătit pentru picioarele mele şi au smerit sufletul meu; iar eu mi-am adus aminte de numele Tău şi m-am veselit şi când mă supără ei pe mine, eu la Tine scap şi nădăjduiesc, spre a nu se bucura vrăjmaşul meu de mine; căci ştii, Doamne Dumnezeul meu, că eu sunt roaba Ta şi curăţia trupului meu pentru Tine o păzesc şi sufletul meu Ţie ţi l-am încredinţat. Deci, păzeşte pe oaia Ta, Păstorule bun, nu mă lăsa întru mâncarea fiarelor celor ce caută să mă înghită pe mine, dă-mi biruinţa poftei celei rele a trupului meu". Astfel, sfânta fecioară, stăruind mult în rugăciune, a ruşinat pe vrăjmaşul care, fiind biruit de rugăciunea ei, a fugit de la dânsa cu ruşine; şi s-a întors odihna în trupul şi în inima Iustinei şi s-a stins văpaia poftei, iar războiul a încetat şi fierberea sângelui s-a potolit şi Iustina a dat slavă lui Dumnezeu, cântând cântare de biruinţă."[23]

Din acest paragraf se poate vedea că acel *război nevăzut*[24] de care vorbea Sfântul Nicodim Aghioritul în secolul al XVII-lea nu este o simplă imaginație. Aceasta fiindcă demonii sunt unii care duc cu noi mai multe

- lupte,
- războaie,
- bătălii
- şi încercări.

În acest sens trebuie să ştim că în lumina paragrafului aghiografic de mai sus trebuie să ştim că există demon ai sexualităţii umane care de mai multe ori ajung să se ispitească la desfrânare. După mai multe autorităţi numele acestui demon este Asmodeu dar se poate să fie mai mulţi demoni de acest fel.

„Diavolul s-a întors la Ciprian cu veste rea, că nu a reuşit întru nimic. Dar Ciprian l-a întrebat pe el din care pricină nu a putut s-o supună pe acea fecioară. Iar el, cu toate că nu voia, i-a spus adevărul, zicând: „Pentru aceasta nu am reuşit, pentru că am văzut pe ea un semn de care m-am înfricoşat, şi din această cauză nu am putut ca să o biruiesc". Ciprian a chemat un diavol mai cumplit şi l-a trimis pe acesta spre a o ispiti pe Iustina. Şi mergând acesta, a făcut mai multe decât cel dintâi, căci cu mare putere a năvălit asupra ei, iar fecioara cu mai fierbinte rugăciune s-a înarmat şi mai mare nevoinţă a arătat, pentru că s-a îmbrăcat în haină de păr şi îşi chinuia trupul său cu înfrânarea şi cu postul, numai pâine şi apă mâncând. Şi aşa, îmblânzindu-şi patimile trupului, a biruit pe diavol şi l-a gonit cu ruşine, iar el, la fel ca şi cel dintâi, nesporind nimic, s-a întors la Ciprian. Iar Ciprian a chemat pe una dintre căpeteniile diavoleşti şi i-a spus despre slăbiciunea celorlalţi doi diavoli trimişi care nu au putut să covârşească o fecioară şi a cerut de la dânsul ajutor. Iar el a ocărât pe diavolii cei dintii cu sălbăticie, ca pe cei ce nu sunt bine iscusiţi în acel lucru şi ca pe cei ce nu ştiau cum să îndulcească desfrânarea în inima fecioarei. Şi i-a dat bună nădejde lui Ciprian, făgăduindu-i că singur, în alt chip, să ispitească pe fecioară."[25]

În toată această relatare demonolatră se poate vedea fără doar şi poate o anumită nevinovăție a Sfântului Ciprian. Aceasta fiindcă se pare că el nu era conştient de puterea lui Dumnezeu şi nici nu era conştient de cine era Iisus Hristos Mântuitorul. Aceasta fiindcă trebuie să fie realişti: în secolul al III-lea când a trăit Sfântul Ciprian al

[23] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).
[24] A se vedea Sfântul Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut* (Bucureşti, 2023).
[25] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).

Antiohiei ei bine tot ceea ce se cunoaşterea în materie era păgânismul cu toate practicile lui magice. Avem toate motivele să credem că Sfântul Ciprian nu era conştient de existenţa lui Hristos. Poate auzise vag despre el dar din moment cel el din tânără copilărie a fost menit şi destinat slujirii zeului Apollo ei bine nu a avut de ales. Poate acesta a fost şi motivul pentru care Dumnezeu s-a milostivit de el şi l-a adus la calea mântuirii.

„Ciprian, luând toate cărţile vrăjitoriilor sale, a alergat la Antim, episcopul creştin, şi, căzând la picioarele lui, se ruga să-l miluiască pe el şi să-i dea lui Sfântul Botez. Iar episcopul, ştiindu-l pe el mare vrăjitor şi tuturor înfricoşat, socotea că a venit la dânsul cu înşelăciune şi îl îndepărta, zicându-i: „Multe rele faci între pagini şi să nu faci acestea şi între creştini, ca să nu pieri degrabă". Iar Ciprian, plângând, i-a povestit episcopului toate răutăţile sale şi cărţile sale i le-a dat ca să le ardă. Văzând episcopul smerenia lui, i-a arătat şi l-a învăţat pe el sfânta credinţă şi i-a poruncit lui ca să se pregătească să primească Sfântul Botez. Iar cărţile lui le-a ars înaintea tuturor creştinilor cetăţii. Apoi, ducându-se Ciprian cu inima umilită, plângea pentru păcatele sale, presărându-şi cenuşă pe cap şi făcea pocăinţă, strigând către adevăratul Dumnezeu şi Îl ruga pentru curăţirea fărădelegilor sale."[26]

Ei bine avem aici motivul în care *fiul risipitor îşi revine în sine.* Sfântul Ciprian devine conştient că există o putere mai mare decât cea a demonilor pe care el nu o cunoscuse. Este vorba de puterea lui Hristos. Aşa că el se dedice să devină creştin. Acest lucru în mediul păgân al secolului al III-lea de fapt va ajunge să îi aducă şi mucenicia fiindcă după cum vom vedea el va ajunge să fie martirizat.[27]

Aceasta fiindcă evident că trebuie să ştim că demonii fiindcă sunt fiinţe ale urii pure sunt unii care sunt cât se poate de răzbunători după cum vom vedea din continuarea relatării vieţii Sfântului Ciprian. Cum a avut loc prin urmare această răzbunare a diavolului?

„Văzând diavolul o viaţă ca aceasta a lui Ciprian şi sârguinţă să pentru credinţa lui Hristos şi pentru mântuirea sufletelor omeneşti, scrâşnea din dinţi împotriva lui. Şi a îndemnat pe păgâni să-l clevetească pe Ciprian înaintea stăpânitorilor părţilor din răsărit, că pe idolii lor i-a defăimat şi mult norod dintre aceştia a întors la adevărata credinţă, iar pe Hristos, potrivnicul lor, Îl slăveşte. Adunându-se necredincioşii, au mers la Evtolmie ighemonul, care stăpânea atunci în părţile acelea şi au clevetit pe Ciprian, împreună cu Iustina, aducând asupra lor multe pricini: precum că şi idolilor şi împăratului şi tuturor stăpânitorilor potrivnici sunt şi tulbură poporul, ameţindu-l şi ducându-l în urma lor spre închinarea la Hristos cel răstignit. Şi pe stăpânitor l-a rugat ca amândoi, Ciprian şi Iustina, cu moarte să fie pedepsiţi. Auzind de acestea, ighemonul Evtolmie a poruncit ca să fie prinşi şi Ciprian şi Iustina şi în temniţă să-i arunce. Şi mergând în Damasc, i-a luat pe amândoi ca să-i judece."[28]

Se poate vedea din întâmplarea aceasta din Antiohia secolului al III-lea că diavolul comunica cu mai mulţi păgâni. Mai mult: el le cerea lucruri pe care ei să le facă. Acest lucru vine să ne spun că cu adevărat marii iniţiaţi ai păgânismului era demonolatrii, adică se închinau demonilor ca lui Dumnezeu.

Acest lucru ar trebuii să ne spună multe despre

- lucrarea,
- acţiunile
- şi faptele

demonilor care se poate vedea că în istorie au ajuns să comunice dorinţele şi voile lor demonolatrilor.

Deşi era afundat în mocirla păgânismului se pare că în sufletul Sfântului Ciprian încă mai exista o licărire de lumină fiindcă după cum am spus el nu a avut de ales: părinţii lui au decis că trebuie să devină magician şi vrăjitor.

Se poate vedea aici cine este cel care a inspirat vânătoarea de vrăjitoare în evul mediu: diavolul. "spaţiul în care au fost arse pe rug cele mai multe vrăjitoare l-au reprezentat Elveţia, dar mai ales Sfântul Imperiu Roman germanic. De altfel, în Sfântul Imperiu au avut loc cele mai importante vânători de vrăjitoare din toată istoria umanităţii, respectiv peste 20.000 în total."[29]

Pe de altă parte nu se poate să nu remarcăm reacţia nebunească a diavolului care pierzându-şi un slujitor devorat a ajuns să vrea să se răzbune. Aceasta fiindcă trebuie să ştim că

---

[26] Idem.

[27] A se vedea Radu Teodorescu, *Fără nici un relativism și compromis moral. Martirii și martiriul creștin ortodox pentru zilele noastre* (Cugir, 2020).

[28] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).

[29] Preot Nicolae Achimescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/magia-si-vrajitoria-o-expresie-pseudoreligioasa-a-lumii-de-ieri-si-de-azi-10977.html (accesat pe 27.10.2025).

- logica
- şi gândirea

diavolului este cât se poate de limitată şi îngustă. A existat un teolog creştin ortodox (părintele Alexander Schmemann) care de fapt a vorbit de o prostie a diavolului.

„După ce n-a reuşit să-i întoarcă de la credinţa lor, judecătorul a poruncit să fie aruncaţi într-o găleată cu apă fiartă; şi căldarea aceea, deşi fierbea întruna, cu nimic nu i-a vătămat pe dânşii şi, ca într-o răcoreală Îl preamăreau pe Dumnezeu. Văzând aceasta, un preot idolesc, cu numele Atanasie, a zis: „Şi eu aşijderea în numele zeului Asclepie, în acest foc voi intra şi pe vrăjitorii aceştia îi voi ruşina". Când acesta s-a atins de foc, îndată a murit. Judecătorul, văzând acest lucru, s-a înfricoşat şi, nemaivrând să-i judece, i-a trimis la împăratul Claudiu care se afla în Nicomidia şi i-a scris despre toate cele făcute de dânşii. Iar împăratul i-a judecat şi i-a osândit la moarte prin tăiere cu sabie."[30]

Se poate vedea aici un lucru pe care mai puțini istorici au ajuns să îl remarce: că sistemul antic al păgânismului era unul demonolatru. Chiar şi împăraţii de la Roma

- i se supuneau
- şi i se plecau.

Aici este vorba de cazul împăratului roman Claudiu care din câte se pare îşi lua ordinele direct de la demoni sau evident că asculta de demoni.

Se poate vedea aici cât se precare erau relațiile interpersonale dintre păgâni fiindcă când unul dintre ei a ajuns să renunțe de cultul zeilor automat trebuie să fie condamnat la moarte.

„După ce i-au dus la locul unde trebuiau să fie omorâţi, şi-a cerut Ciprian vreme de rugăciune, pentru ca mai înainte pe Iustina s-o omoare, căci se temea ca ea să nu se înfricoşeze de moartea lui. Iar ea, bucuroasă, şi-a plecat capul sub sabie şi la Mirele său Hristos s-a dus."[31]

Se poate vedea aici cât de drăceşti erau practicile păgâne în care de la prieten la duşman de moarte nu era mare diferenţă. Se poate vedea aici că în faţa morţii ei bine Sfântul Ciprian a fost cât se poate de atent cu Sfânta Iustina ca el să nu fie ucis primul şi acest lucru să o descurajeze pe tânăra creştină.

Se poate spune că avem în cazul Sfântului Ciprian şi a Sfintei Iustina că ei au fost ca la un fel de vânătoare de vrăjtoare. Aceasta fiindcă se ştie că şi în Evul Mediu se vânau vrăjitoare: „în spaţiul răsăritean al Europei, dar cu precădere în cel creştin ortodox, vânătoarea de vrăjitoare a fost ca şi inexistentă. Cu o singură excepţie: ţinuturile vizate de expansiunea austriacă, precum Ungaria, sau foarte fragile din punct de vedere politic, precum Polonia catolică, unde au fost aprinse ruguri relativ numeroase. Cu menţiunea însă că acest lucru s-a întâmplat în secolul al XVIII-lea, la câteva generaţii după ce aceste evenimente nefericite se consumaseră deja în Europa de Vest."[32]

Evident că Hristos a fost o putere care

- perturba,
- problematiza
- şi strica

religia păgână din care făcuse parte şi Sfântul Ciprian.

Este adevărat că au mai fost cazuri de mari demonolatrii păgâni care au ajuns să întoarcă şi să se convertească la Hristos. Aceasta fiindcă Hristos după cum a spus Sfântul Ioan Teologul „spre aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului" (1 Ioan 3, 8).

Iată ce spunea în acest sens părintele Nicolae Achimescu: „cu toate acestea, aşa cum subliniază Marie-Sylvie Dupont-Buchat (vezi pe larg M.-S. Dupont-Buchat, "Diavolul îmblânzit. Vrăjitoria reconsiderată. Magia şi vrăjitoria în secolul al XIX-lea" în R. Muchembled, op. cit., pp. 245-273), chiar dacă diavolul a părăsit încetul cu încetul imaginaţia intelectualilor şi artiştilor, chiar dacă s-a "domesticit" în secolul al XIX-lea, totuşi magia, spiritismul şi vrăjitoria au continuat să exercite o mare atracţie, atât asupra celor mai învăţaţi, cât şi asupra oamenilor simpli. Prin urmare, astăzi, nu se mai poate vorbi despre o universalitate a magiei ca odinioară, dar, din păcate, magismul continuă

[30] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).

[31] Idem.

[32] Preot Nicolae Achimescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/magia-si-vrajitoria-o-expresie-pseudoreligioasa-a-lumii-de-ieri-si-de-azi-10977.html (accesat pe 27.10.2025).

să se insinueze în viaţa actuală, fiecare om poziţionându-se faţă de acest fenomen după bunul său plac, pornind de la adeziunea totală la refuz sau la îndoiala raţionalistă cea mai severă."[33]

Se poate spune că faptul că Sfântul Ciprian de mic copil a ajuns să fie iniţiat în demonolatria păgânismului evident că a ajuns să creeze în sufletul lui mai mult nemulţumire şi probabil că el chiar Îl căuta sincer pe Hristos. Aceasta fiindcă de mici copii vor să ştie adevărul despre Dumnezeu.

Ei bine se pare că moartea Sfântului Ciprian şi Iustin nu a fost destul fiindcă iată ce spunea viaţa lor că s-a întâmplat: „văzând moartea cea nevinovată a lor, un om oarecare, pe care îl chema Teoctist, a fost cuprins de o jale foarte mare pentru dânşii, şi, aprinzându-se cu duhul către Dumnezeu, a căzut în genunchi lângă Sfântul Ciprian, sărutându-l şi mărturisindu-se pe sine creştin. Îndată alături de Ciprian şi Teoctist a fost osândit la moarte prin tăiere. Şi aşa fiind omorâţi ei, şi-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu."[34]

Doi teologi creştin ortodocşi discutau într-o zi.

- Ştii ce am citit aceste zile?
- Nu.
- Viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei.
- Şi a Sfintei Iustina?
- Da.
- Au mucenicit amândoi.
- Aşa este.
- Şi ce a remarcat?
- Am remarcat că tatăl Sfintei Iustina a ajuns să îl vadă pe Hristos înviat.
- Da?
- Da.
- Cum?
- Iată ce spunea viaţa sfinţilor.
- "Şi o vedenie minunată a văzut el noaptea în vis, prin dumnezeiască arătare: adică o tabără mare de îngeri purtători de lumină, iar în mijlocul lor era Mântuitorul lumii, Iisus Hristos, şi L-a auzit pe El grăindu-i: „Veniţi la Mine şi vă voi da vouă cerească împărăţie". Apoi, deşteptându-se din somn, Edesie îndată a mers cu femeia şi cu fiica sa la episcopul creştinesc pe care îl chema Optat, rugându-l pe el să-i înveţe credinţa lui Hristos şi să le dea lor Sfântul Botez şi i-a spus lui cuvintele fiicei sale şi îngereasca vedenie pe care singur o văzuse."[35]
- Nu am remarcat acest lucru.
- A avut loc.
- Cred.
- Deci Hristos totuşi lucrează.
- Da.
- Nu ne-a părăsit?
- Nu.
- Aşa este.
- Dar nu se ştie dacă Sfânta Iustina l-a văzut pe Hristos.
- Nu ştim nimic în acest sens.
- Înţeleg.
- S-a vorbit mai mult de hristofanii.
- Aşa este.
- Ele nu sunt imaginaţii.
- Nu sunt.
- De mai multe ori ele sunt cât se poate de spontane.
- Aşa este.

[33] Idem.
[34] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).
[35] Idem.

- Nu ştii când au loc.
- Aşa se pare.
- Şi care trebuie să fie atitudinea noastră faţă de ele.
- Trebuie să veghem.
- Să avem trezvie?
- Da.
- În ce sens?
- O să îți spun.
- Te ascult.
- Era o unitate militară.
- Şi?
- Într-o dimineaţă căpitanul a intrat în dormitorul subofiţerilor.
- Şi ce le-a spus.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineața domnule căpitan.
- Am venit să vă aduc o veste.
- Ce veste?
- Azi vom fii vizitați de rege.
- De rege?
- Da.
- Şi ce trebuie să facem?
- Vă spun.
- Vă ascult.
- Azi nu trebuie să înjuraţi deloc.
- Aşa vom face.
- Nu voim să îl supărăm pe rege.
- Aşa este.
- Pot să spun şi eu ceva? A întrebat un subofiţer.
- Da.
- Bine ar fi domnule căpitan să nu le folosim niciodată, pentru că Regele regilor e totdeauna de faţă cu noi!...[36]
- Ce frumos.
- Aşa este.
- Nu sunt mulți care gândesc aşa.
- Din nefericire.
- De ce?
- Fiindcă oamenii se complac în viciu.
- Din nepăsare?
- Da.
- Nu este bine.
- Evident că nu este bine.
- În nici un fel.
- Şi totuşi Sfântul Ciprian din vrăjitor a ajuns sfânt.
- Unul dintre puţinele cazuri de acest fel.
- Da?
- Da.
- Nu ştiam.
- Rar vei întâlnii magicieni interesați de Hristos.
- Cred.

[36] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viața creștină* (Arad, 1929).

- Oricum eu cred că Sfântul Ciprian a devenit conştient de un lucru esenţial.
- Care?
- Că puterea demonilor este deşartă.
- Faţă de puterea lui Hristos?
- Da.
- Aşa este.

În cele din urmă povestea aghiografică a vieţilor sfinţilor Ciprian şi Iustina se termină aşa: „trupurile lor au zăcut şase zile neîngropate şi fiind acolo nişte străini le-au luat în taină şi le-au dus la Roma, unde le-au dat unei femei cinstite pe care o chema Rufina, care era rudenia lui Claudie Cezarul. Acea femeie a îngropat cu cinste trupurile sfinţilor lui Hristos, mucenicii Ciprian, Iustina şi Teoctist. La mormântul lor au început să se facă multe tămăduiri ale celor bolnavi care alergau acolo. Cu ale lor rugăciuni să tămăduiască Domnul şi bolile noastre cele trupeşti şi sufleteşti. Amin."[37]

CAPITOLUL 2

ŞI TOTUŞI CONVERTIREA LA HRISTOS ESTE POSIBILĂ ŞI CELOR MAI CĂZUŢI

Ceea ce trebuie să remarcăm din viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei este că el nu a avut de ales. Aceasta fiindcă părinţii de mic au voit să îl facă vrăjitor. Este greu de crezut acest lucru dar trebuie să ne dăm seama că în antichitate

- magia,
- vrăjitoria,
- ocultismul
- şi divinaţia

erau o adevărate religie. Aceasta a fost de fapt starea decăzută a păgânismului antic şi nu trebuie să avem nici o îndoială în acest sens. Aceste practici oculte trebuie să ştim că sunt întâlnite şi în zilele noastre mai ales în cultura populară mai mult sau mai puţin la nivel subliminal.[38]

Credem că unul dintre motivele pentru care Dumnezeu s-a milostivit de Sfântul Ciprian al Antiohiei a fost că la fel ca mulţi alţi copii de păgâni el nu a avut de ales şi a fost crescut în acest mediul viciat de magie şi ocultism în care demonii erau adoraţi ca nişte zei.

În acest sens se cunoaşte o întâmplare din antichitatea păgână când se spune că la un preot creştin a venit un păgân care fusese un prigonitor notoriul al creştinilor.

- Cum, tu vii la mine? L-a întrebat preotul.
- Da.
- De ce?
- Vreau să îmi botezi copilul creştin.
- Eşti sigur?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă vreau ca fiul meu să fie mai fericit decât mine.[39]

"Convertirea religioasă reprezintă adoptarea unui set particular de convingeri ale unei anumite denominaţiuni religioase sau religii şi presupune renunţarea la o anumită denominaţiune religioasă şi afilierea la o alta. Convertirea poate avea loc atât de la o religie la alta, cât şi de la o denominaţiune la alta în cadrul aceleiaşi religii, de exemplu, de la creştinismul practicat de baptişti la creştinismul practicat de catolici sau de la islamismul şiit la islamismul sunit. În unele cazuri, convertirea religioasă „marchează o transformare a identităţii religioase şi este simbolizată prin ritualuri speciale"."[40]

---

[37] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 27.10.2025).
[38] A se vedea Radu Teodorescu, *Ocultismul subliminal din cultura populară modernă* (Cugir, 2025).
[39] Întâmplare din antichitatea creştină.
[40] https://ro.wikipedia.org/wiki/Convertire_religioas%C4%83 (accesat pe 27.10.2025).

Este de amintit aici că ciclul convertirilor la Hristos este unul lung în istoria Bisericii. El începe poate cel mai bine cu Sfântul apostol Pavel care s-a convertit de la iudaism la creştinism. Prin urmare nu se poate să îl considerăm pe Sfântul Ciprian total vinovat de demonolatria în care a fost crescut. Ea era o modă în lumea antică păgână care se manifesta prin mai multe lucruri oribile:

- sacrificiul uman în numele zeilor,
- jocuri de gladiatori,
- orgii,
- prostituţia sacră,
- imoralitate
- şi politeism.

După cum am spus un mediu ocult mai există şi în zilele noastre dar evident că nu este dominant ca în antichitate. „Astăzi, mai mult ca oricând, pe lângă fenomenul în sine, foarte interesant de urmărit sunt aspectele sale demografice şi economice. Jocul evaluărilor pe această linie poate fi citit şi interpretat mai ales în articolele de etnologie şi sociologie, publicate în diferite ziare şi reviste, cărţi de specialitate etc., fiind opera unor anchete jurnalistice sau a unor personalităţi specializate în sociologie, etnologie, antropologie etc. Potrivit datelor furnizate de aceştia, în Franţa, de pildă, ar exista 30.000-40.000 de "clarvăzători" şi tot atâţia "vrăjitori-lecuitori". Pe parcursul unui an întreg, aceştia sunt consultaţi de aproximativ 10 milioane de francezi pe diferite probleme. Însă Franţa nu e singura ţară interesată de asemenea statistici. De pildă, în anul 1987, Marea Britanie număra 30.000 de vrăjitori, afiliaţi la secta satanică Wicca. De asemenea, conform unui sondaj realizat în anul 1990 şi citat de Le Nouvel Observateur, 46% din italieni admit existenţa diavolului; şi tot la fel, în Germania, în urma unei anchete efectuate de reţeaua de televiziune ZDF, două milioane de germani sunt dispuşi oricând să apeleze la un vrăjitor."[41]

Faptul că Sfântul Ciprian al Antiohiei s-a convertit la Hristos în urma unei dovezi zdrobitoare că demonii nu au putere mai mare decât Hristos ne spune că în cele din urmă acest lucru este un semn de bun augur şi pentru noi care de mai multe ori ajungem să păşim pe căi

- străine,
- ciudate
- şi departe

de Dumnezeu.

„Oamenii se convertesc la o altă religie din diferite motive, printre care convertirea activă prin propria voinţă ca urmare a schimbării convingerilor religioase, convertirea ca urmare a relaţiei cu adeptul unei alte religii, convertirea pe patul de moarte, convertirea de convenienţă, convertirea din motive maritale şi convertirea forţată."[42]

Prin urmare la Hristos ne putem întoarce atunci când din lucrarea celui rău sau din propria noastră ignoranţă sau răutate am ajuns să ne abatem de la calea creştin ortodoxă a vieţii. Este evident că după cum ne spun Scripturile Dumnezeu nu se bucură de moartea păcătosului ci aşteaptă ca el să se pocăiască şi să fie viu.

Se poate spune că convertirea Sfântului Ciprian a fost una spectaculoasă fiindcă cu adevărat un mare iniţiat păgân care a mers pe la cele mai mari şcoli ale păgânismului antic ei bine este o dovadă că partea răului este una care scârţie şi este reprobabilă.

„Convertirea sau afilierea religioasă de convenienţă este un act nesincer efectuat uneori din motive practice, cum ar fi acceptarea unui copil la o instituţie şcolară mai bună, care este asociată unei anumite religii, sau ascensiunea într-o clasă socială superioară, unde-şi doreşte să ajungă persoana convertită. În cazul căsătoriei între persoane de religii diferite, unul dintre soţi se poate converti la religia celuilalt."[43]

Sfântul Ioan Gură de Aur a vorbit în secolul al IV-lea cât se poate de clar de *mărginita putere a diavolului*. Acest lucru nu era

- crezut,
- acceptat

[41] A. Julliard, "Urgia sorţilor. Vrăjitoria zilelor noastre în Franţa", în R. Muchembled, op. cit., pp. 278-279 apud Preot Nicolae Achimescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/magia-si-vrajitoria-o-expresie-pseudoreligioasa-a-lumii-de-ieri-si-de-azi-10977.html (accesat pe 27.10.2025).

[42] https://ro.wikipedia.org/wiki/Convertire_religioas%C4%83 (accesat pe 27.10.2025).

[43] Idem.

- şi asimilat

de păgânii antici care ştim că au venit cu idea politismului care susţinea că nu există un Dumnezeu ci mai mulţi dumnezei sau zei (după cum îi numeau ei).

Viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei ne demonstrează că aceşti zei păgâni erau demoni şi conducătorul lor era satan însuşi. Din ce ne spune viaţa sfântului ei bine el se cunoştea direct şi în persoană cu diavolul. Acest lucru ne spune că totuşi a existat o mare răutate în inima Sfântului Ciprian al Antiohiei care probabil că îl considera pe diavol atotputernic la fel ca Dumnezeu.

„Convertirea forţată reprezintă adoptarea unei alte religii în urma unei presiuni. Convertiţii pot să-şi păstreze în secret credinţele anterioare şi să continue, pe ascuns, practicile vechii lor religii, menţinând formal în exterior apartenenţa la noua religie. De-a lungul generaţiilor, o familie forţată să se convertească împotriva voinţei membrilor ei poate adopta cu convingere noua religie."[44]

Ceea ce a putut vedea Sfântul Ciprian al Antiohiei a fost că demonii şi conducătorul lor satan nu aveau putere peste Sfânta Iustina care era o creştină autentică. Încercările lor de a o manipula şi a o face să se aprindă cu patimă erotică spre tânărul păgân Aglaid s-au dovedit deşarte. Acest lucru fiindcă este bine că sub o formă sau alta Hristos

- nu părăseşte
- şi nici nu renunţă

la creştinii autentici.

De fapt ce ajutor am putea avea noi în faţa diavolului dacă numai pe Domnul Hristos?[45]

Prin urmare iată că a fost posibilă convertirea unui vrăjitor la Hristos şi acest lucru spre ruşinea demonilor fiindcă am putut vedea că Sfântul Ciprian invoca demoni şi aceştia veneau şi făceau ceea ce le cerea el.

Iată ce spune viaţa Sfântului Ciprian despre cât de puternic a fost iniţiat în tainele vrăjitoriei: "a văzut acolo pe toţi zeii şi zeiţele păgâne şi felurite năluciri şi vedenii, la care se învăţa câte patruzeci de zile în post; că mânca după apusul soarelui nu pâine, nici altă hrană, ci numai ghindă de stejar. Când era de cincisprezece ani avea ca dascăli şapte slujitori mari care slujeau la cele şapte planete. De la acei jerfitori a învăţat multe taine diavoleşti. Apoi s-a dus în cetatea Agra, unde, slujind câtva timp zeiţei Ira, a învăţat multe meşteşuguri de la slujitorul care era acolo. Şi a petrecut şi în Tauropoli slujind zeiţei Artemis. De acolo s-a dus la Lachedemonia şi a deprins să facă fel de fel de vrăji şi năluciri, ca aceea ca morţii din morminte să grăiască."[46]

Se poate vedea aici că viaţa de vrăjitor aducea cu sine o întreagă disciplină şi nu trebuie să uităm acest lucru fiindcă se poate vedea aici că Ciprian ajuna şi seara mânca numai ghindă. De ce? Probabil că acestea erau cerinţele vieţii de vrăjitor.

Evident că pentru oricare păgân slujirea zeilor de mai multe ori era schimbată. Aceasta fiindcă am spus că Sfântul Ciprian slujea pe zeul Apollo. Dar putea vedea că s-a mai dus şi la zeiţele

- Ira
- şi Artemis.

„Prozelitismul este acţiunea de propagandă a convingerilor religioase realizată de membrii unui cult pentru a converti un individ sau mai mulţi indivizi ce aparţin unei alte religii sau sistem de convingeri religioase. (Vezi prozelit).

Apostazia este un termen folosit de membrii unei religii sau denominaţiuni religioase pentru a desemna renunţarea unei persoane la o acea religie sau denominaţiune religioasă."[47]

Se poate vedea aici că în sufletul Sfântului Ciprian exista o căutare după adevăr. El probabil credea că adevărul chiar se găseşte în păgânism şi în practicile lui

- magice
- şi oculte.

Prin urmare este bine să ne dăm seama că şi între păgâni au fost unii care au căutat adevărul şi se pare că au făcut mare

- nevoinţă

---

[44] Ibidem.

[45] A se vedea Radu Teodorescu, *Supraviețuirea duhovnicească în necazuri și încercări* (Cugir, 2018).

[46] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 07.08.2026).

[47] https://ro.wikipedia.org/wiki/Convertire_religioas%C4%83 (accesat pe 27.10.2025).

- şi asceză

pentru a îl dobândii.

Din moment ce creştinismul era o religie persecutată în Imperiul Roman în care trăia şi Sfântul Ciprian ei bine se pare că el nu era familiar cu această religie şi nici nu o cunoştea deloc. Aceasta fiindcă este bine să ne dăm seama prin urmare de faptul că numai cu un secol după Sfântul Ciprian ei bine creştinismul va devenii o religie

- legală
- recunoscută public
- şi acceptată de puterea laică.

Tot despre căutările Sfântului Ciprian viaţa lui ne mai spune: "având douăzeci de ani, a mers în Egipt, în cetatea Memfis, la capii răutăţilor şi multe farmece şi vrăjitorii învăţa. La treizeci de ani a mers la caldei şi acolo a învăţat să citească în stele. Şi în Antiohia a mers, fiind atunci desăvârşit în toată răutatea: vrăjitor şi fermecător, pierzător de suflete, mare prieten şi credincioasă slugă a stăpânitorului iadului, cu care singur faţă în faţă a vorbit şi de cinste mare de la dânsul s-a învrednicit. De acest lucru singur a mărturisit, zicând: „Să mă credeţi pe mine că singur pe diavol l-am văzut, pentru că prin jertfe l-am rugat şi l-am sărutat şi am grăit cu dânsul şi cu aceia care sunt la dânsul mai mari şi m-au iubit şi mi-au lăudat înţelegerea mea şi înaintea tuturor a zis: „Iată noul Amvrie, grabnic spre ascultarea noastră, vremelnic de împărtăşania noastră"."[48]

Doi istorici discutau într-o zi.

- Ştii ce?
- Ce?
- Ai auzit de Sfântul Ciprian al Antiohiei?
- Nu.
- A trăit în secolul al III-lea.
- Nu ştiam.
- A fost vrăjitor de meserie.
- Da?
- Da.
- Şi cum a ajuns sfânt creştin ortodox?
- S-a convertit.
- Interesant.
- De ce?
- Nu prea vezi un vrăjitor care să creadă în Hristos.
- La vremea lui nu se prea cunoştea de Hristos.
- Aşa este.
- Totuşi el a auzit.
- Cum?
- Fiindcă Dumnezeu s-a milostivit spre el.
- Da?
- Da.
- Cum?
- I-a dat un semn prin care l-a făcut că îşi dea seama că puterea demonilor este nulă în faţa lui Hristos.
- Nu a fost cumva legat de Sfânta Iustina?
- Da.
- Cred că am auzit ceva despre acest sfânt.
- Se poate.
- Au fost multe convertiri în trecut la Hristos.
- Se poate spune că Sfântul Ciprian a fost înşelat.
- Cum?
- Iată ce ne spune viaţa lui.

[48] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 07.08.2026).

- Ce?
- "Şi mi-au făgăduit că au să mă pună boier, după ieşirea mea din trup şi cât timp eu am să petrec pe pământ, în toate au să-mi ajute şi mi-au dat spre slujirea mea un grup de diavoli. Iar când ieşeam de la dânsul a strigat către mine: „Îmbărbătează-te, nevoitorule Cipriane" şi, sculându-se, m-a petrecut, încât şi toţi mai marii diavolilor s-au mirat. De aceea toţi boierii lor pe mine mă ascultau, văzând cinstea ce mi se făcea de către dânsul. Era chipul lui ca o floare de iarbă şi capul îi era încununat cu o coroană prefăcută, nu adevărată, ci nălucire de aur şi pietre luminoase, care lumină chipul acela şi hainele lui erau minunate. Iar când se întorcea încoace sau încolo se cutremura tot locul acela şi mulţi stăteau lângă scaunul lui cu fel de fel de rânduieli ale duhurilor răutăţii, întru mare supunere. Eu cu totul pe mine mă dădusem atunci, supunându-mă la toată porunca lui". Aceasta despre sine singur a spus-o Ciprian după întoarcerea sa la Dumnezeu."[49]
- Hahaha.
- De ce râzi?
- Ştii de cine îmi aduci aminte?
- Nu.
- De împăratul roman Nero.
- De ce?
- Când odinioară s-a aprins Roma, împăratul Nero cel nebun se delecta cântând din liră.
- Chiar?
- Da. Roma ardea iar el cânta.
- Nu se poate.
- Altădată când poporul murea de foame, a trimis corăbiile în Egipt, dar nu să aducă grâu ci să aducă... nisip pentru arenele circurilor.
- Nu cred.
- Este istorie.
- Înţeleg.
- Poporul murea de foame, iar Nero aducea... nisip.
- Mare nebun şi mari nebunii!
- Aşa este.
- Dar, vai, tot astfel de nebunii sufleteşti fac şi cei ce trăiesc în nepăsare de cele sufleteşti.
- De ce?
- Sodoma şi Gomora lor s-a aprins... dar ei îşi văd de petreceri şi de păcate.
- Ai dreptate.
- Sufletul lor moare de foame şi de sete, dar ei umblă după plăceri şi desfătări lumeşti.
- din nefericire.
- Ah! Ce nebunie este a trăi o astfel de viaţă![50]
- Aşa este.
- Deci vezi?
- Ce?
- Demonii i-au promis Sfântului Ciprian că îi vor duce sufletul în rai.
- Şi ei a crezut?
- Se pare că da.
- Bietul de el.
- Aşa este.
- Poate pentru acest lucru s-a milostivit Dumnezeu de el.
- Se poate.
- Sigur că aşa a fost.
- Crezi?

[49] https://doxologia.ro/viata-sfantului-sfintit-mucenic-ciprian (accesat pe 07.08.2026).
[50] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Da.
- Şi eu tot aşa cred.
- Ştii ce?
- Ce?
- A fost frumos ce mi-ai spus despre Sfântul Ciprian al Antiohiei.
- Mă bucur că ţi-a plăcut.
- Foarte mult.
- Şi mie.

Din Grecia ortodoxă avem o mărturisire despre o nouă convertire: „în Mănăstirea Sfintei Marina şi a Sfinţilor Rafail, Nicolae şi Irina din Xilotimvu am cunoscut-o pe Eleni, care provine din Sri Lanka. Eleni mi-a povestit că, fiind budistă, a venit în Cipru pentru a îngriji o bătrânică şi a îmbrăţişat creştinismul după ce a trăit următorul eveniment uimitor şi supranatural:

În Joia Mare a însoţit-o pe bătrânică la slujba Deniei celor 12 Sfinte Evanghelii, unde a văzut cum Domnul Iisus Hristos era răstignit acolo, în faţa ei. Cu alte cuvinte, a participat în mod viu la toate câte s-au petrecut pe dealul Golgotei, în timp ce iudeii L-au răstignit pe Domnul. Eleni nu cunoştea nimic despre creştinism şi, când a văzut această scenă, i s-a făcut milă. Se întreba de ce acei oameni răi L-au lovit, L-au batjocorit şi într-un final L-au răstignit pe Acel Om. A rămas fără glas şi lacrimi de durere au curs din ochii ei. Puţin mai târziu, când s-au întors acasă, cutremurată de ceea ce trăise, a vorbit cu bătrânica la care lucra şi a rugat-o să-i explice.

Bunicuţa i-a vorbit despre credinţă, Răstignire şi Înviere cum s-a priceput mai bine. Ca urmare a acestora, Eleni – al cărei nume era înainte altul -, după ce a văzut pe Însuşi Hristos în faţa ei şi momentul în care a fost răstignit, a părăsit religia budistă. Şi-a sunat mama şi aceea a ameninţat-o că, dacă se va face creştină, nu va mai fi primită niciodată în casa părintească. Cu toate acestea, Eleni s-a botezat şi trăieşte creştineşte în Cipru, departe de familie şi de ţara natală."[51]

Prin urmare se poate vedea că mai multe convertiri au loc şi în zilele noastre la Hristos fiindcă trebuie să ştim să sunt mulţi care sunt cât se poate de sinceri în căutarea lor de adevărului şi nu trebuie să uităm acest lucru.

Ceea ce se poate vedea din afirmaţiile de mai sus despre viaţa Sfântului Ciprian este că el a fost parţial înşelat. Demonii i-au spus că dacă le va slujii lor ei bine după moarte sufletul lui va merge în rai. Aceasta este probabil unul dintre motivele pentru care el s-a pus cu atâta

- zel
- şi sârg

în slujba demonilor.

Iată ce spunea despre convertirea religioasă părintele Paul Siladi: „convertirea religioasă, în sensul ei cel mai adânc, este întoarcerea către Dumnezeu, trecerea de la necredinţă la credinţă, de la întuneric la lumină sau de la moarte sufletească la viaţă. Este schimbare, dar este şi punct de trecere; un moment de mare intensitate şi forţă care îţi restructurează şi reorganizează întreaga fiinţă lăuntrică. Fiecare om este adresantul direct al invitaţiei lui Dumnezeu, pe care o resimte mai mult sau mai puţin; niciodată însă chemarea nu violentează libertatea celui chemat, dar este pe măsura sincerităţii şi a căutării omului. Toată viaţă duhovnicească se întemeiază pe răspunsul dat chemării lui Dumnezeu."[52]

Ceea ce este cert este că se poate spune că într-un anume fel Sfântul Ciprian al Antiohiei a trăit într-o *stare de înşelare.* Acelaşi lucru trebuie să ştim că a avut loc şi cu Faust al lui Goethe. Faust a voit tinereţe continuă, cunoaştere şi bogăţie. Diavolul i-a promis că îi le va da toate aceste lucruri dacă îşi va vinde sufletul lui.

La fel ca Sfântul Ciprian al Antiohiei ei bine Faust la final prin intervenţia îngerilor lui Dumnezeu va ajunge să îşi mântuiască sufletul.[53]

La fel ca Sfântul Ciprian al Antiohiei trebuie să ştim că şi Faust se ocupa cu ocultismul:

- alchimie,
- astrologie

[51] https://doxologia.ro/hristos-permis-unei-tinere-budiste-sa-participe-mod-real-la-rastignirea-sa (accesat pe 27.10.2025).
[52] Preot Paul Siladi, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/convertire-si-pocainta-99766.html (accesat pe 27.10.2025).
[53] A se vedea Nae Ionescu, *Problema mântuiri în Faust a lui Goethe* (Bucureşti, 1996).

- şi magie.

Sfântul Ciprian al Antiohiei face un pact cu diavolul pentru ca la sfârşitul vieţii să ajungă în rai în timp ce Faust deşi avea mult succes face un pact cu diavolul (Mefistofel) pentru

- plăceri lumeşti
- şi cunoaştere nelimitată.

După cum am spus motivul faustic se poate vedea că este luat din viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei care el la propriu a ajuns să facă pactul cu diavolul. Aceasta fiindcă este bine să ne dăm seama că de mai multe ori literatura se inspiră din cazuri reale de viaţă.

Tot despre convertire părintele Paul Siladi spunea: „răspunsul este unul punctual, iar referinţa pentru întreaga istorie a convertirilor la creştinism este descoperirea pe care Pavel o primeşte de la Dumnezeu pe drumul Damascului. Momentul convertirii are un corespondent ce ţine de însăşi esenţa vieţii duhovniceşti. E vorba despre pocăinţă. Ajunge aici să amintim că Sfântul Ioan Botezătorul, precum şi Mântuitorul Însuşi încep activitatea lor publică prin îndemnul la pocăinţă. Prea adesea se consideră că spovedania epuizează conţinutul pocăinţei, când ea de fapt depăşeşte cu mult graniţele mărturisirii păcatelor. În centrul conceptului se găseşte ideea de schimbare, pe care o aflăm în cuvântul grecesc metanoia, care în românește a fost tradus prin pocăinţă şi s-a consacrat aşa (de altfel, termenul grecesc nu a fost preluat ca atare nici în alte limbi europene, care au o lungă istorie a întâlnirii lor cu creştinismul). Atât convertirea, cât şi pocăinţa gravitează în jurul dorinţei de schimbare. E firesc să ne întrebăm cum poate schimbarea continuă să stea în inima vieţii duhovniceşti. Nu cumva este acesta un semn de instabilitate?”[54]

Prin urmare

- înşelăciunea
- şi minciuna

demonilor cu Sfântul Ciprian a fost că dacă el ajunge să practica magia şi să devină un devotat vrăjitor ei bine după moarte sufletul lui va merge în rai. Din nefericire Sfântul Ciprian a crezut aceste lucruri şi se poate ca aici să fi fost mila lui Dumnezeu care a intervenit pentru el ca unul care a fost înşelat.

Se pare că Sfântul Ciprian atât a fost de controlat de demoni că a ajuns să ucidă copii şi copile în numele zeilor (demonilor) pe care îi slujea. Aici trebuie să ne dăm seama că el se poate spune că a fost legat de demoni şi în acest sens nu mai conta ceea ce făcea: tot ceea ce voia el era să îşi mântuiască sufletul, la fel ca Faust al lui Goethe.[55]

Tot despre posibilitatea convertirii părintele Paul Siladi spunea: „pocăinţa iniţială este cea care încorporează convertirea, întoarcerea la credinţă, revenirea în sine. E începutul nou, temelia permanent reînnoită a relaţiei cu Dumnezeu. Dar calea pocăinţei nu se încheie aici. Urmează pocăinţa existenţială, ce nu are limite în timp, pentru că se identifică cu efortul constant de a trăi în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu. Poruncile dumnezeieşti sunt criteriul de judecată al întregii vieţi şi de aceea ele cer o schimbare continuă, în sensul unei permanente acordări a universului interior cu ritmul lor. În acest sens pocăinţa existenţială guvernează viaţa duhovnicească. Dar nici aici nu este capătul drumului. Cel mai înalt nivel al pocăinţei este cea după modelul lui Hristos. Mântuitorul nu a avut păcate, este unul dintre adevărurile mari ale teologiei creştine, dar a făcut pocăinţă pentru întreaga umanitate, a pătimit şi s-a jertfit pe cruce pentru păcatele omenirii. Aici se regăseşte modelul ultim al pocăinţei creştine. Fiecare, asemenea Domnului Hristos, este chemat la pocăinţă nu doar pentru păcatele sale, ci şi pentru păcatele aproapelui şi ale lumii întregi. În termeni similari vorbeşte şi părintele Sofronie Saharov, cel care insistă constant asupra unităţii întregului neam omenesc, care alcătuieşte „Adamul total”. De aceea fiecare este responsabil la nivelul duhovnicesc de orice eşec al lumii, după cum orice biruinţă sau ratare personală are urmări cosmice.

Convertirea, aşadar, este doar începutul unui anevoios drum al pocăinţei, care nu te izolează, ci dimpotrivă, te leagă intim de Dumnezeu şi de întreaga lume.”[56]

Este greu de spus dacă Sfântul Ciprian a fost posedat dar oricum este evident că se afla sub

- influenţa,
- stăpânirea
- şi controlul

acestora.

---

[54] Preot Paul Siladi, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/convertire-si-pocainta-99766.html (accesat pe 27.10.2025).

[55] A se vedea Christopher Marlowe, *Istoria tragică a vieţii şi morţii lui Doctor Faustus* (Editura Paideia, 2024).

[56] Preot Paul Siladi, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/convertire-si-pocainta-99766.html (accesat pe 27.10.2025).

Aceasta fiindcă demonii evident că pentru a ajunge să îşi găsească slujitori le fac mai multe promisiuni care mai apoi se dovedesc a fi

- minciuni,
- manipulaţii,
- simulacre,
- fabulaţii
- şi falsităţi.

Iată de ce trebuie să învăţăm din cazul Sfântului Ciprian al Antiohiei şi să ne dăm seama că cu demonii nu vom ajunge niciodată la un final fericit. Totuşi şi în asemenea cazuri trebuie să ştim că este posibilă pocăinţa. Aceasta fiindcă în această viaţă ei bine omul se poate pocăii şi se poate schimba. Iată ce spunea în acest sens tot părintele Paul Siladi: „pentru a înţelege mai bine pocăinţa care, ca orice termen fundamental, a suferit numeroase înţelegeri parţiale sau chiar deturnări de sens, este foarte utilă împărţirea realizată de Alexis Torrance. El vorbeşte despre trei aspecte ale pocăinţei: iniţială, existenţială şi după modelul lui Hristos."[57]

Un alt lucru care ni-l spune viaţa Sfântului Ciprian era că el a ajuns la un asemenea grad de stăpânire a magiei că putea să facă morţii din cimitire să vorbească. Se poate acest lucru? Puţin probabil. Ceea ce trebuie să ştim este că de mai multe ori demonii pot să ia înfăţişarea morţilor. La fel de bine ceea ce făcea Sfântul Ciprian nu era vocea celor morţi ci trebuie să ştim că demonii se dădeau ca fiind cei morţi.

Evident că Sfântul Ciprian credea că de fapt morţii sunt cei care vorbesc dar în realitate erau demoni. Viaţa Sfântului Ioan Teologul ne spune despre confruntarea dintre el şi un vrăjitor care putea să aducă la viaţă morţi. La rugăciunile Sfântului Ioan Teologul s-a demonstrat că de fapt cei care au înviat de fapt erau demoni şi nu fiinţe omeneşti, demonii luând chipul lor.[58]

Iată ce spunea tot părintele Paul Siladi despre necredinţa oamenilor: „de ce nu cred atâţia oameni? De unde provine neputinţa lor de a-L sesiza pe Dumnezeu şi, mai ales, de a-L sesiza pe Hristos în toată autenticitatea Lui? S-ar putea furniza diferite răspunsuri şi fiecare cuprinde o doză bună de adevăr: din ignoranţă (adesea asumată cu inconştienţă!), din prostie, din insensibilitate, din suficienţă, din orgoliu etc. Dar asta ar însemna să simplificăm problema şi să rămânem departe de cauza de fond asupra căreia s-ar putea lucra spre îndreptarea lucrurilor. Cum să-i aduci pe alţii la bucuria (şi suferinţa, desigur, pentru că a fi creştin înseamnă, în egală măsură, bucurie şi suferinţă) de care tu ai dat şi de care, de altfel, crezi că ei ar putea să fie mai vrednici şi ar putea să „profite" mai mult, în sensul de a împlini fapte mai relevante?"[59]

Se poate spune că ceea ce în diferă viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei de Faust al lui Goethe este că la final Sfântul Ciprian este martirizat în timp ce Faust este mântuit de îngeri. Oricum ambele vieţi – una aghiografică şi una literară – ne pun în faţă *motivul soteriologic* adică nevoie de mântuire prin

- pocăinţă,
- credinţă
- şi reînnoire.

Prin urmare este bine să ne dăm seama de rolul credinţei în cazul convertirii. Iată ce spunea în acest sens teologul Costion Nicolescu: „credinţa este un dar, se spune. Dar nu numai atât. Avea dreptate părintele Boris Bobrinskoy: „Ortodoxia cere efort, dar şi iluminare!" Amândouă trebuie avute în seamă. Cum să-i faci pe ceilalţi să fie deschişi spre iluminare, să răspundă amorsării divine, făcând, la rândul lor, un minim efort?

Pentru a fi mai aproape de contextul lipsei de credinţă, poate că ar trebui să vedem ce s-a petrecut cu noi înşine, care a fost drumul nostru, ce element a declanşat în noi resortul credinţei, această imensă energie care există, potenţial, în fiecare dintre oameni: „Omul este prin fire ortodox", ne spune părintele Rafail Noica."[60]

Se pare că au fost mai puţini cei care au văzut

- legăturile
- şi asemănările

dintre viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei şi Faust al lui Goethe.

---

[57] Preot Paul Siladi, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/convertire-si-pocainta-99766.html (accesat pe 27.10.2025).
[58] A se vedea Viaţa Sfântului Ioan Teologul din Vieţile sfinţilor.
[59] Costion Nicolescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/pasi-spre-convertire-88038.html (accesat pe 27.10.2025).
[60] Idem.

Aceasta fiindcă se poate vedea că ambii sunt înşelaţi de diavol unul pentru

- plăceri lumeşti şi cunoaştere nelimiată
- şi altul pentru a dobândii un loc în rai.

Este evident că promisiunile diavolului sunt întotdeauna deşarte şi fără de sens. De ce? Fiindcă este bine să ştim că după cum spunea Iisus diavolul este tatăl minciunii.

Prin urmare trebuie să ne dăm seama de implicaţiile pe termen lung al legăturii dintre viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei şi motivul vieţii lui Faust. Aceasta fiindcă după cum am putut vedea există foarte multe asemănări pe care trebuie să le analizăm mai mult.

Iată ce spunea în acest sens tot teologul Costion Nicolescu despre cei care l-a un moment dat în viaţa lor se întorc la Hristos: „desigur, sunt destui aceia care s-au „trezit" creştini (creştini în sens real, nu formal) din copilărie, printr-o corectă racordare la tradiţie (înţeleasă în sensul cel mai simplu) în familia lor. Acestea sunt cazurile cele mai fericite, cele mai „banale", în felul lor, deci, poate, nu cele mai interesante. Dar pentru mulţi alţi oameni, creştinismul înseamnă convertire, venire, intrare, deşteptare (trezire), descoperire personală la un moment dat al vieţii, în urma unei experienţe proprii. Când ne gândim la cei care nu au ajuns încă la credinţă, acesta este cazul cel mai relevant."[61]

Un creştin ortodox s-a dus la părintele lui duhovnic.

- Doamne ajută părinte.
- Doamne ajută fiul meu.
- Ştiţi ce?
- Ce?
- Sunt problematizat.
- De ce?
- Am citit zilele acestea vieţile sfinţilor.
- Şi?
- Am găsit acolo un caz care m-a ridicat semne de întrebare.
- Care?
- Este vorba de Sfântul Ciprian al Antiohiei.
- Vrăjitorul?
- Da.
- Ştiu de el.
- Cred.
- Şi ce te nedumereşte?
- Părinte ştiaţi că el ucidea copii ca jertfă zeilor?
- Da.
- Şi cum mai poate să fie sfânt?
- S-a pocăit.
- Dar este oare destul părinte?
- Da.
- Cum?
- Nu înţelegi un lucru.
- Care?
- Ciprian de mic copil a fost crescut aşa.
- Adică aşa a fost educat?
- Da.
- Dar era totuşi adult.
- Acea era religia antică.
- Deci nu este vinovat de ceea ce a făcut?
- Este dar nu în mare măsură.
- De ce?
- Fiindcă dacă creşti un copil haimana tu ca părinte eşti la fel de vinovat.

[61] Idem.

- Oare?
- Da.
- Nu ştiu ce să spun.
- O să îţi spun o întâmplare în acest sens.
- Vă ascult.
- Este o întâmplare despre puterea pocăinţei.
- Da?
- Da.
- Vă ascult.
- Un bandit fioros, se duse la un pustnic şi spunându-i că vrea să se lase de rele, îi ceru un leac de mântuire şi de iertare a trecutului său.
- Frumos.
- Du-te - îi zise pustnicul - ia un vas mare şi îl umple cu apă. Când vasul se va umplea, să ştii că eşti iertat.
- Bine aşa am să fac.
- Şi?
- Păcătosul se duse, luă un butoi şi începu a-l umple cu apă.
- Cred.
- Dar vasul nu se mai umplea!
- Cum?
- Oricât turna în el, nu se umplea.
- Înţeleg.
- Atunci păcătosul aplecând-se peste vas, începu a plânge cu amar zicând.
- Ce?
- Oh, Dumnezeule, numai eu păcătosul nu sunt vrednic de iertare.
- Şi ce a urmat?
- Şi, o, minune, îndată ce căzură lacrimile în apă, vasul se umplu!...
- De ce?
- Erau lacrimile căinţei.
- Înţeleg.
- Scumpul meu frate!
- Da?
- Poţi face şi tu multe, multe, pentru iertarea păcatelor, dar să ştii că vasul nu se umple, iertarea nu vine, până nu pică lacrimile căinţei![62]
- Nu ştiam.
- Aşa este.
- Cred.
- Deci este nevoie de lacrimi de pocăinţă?
- Da.
- Poate să Sfântul Ciprian le-a vărsat.
- Probabil.
- Cert este că s-a pocăit.
- Pentru un copil crescut în păgânism este mare lucru.
- Aşa este.
- Mă bucur că sunteţi de acord.
- Cum să nu?
- Şi să nu uiţi un lucru.
- Care?
- Sfântul Ciprian a suferit moarte de martir.
- Da?

[62] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Da.
- Deci a rămas credincios până la capăt?
- Da.
- Frumos.
- Aşa este.
- Acum eşti lămurit fiul meu?
- Da.
- Mă bucur.

Este bine să ştim că în cele din urmă eşti există o singură convertire la Hristos ei bine sunt mai multe căi prin care se ajunge la ea. Aceasta fiindcă fiecare rătăcit ajunge să aibă o cale a lui proprie prin care merge spre Hristos. Iată ce spunea în acest sens tot teologul Costion Nicolescu: „şi atunci întrebarea devine: în ce fel ajunge un om să se convertească? Fiecare „convertit" îşi are, desigur, povestea lui, dar dincolo de ea s-ar putea găsi un numitor comun? Sunt căi şi căi de descoperire a lui Hristos. Una, mai rară şi mai excepţională, ar fi aceea a minunatului Francisc de Assisi, care a făcut-o luând aminte la minunăţia naturii, descoperind în ea mesajul dumnezeiesc."[63]

CAPITOLUL 3

MAGIA ŞI VRĂJITORIA CA LUCRĂRI DEMONICE

Cei mai mulţi magicieni şi vrăjitori susţin că de fapt ei lucrează spre bine. În acest sens în mai multe mari oraşe ale lumii vom întâlnii mai mulţi

- ghicitori,
- astrologi,
- numerologi
- spiritişti

care susţin că ei pot să rezolve mai multe probleme ale oamenilor care pe care obişnuită nu pot să fie rezolvate.[64]

În acest sens de mai multe ori suntem asiguraţi că magia nu are nimic de a face cu forţele demonice. Să fie lucrurile chiar aşa? Evident că nu.

După cum am putut vedea din viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei ei bine el îl cunoştea în persoană de satan. Acest lucru ne spune foarte clar că magie este calea lui satan.

Mai nou sunt mai multe servicii de magie şi vrăjitorie pe care le găsim prin ziare. Iată ce spunea în acest sens părintele Gheorghe Mihăilă: "răsfoind unele ziare descoperim multe anunţuri care fac cunoscut că diverse persoane pot rezolva toate problemele, pot îndepărta toate necazurile. Observăm că vrăjitoarele zilelor noastre s-au adaptat vremurilor contemporane, „nu mai zboară pe mătură", ci vorbesc la telefon şi îşi fac reclamă în ziare. Mai mult, în anunţurile publicate, se precizează că ele lucrează cu magie albă, care face bine oamenilor. Folosesc agheasmă, cruci şi icoane. Adevărul este că magia nu are culori. Nu există magie albă sau neagră, ci magie sau vrăjitorie. A spune că magia albă face bine este de fapt o capacană pregătită „celor slabi de înger", care sunt şovăielnici în credinţă."[65]

Ceea ce mai puţin ştiu este că sunt mulţi care atunci când au

- o problemă,
- un necaz,
- o greutate
- sau o dificultate

sunt dispuşi să încerce orice.

Se ştie de cazul unei femei care a mers la o vrăjitoare care i-a dat apă vrăjită să bea. Pe drum spre casă femeia a văzut că era Boboteaza şi preoţii împărţeau aghiasma mare. Femeia a spus să pună şi nişte aghiasmă mare în sticla

[63] Costion Nicolescu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/pasi-spre-convertire-88038.html (accesat pe 27.10.2025).
[64] https://ro.wikipedia.org/wiki/Magie_alb%C4%83 (accesat pe 08.08.2026).
[65] Preot Gheorghe Mihăilă, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/teologie-si-spiritualitate/evanghelia-zilei/micul-catehism-exista-magie-alba-57541.html (accesat pe 27.10.2025).

cu apa vrăjită. La puţin timp după ce a pus aghiasmă în apa vrăjită ei bine sticla s-a spart din senin. De ce? Fiindcă puterea lui Dumnezeu nu poate sta cu puterea demonilor în acelaşi loc.

Asemenea Sfântului Ciprian an Antiohiei ei bine Faust al lui Goethe se iniţiază în magia vremurilor dintre care cea mai cunoscută era alchimia. Oamenii din vremea lui Goethe credeau că tărie că plumbul şi alte metale ieftine prin invocaţii magice poate să se trasforme în aur. Această concepţie trebuie să ştim că a fost într-un anume fel un fel de *sfânt graal* al Evului Mediu. În realitate demonii nu au ajutat pe nimeni să transforme fierul în aur.

La fel de bine sunt mai multe descântece în zilele noastre care trebuie să ştim că sunt unele care ajung să atragă pe mulţi naivi care fie că nu sunt conştienţi de ceea ce fac sau fie că vor să intre în contact cu demonii. Iată ce spunea în acest sens tot părintele Gheorghe Mihăilă: „descântecele sunt foarte vechi şi reprezintă o formă de superstiţie pe care cei ce le practică le pun în legătură cu magia albă, deoarece, după părerea păgânilor şi a unor creştini necunoscători, ele se fac spre a vindeca de boli şi a alunga spiritele rele.

Descântecul este o practică ocultă condamnată de Biblie şi de Sfânta Biserică: „să nu se găsească la tine de aceia ...descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morţii, căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face aceste“.”[66]

Ceea ce trebuie să ştim este că gama intrării în contact cu demonii este mult mai largă. În acest sens se ştie de

- fenomenul OZN,
- yoga,
- bioenergia,
- argintul viu etc.

Toate acestea de mai multe ori îşi găsesc mai mulţi adepţi şi trebuie să ştim că este foarte costisitor când vine vorba de bani.

După cum am spus în lumea păgânismului antic ei bine vrăjitoria şi magia erau cam singurele religii. Oamenii au ajuns la un asemenea grad de decădere că în nici un fel nu voia să ştie de Dumnezeu şi de monoteism. La fel de bine ceea ce ştim este că în antichitate a existat aşa numitul fenomen al oracolelor care erau persoane care ajungeau să fie posedate de zei şi în acest sens ajungeau să prevadă adevărul.[67]

Viaţa Sfântului Ciprian nu se spune dacă el acţiona şi ca oracol însă ceea ce trebuie să ştim este că este sigur că el cunoştea meseria de oracol fiindcă ea era larg răspândită în antichitate cam în toate templele zeilor. Se ştie în acest sens de oracolul de la Delfi pe nume Pithya. Ei bine regele Lydiei Cresus a mers şi a întrebat-o pe Pithya:

- Să îi atac pe persani?
- Dacă vei trece râul Halys un mare imperiu va cădea.

Cresus a crezut că acest lucru înseamnă că îi va înfrânge pe perşi. Din nefericire a pierdut în faţa perşilor. Cresus a venit înapoi la oracol.

- Ai spus că voi câştiga?
- Am spus că va cădea un mare imperiu.
- Aşa şi?
- Nu m-ai întrebat care imperiu![68]

Prin urmare se poate vedea că de mai multe ori magia era cât se poate de ambiguu fiindcă trebuie să ştim că demonii nu au puterea lui Dumnezeu să ştie lucrurile şi viitorul. Totuşi oracolele pretindeau că ştiu acest lucru. Trebuie să ştim că oracolul de la Delfi lucra sub zeul Apollo acelaşi zeu pe care îl slujea şi Sfântul Ciprian.

Ceea ce se poate vedea este că atunci când omul are un necaz ei bine el ajunge să recurgă la orice ajutor extern pe care l-ar putea avea şi prin urmare sunt mulţi care i-au în considerare şi magia şi vrăjitoria. Iată ce spunea în acest sens tot părintele Gheorghe Mihăilă: „necazurile ne sunt îngăduite pentru a ne curăţi de păcate. Îndemnul Mântuitorului este: „În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea“. Mântuitorul, urmat de Sfinţii Apostoli, Sfinţii Mucenici au primit multe necazuri şi prin ele se cuvine să trecem şi noi, cei care urmăm lui Hristos, căci nu este altă cale de mântuire. Nu putem dobândi bucuria mântuirii până nu gustăm mai întâi din paharul suferinţei şi al necazurilor vieţii. De suferim mult, puţin sau deloc, important este ca suferinţa să ne fie mijloc de creştere

[66] Preot Gheorghe Mihăilă, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/teologie-si-spiritualitate/evanghelia-zilei/micul-catehism-exista-magie-alba-57541.html (accesat pe 27.10.2025).

[67] A se vedea Richard Stoneman, *The ancient oracles : making the gods speak* (Yale, 2011).

[68] https://historia.ro/sectiune/travel/oracolul-din-delfi-o-afacere-586452.html (accesat pe 08.08.2026).

duhovnicească. Creştinul, în faţa suferinţelor şi a necazurilor, îşi aminteşte de cuvintele Domnului Hristos: „Fără mine nu puteţi face nimic“.”[69]

Ceea ce trebuie să remarcăm din viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei este că imediat ce el decide că vrea să deivnă creştin ei bine diavolul (satan) în persoană se arată la mai mulţi alţi slujitori păgâni şi le spune că Ciprian trebuie să fie ucis. Este un lucru care se poate vedea că diavolul urăşte creştinii.

La fel de bine se poate să vedem faptul că marii iniţiaţi păgâni îşi luau ordinele şi dispoziţiile de la diavolul în persoană fiindcă este bine să ne dăm seama că păgânismul a fost o religie pe placul diavolului. Aceasta fiindcă după cum ştim mai multe elemente din păgânism erau cu adevărat satanice şi ne referim aici mai ales la sacrificiul uman în numele zeilor.

“Cum pot creştinii să se izbăvească de vrăjitorii şi de tot felul de farmece izvodite de diavolul?

Cel ce crede cu tărie în Dumnezeu, cel ce se roagă neîncetat lui Dumnezeu şi aleargă regulat la sfânta biserică nu va cere niciodată ajutorul diavolului şi al vrăjitorilor, care sunt vrăjmaşii lui Dumnezeu.

Deci, cei ce au credinţa tare în Dumnezeu, să-I ceară neîncetat ajutorul. Iar cei slabi în credinţă, care au cerut vreodată ajutorul vrăjitorilor, dacă vor să se mântuiască, mai întâi să se spovedească de acest păcat şi să ceară canon. Apoi, să nu mai apeleze la ajutorul satanei în orice nevoie ar fi, ci numai la Dumnezeu să alerge. Apoi, să se roage cât mai mult cu rugăciuni şi lacrimi din inimă (Deuteronom 4, 29; Psalm 118, 58) şi aşa, cu răbdare şi cu credinţă, se vor izbăvi de vrăji şi vor primi darul Duhului Sfânt.”[70]

Evident că magia şi vrăjitoria în zilele noastre nu mai sus o practică aşa de răspândită cu era n antichitate fiindcă după cum am spus păgânismul avea un cult al

- magiei,
- vrăjitoriei,
- ocultismului,
- zeilor
- şi politeismului.

În acest sens se ştie că au existat în păgânism mai multe religii de mistere care ajungeau să îi inducă pe adepţi în mai multe taine păgâne. Unii păgâni chiar credeau că creştinismul nu este nimic mai mult decât o altă religie de mistere.[71]

„Care sunt urmările păcatului vrăjitoriei?

Cei ce fac vrăji şi aleargă la vrăjitori fac un mare păcat împotriva Duhului Sfânt, căci lasă pe Dumnezeu şi cer ajutorul diavolilor. Se leapădă de slujitorii lui Hristos, adică de preoţi, şi se duc la slujitorii satanei. Adică, lasă apa cea vie, preotul şi harul mântuirii din Biserică şi pentru interesele lor pătimaşe şi omeneşti cer ajutorul vrăjmaşilor lui Hristos, adică al vrăjitorilor şi vrăjitoarelor. Se leapădă de adevăr şi primesc în loc minciună, căci toate cuvintele vrăjitorilor sunt minciună şi amăgire diavolească. Un păcat aşa de mare împotriva Duhului Sfânt nu se iartă celor vinovaţi nici în veacul de acum, nici în cel ce va să vină, după cum spune Hristos, de nu se vor pocăi toată viaţa. Pentru un astfel de păcat vin asupra celor vinovaţi, care aleargă la vrăji, tot felul de răutăţi şi primejdii. Mai întâi, mustrarea conştiinţei că au lăsat pe Dumnezeu şi au cerut ajutor vrăjmaşului lui Dumnezeu. Apoi, este oprirea pe mai mulţi ani de la Sfânta Împărtăşanie, de la 7 până la 15, şi chiar 20 de ani. Apoi, cei ce cred şi aleargă la vrăji alungă din inima lor darul lui Dumnezeu şi aduc în casă şi în inima lor duhul diavolului. Apoi, cei ce fac vrăji şi cred în ajutorul lor se leapădă de Hristos şi se unesc cu diavolul. Apoi, cei ce fac vrăji şi aleargă la acestea nu se cade a se mai numi creştini, ci apostaţi. Cei vinovaţi de acest greu păcat sunt pedepsiţi de Dumnezeu cu boli grele şi fără leac, cu suferinţă în familia lor, cu pagube şi neînţelegere, cu sărăcie şi moarte cumplită. Şi, dacă nu se spovedesc la preot şi nu-şi plâng păcatul acesta cu lacrimi toată viaţă, nu se pot mântui.”[72]

Credem că în sufletul Sfântului Ciprian a existat fără nici o îndoială o anumită

- neliniște,

---

[69] Preot Gheorghe Mihăilă, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/teologie-si-spiritualitate/evanghelia-zilei/micul-catehism-exista-magie-alba-57541.html (accesat pe 27.10.2025).

[70] https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/raspunsuri-duhovnicesti-cei-ce-fac-vraji-si-alearga-la-vrajitori-pacatuiesc-impotriva-duhului-sfant-45988.html (accesat pe 27.10.2025).

[71] A se vedea Bartolomeu Anania, *Misterele orientale şi creştinismul* (Editura Eikon, 2013).

[72] *Despre farmece, vrăjitorie, astrologie, vise şi magie* apud https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/raspunsuri-duhovnicesti-cei-ce-fac-vraji-si-alearga-la-vrajitori-pacatuiesc-impotriva-duhului-sfant-45988.html (accesat pe 27.10.2025).

- remuşcare,
- problematizare
- şi dificultate

cu toate aceste lucruri ale magiei păgâne care erau singura religie a timpului.

Aceasta fiindcă după cum am spus vrăjitoria păgână avea mai multe practici nefireşti şi împotriva firii. Aşa se face că am putut vedea că în cele din urmă va venii şi ajutorul lui Dumnezeu prin Sfânta Iustina cu care în cele din urmă Sfântul Ciprian va suferii moarte martirică.

Sunt mai mulţi care fără să ştie ce fac ajung să se folosească pe vrăjitorie ca un simplu artificiu comercial sau publicitar. Iată ce ne spunea în acest sens teologul Nicuşor Deciu: „nu zâmbiţi, domnilor, lumea e plină de oferte. Trebuie doar să întindem mâna.

Cu numai câteva zile în urmă, în drum spre un supermarket, m-a izbit un panou publicitar pe care se afla o reclamă mai puţin obişnuită, cel puţin în spaţiul nostru. Pe acel panou se afla o copiliţă îmbrăcată într-un costum „regulamentar" de vrăjitoare, cu nelipsita baghetă magică în mânuţă şi-i invita pe copii să vină nici mai mult, nici mai puţin decât la Academia de vrăjitoare. Aşadar, nu la un bal mascat, ci la ceva foarte bine gândit, la deprinderea unor practici vrăjitoreşti concrete, nu oricum, ci pe ateliere, printre care: laboratorul monştrilor, turnirul vrăjitoarelor, învăţături despre cum funcţionează globurile de cristal. Ei bine, acestea nu mai sunt simple teribilisme, ci lucruri foarte grave, chiar dacă sunt prezentate, cu şiretenie, în haina multicoloră a distracţiei sau a curiozităţii pentru lucruri inedite şi spectaculoase. Şi în ce, mă rog - ar putea obiecta un copilaş sau nişte părinţi mai revoluţionari –, ar consta gravitatea acestor gesturi? Adică, de ce nu s-ar distra şi copiii noştri cu anumite laturi nevinovate ale vrăjitoriei, mai ales că e la modă?"[73]

Doi creştini ortodocşi simpli discutau într-o zi.

- Ştii ce?
- Ce?
- Am auzit un lucru care m-a amuzat.
- Da?
- Da.
- Ai auzit vreodată de mana vacilor?
- Mana vacilor?
- Nu.
- Este din vrăjitorie.
- Vrăjitorie?
- Da.
- De când te ocupi cu ea?
- Nu mă ocup.
- Şi atunci?
- Doar am auzit.
- Şi ce este?
- „Mana vacilor" reprezintă o putere or spor al apei, al hranei şi al belşugului laptelui pe care o dă o vacă.
- Chiar?
- Bătrânii credeau că acest spor putea fi furat de persoane rea-voitoare (prin farmece sau vrăji) pentru a trece laptele de la vitele altcuiva la propriile animale.[74]
- Mi se pare aiurea.
- Aşa este.
- Şi unii cred în aceste lucruri?
- Da.
- Nu îmi vine să cred.
- Ba să crezi.

[73] Nicuşor Deciu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/vrajitorie-la-oferta-117013.html (accesat pe 27.10.2025).
[74] De pe wikipedia.

- Îmi dau seama.
- Vrăjitorii cred că pot să controleze viitorul.
- De ce?
- De ghicit ai auzit?
- Da.
- Aşa cred ei.
- Că pot ghicii viitorul?
- Da.
- Ştii de ce îmi aduci aminte?
- Nu.
- De un ţar al Rusiei.
- Ce este cu el?
- Acest ţar era foarte bogat.
- Şi?
- Era bătrând.
- Şi a voit să îşi scrie testamentul?
- Da.
- Şi?
- A apucat să scrie cuvintele acestea.
- Care?
- "Las toate averile mele..."
- Şi?
- În chiar acel moment a murit.
- Vai de mine.
- Ba da.
- Nu a avut timp să scrie cui i le lasă?
- Da.[75]
- Ironic.
- Aşa este.
- Dar sunt mulţi oameni care sunt superstiţioşi.
- Aşa este.
- Ei cred în magie şi boscoane.
- Şi au vreun efect?
- Nu prea.
- De ce?
- Fiindcă un creştin ortodox adevărat nu trebuie să se teamă de boscoane.
- Chiar ce sunt boscoanele?
- Farmec, făcătură, vrajă.
- Totuşi unii se ocupă şi cu astfel de lucruri.
- Aşa este.
- De ce?
- Fiindcă oamenii vor să modifice lucrurile nu aşa cum vrea Dumnezeu ci cum vor ei.
- Aşa este.
- Totuşi interesul pentru ocult este prezent la oameni din cele mai vechi vremuri.
- De ce?
- Fiindcă sunt mulţi care se lasă seduşi de rău.
- Din nefericire.
- Da.
- Mă bucur că am avut această discuţie.

[75] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Nu sunt specialist în magie.
- Nici eu.
- Dar totuşi ne-am ajutat unul pe altul.
- Aşa este.
- Eu sunt mai clarificat acum.
- Mă bucur.
- Şi eu.

Iată ce spunea despre interesul omului în vrăjitorie şi ocultism teologul Nicuşor Deciu: "în primul rând aş dori să amintesc şi să spun foarte limpede că, potrivit învăţăturii Bisericii, nu există laturi nevinovate sau neutre în vrăjitorie. Apoi că toate aceste numiri de magie (de toate culorile), vrăjitorie, parapsihologie, desemnează unul şi acelaşi lucru. Adică nişte practici condamnate de Biserică, nu întrucât aceasta doreşte să-i interzică omului ceva sau să-i îngrădească cunoaşterea – o minciună devenită deja mit! -, ci pentru că aceste practici sunt inspirate de urâtorul de oameni şi au drept urmare o formă mai mult sau mai puţin evidentă de posedare demonică. Or, trebuie reiterat aici că posedarea demonică are fără excepţie acest parcurs viclean: la început promite cunoaşterea şi puterea şi sfârşeşte prin a dărui moartea; mai întâi, într-un mod nevăzut, moartea sufletească şi apoi, mai înainte de vreme, inclusiv pe cea trupească. Nu te voi plictisi aici cu evocarea cazului strămoşului Adam sau al regelui Saul, dar poate ai auzit de Faust vrăjitorul, despre care a scris J. W. Goethe, cu ce preţ a plătit el dorinţa de cunoaştere şi de stăpânire peste sufletele şi sentimentele altor oameni. Nu te mira de comparaţie."[76]

Ceea ce trebuie să ştim este că Sfântul Ciprian al Antiohiei a fost într-un anume fel reprezentantul unei culturi antice păgâne care era pe moarte. Aceasta fiindcă antichitatea mediteraneeană a fost una care s-a susţinut pe magie şi vrăjitorie. Magia şi vrăjitoria după cum ştim erau centrate pe zei şi nu susţineau deloc monoteismul. Acest lucru evident că era contra naturii umane care simte nevoia de a fi în legătură şi contact cu un singur Dumnezeu.[77]

Se poate vedea
- îngustimea,
- obscurantismul,
- cruzimea
- şi desuetudinea

păgânismului prin faptul că atunci când Sfântul Ciprian decide că vrea să renunţe la păgânism ei bine păgânii ajung să îl ucidă. Cu alte cuvinte păgânismul nu permitea libertatea religioasă. Trebuie să ştim acest lucru fiindcă sunt mulţi care impută în zilele noastre creştinismului ortodox meritul de a distruge cultura antică clasică.

Să fie lucrurile chiar aşa? Ceea ce uită cei care susţine aceste lucruri este că păgânismul era decadent şi trebuie să fie oprit.

Ceea ce uită mai multă lume care priveşte cu indiferenţă magia şi vrăjitorie este că ea întotdeauna implică cu sine un pact cu diavolul. Iată ce spunea în acest sens tot teologul Nicuşor Deciu: „la o primă vedere poate să pară o mare diferenţă între pactul lui Faust cu diavolul şi ceea ce fac sau li se propune copilaşilor să facă la Academia vrăjitoarelor, dar numai în aparenţă, pentru că esenţa este aceeaşi, pactul este acelaşi, doar că în cazul copiilor nu este unul explicit, verbal, ci este mascat sub mantia experimentelor amuzante. Aceasta arată, din nefericire, în ce stadiu se află vigilenţa şi inteligenţa omului modern, dacă el e dispus să facă anumite gesturi fără să se întrebe despre proveniența şi semnificaţia lor."[78]

În zilele noastre sunt mai multe producţii cinema sau la fel de bine romane literare în care se visează mult şi bine cu privire la magie şi la rolul vrăjitoarelor din lumea noastră. Ele sunt prezentate de cele mai multe ori
- naiv,
- credul,
- inocent
- şi nevinovat.

[76] Nicuşor Deciu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/vrajitorie-la-oferta-117013.html (accesat pe 27.10.2025).
[77] Baruch Halpern, *From gods to God: The Dynamics of Iron Age Cosmologies* (Mohr Siebeck, 2009).
[78] Nicuşor Deciu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/vrajitorie-la-oferta-117013.html (accesat pe 27.10.2025).

În realitate lucrurile sunt departe de a fi aşa. Viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei ne-a demonstrat că acest lucru nu este posibil fiindcă trebuie să ne dăm seama că demonii sunt unii care sunt cât se poate de operativi în magie.

La fel de bine trebuie să ştim că se pare că demonii sunt răzbunători şi pe cei care s-au aliat cu ei într-un fel sau altul ajung să îi persecute şi să îi ucidă în cele din urmă. Sfântul Ciprian se poate vedea că odată ce a decis să vrea să devină creştini ei bine diavolul l-a considerat duşman de moarte. Acest lucru ne spune că trebuie să ne dăm seama că diavolul urăşte creştinii şi creştinismul ortodox în genere.

Faptul că sunt mai multe biserici creştine în zilele noastre ne spune că în cele din urmă ei bine diavolul şi-a reuşit parţial munca lui de distrugere şi divizare a Bisericii Creştin Ortodoxe.

Vrăjitoria prin urmare este una care lucrează cu forţe supranaturale însă trebuie să ştim că aceste forţe nu sunt mai presus de puterea lui Dumnezeu. Aceasta fiindcă trebuie să ne dăm seama că puterea demonilor a venit de la Dumnezeu. Iată ce spunea în acest sens tot teologul Nicuşor Deciu: „Dar ce este în definitiv vrăjitoria? Îţi voi spune foarte deschis că orice act în care se intenţionează stăpânirea asupra naturii şi asupra oamenilor, cu intenţia de a le schimba forma şi funcţia, iar oamenilor de a le anula libertatea, prin invocarea unor energii sau forţe impersonale, sau prin invocarea directă a demonilor – aşa cum făcea Ciprian înainte de a deveni creştin şi apoi sfânt al Bisericii –, se numeşte vrăjitorie, indiferent dacă practicanţii recunosc sau nu aceasta."[79]

Sunt mai mulţi care sunt de părere că în cele din urmă nu mai trăim vremurile păgânismului antic şi în acest sens nu mai există nici un fel de ameninţare a vrăjitoriei şi magiei. Să fie lucrurile chiar aşa? Mai nou ştim de Halloween care este o sărbătoare de origini păgâne în care copiii de mai multe ori se îmbracă în haine de

- vrăjitori,
- magicieni,
- ghicitori
- sau chiar demoni.

Evident că se susţine că Halloweenul[80] este doar mai multe măşti de carnaval. Să fie lucrurile chiar aşa? Adevărul este că nu. Să fie etic ca de Halloween să îţi laşi copilul să se îmbrace în

- demon,
- vampir,
- monstru,
- vârcolac
- sau fantomă?

Adevărul este că nu. Iată ce spunea în acest sens tot teologul Nicuşor Deciu: „ei bine, şi cu toate acestea, ne ducem copiii de Halloween la şcoala de vrăjitoare! Dar pentru care motiv poate să prindă această neruşinată linguşire a vicleanului? În mod cert, din pricina necunoaşterii Ortodoxiei noastre, din ignorarea frumuseţii duhovniciei ei, din necunoaşterea faptelor sfinţilor, din lipsa totală de râvnă pentru Împărăţia cerurilor. Totuşi, copiii nu sunt primii vinovaţi pentru aceste tragice vânzări de suflete. Principalii vinovaţi suntem noi, părinţii, care-i ducem cu mânuţa noastră la aceste distracţii pierzătoare. Am epuizat, desigur, toate formele de recreere şi cunoaştere şi trebuia s-o mai facem şi pe asta! Oare nu vedem cu ochii noştri că orice act, orice faptă, are şi o urmare? Şi care ar fi urmarea în acest caz? Ne-o spune mai dinainte Mântuitorul: „Şi se vor ridica copiii împotriva părinţilor şi-i vor omorî" (Mt. 10, 21). De ce asta? Pentru că mai întâi „tatăl şi-a dat fiul la moartea cea sufletească" (cf. Mt. 10, 21). Desigur că tu vei spune că acestea sunt legende izvodite de mintea unor oameni fanatici. Să ştii că şi eu aş vrea să fie precum spui tu, dar din păcate acestea sunt datele vieţii dintotdeauna, iar nu invenţii. Priveşte peste tot în lume, presa abundă de întâmplări, roade ale „distracţiei magice", pe care nu am spaţiu să ţi le prezint, ce confirmă - vai nouă! - cuvântul Mântuitorului."[81]

Evident că sunt mulţi care sunt cât se poate de inconştienţi de trecut şi uită faptul că păgânismul antic a fost unul care în mare se baza pe ocultism şi magie şi acest lucru era

- norma,
- canonul
- şi firescul

[79] Idem.

[80] https://ro.wikipedia.org/wiki/Halloween (accesat pe 08.08.2026).

[81] Nicuşor Deciu, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/vrajitorie-la-oferta-117013.html (accesat pe 27.10.2025).

epocii.

Sfântul Ciprian al Antiohiei fiind crescut de mic în acest mediu toxic ocult şi magic evident că a avut mai multe

- nedumeriri
- şi dileme.

Aceasta fiindcă el a putut să vadă că demonii pe care îl slujea erau plecaţi numai spre rău şi cereau ca răul să fie făcut cu condiţia că cei care îi slujesc vor ajunge să moştenească raiul.

Am spus în rândurile de mai sus că demonii i-au promis Sfântului Ciprian că dacă le va fi supus şi îi va sluji va moştenii raiul. Era de fapt o mare minciună.

Este greu de crezut că acum 2000 de ani umanitatea a ajuns să facă din magie şi vrăjitorie o religie dar aceasta a fost realitatea. Marii iniţiaţi păgâni erau unii care se închinau demonilor şi le făceau voia şi evident că în acest mod sufletele nu mai ajungeau la Dumnezeu în rai. Iată ce spunea în acest sens părintele Mihail Danieluc: „vrăjitoria există, fără doar şi poate, deşi unii oameni ai lumii moderne o contestă cu vehemenţă. Însăşi prezenţa multor rugăciuni în molitfelnice prin care Biserica imploră mila lui Dumnezeu spre a izbăvi pe oameni de lucrarea şi influenţa lor este o dovadă de necontestat privind existenţa acestora. Însă trebuie să evidenţiem dintru început că vrăjile, descântecele nu reprezintă un efect al fenomenului religios, ci s-au născut parazitar, la periferia trăirii credinţei, provenind din imitarea unora dintre manifestările religioase autentice."[82]

Magia nu este moartă şi de mai multe ori ea a apare în societatea noastră sunt cele mai spontane forme şi mijloace. De ce? Fiindcă este bine să ne dăm seama că oamenii sunt unii care de mai multe ori se plictisesc de

- bine,
- virtute
- adevăr
- şi dreptate

şi ajung să meargă pe căi străine şi ciudate de Hristos.

Tarotul este şi el o formă de magie: "tarotul (prima dată cunoscut sub numele de trionfi, iar mai târziu ca tarocchi sau tarock) este un set de cărţi, folosit de la mijlocul secolului XIII, prima apariţie este Tarotul de Marsilia , iar apoi în diferite părţi ale Europei pentru jocuri precum tarochinni italienesc, tarotul francez şi austriacul Konigrufen. Multe dintre aceste jocuri cu cărţi de tarot sunt încă desfăşurate în prezent atât fizic prin unele părţi din Europa Estică, Centrală cât şi în mediul online prin servicii de tarot prin telefon sau prin chat. Pe la sfârşitul secolului XVIII, unele seturi de cărţi de tarot au început să fie utilizate în paralel pentru divinaţie în forma tarotologiei şi a cartomanţiei şi, mai târziu, cele speciale au fost dezvoltate în ocultism."[83]

Prin urmare este bine să ştim că oamenii apelează la practicile magice şi oculte în special din trei motive:

1. a cunoaşte şi stăpânii viitorul,
2. control asupra celorlalţi şi elementelor naturale
3. şi putere.

Acestea sunt de fapt principii demonice.

Iată ce spunea în acest sens tot părinte Mihail Danieliuc: „v-aţi întrebat vreodată de ce unii semeni apelează la vrăjitori? Ba unde mai pui că o parte dintre ei se cred buni creştini! Cine solicită astfel de „servicii" doreşte să controleze totul, inclusiv viitorul său ori al celor cu care relaţionează. Dorinţa de putere, urmată îndeaproape de ignoranţă şi credulitate – „calităţi" numite, în mod politicos, de Jean Vernette „incultură religioasă şi analfabetism spiritual" – reprezintă principalele cauze ale apelului la vrăjitori. În aceeaşi măsură, frica de moarte poate constitui o altă pricină a orientării către lumea ocultă. Resimţind frică de necunoscut, insul hotărăşte să-şi prelungească în orice chip această viaţă, pentru a-şi conserva starea actuală. În egală măsură, secularizarea îl târăşte în tenebroasele practici magice, căci îndepărtarea de Dumnezeu, însingurarea lasă în suflet o incomensurabilă nevoie de sacru."[84]

În mai multe filme şi romane trebuie să ştim că magia este de fapt prezentată ca un fel de idilă intelectuală şi a mentalităţilor. În cunoscuta serie Stăpânul inelelor (Lord of the rings) a britanicului J. R. R. Tolkien ei bine unul dintre

[82] Arhim. Mihail Daniliuc, https://doxologia.ro/sa-ne-temem-de-vraji (accesat pe 27.10.2025).
[83] https://ro.wikipedia.org/wiki/Tarot (accesat pe 08.08.2026).
[84] Arhim. Mihail Daniliuc, https://doxologia.ro/sa-ne-temem-de-vraji (accesat pe 27.10.2025).

protagoniştii principali este un magician: Gandalf cel Gri devenit mai apoi Gandalf cel Alb. Această serie de romane care a început să fie ecranizată prin anii 2000 ei bine are foarte multe elemente

- magice,
- oculte
- şi mitologice.

Evident că trebuie să facem o diferenţă dintre creaţia literară şi magie dar de mai multe ori ele sunt unele care deschis apetitul pentru acest gen de ocultism. De ce? Fiindcă omul are prin sine o nevoie de a

- visa
- şi a tânjii spre fantastic.

Evident că sunt mulţi care recurg la magie pentru noroc. Aceasta fiindcă trebuie să ştim că sunt mulţi care merg în viaţă pe principiul norocului. Tot părintele Mihail Danieliuc spunea în acest sens: „aşa înţelegem de ce canoanele Bisericii condamnă cu fermitate practicile oculte, înfierând nu doar pe cei ce le săvârşesc, ci şi pe beneficiarii lor. De exemplu, Canonul 61 al Sinodului VI Ecumenic precizează că cei care se duc la vrăjitori sau la fermecători şi cei ce spun norocul şi ursita şi multe lucruri de acest fel, şi cei ce se zic gonitori de nori şi cei ce confecţionează amulete şi prezicătorii, să cadă sub canonul penitenţei 6 ani, iar dacă stăruiesc în acest obicei, să se îndepărteze de Biserică. Acelaşi lucru îl prevede şi Sfântul Vasile cel Mare în canonul 83. Prin canoanele 7, 65 şi 72, sfântul părinte sfătuieşte ca acestor persoane să li se dea penitenţă ca şi ucigaşilor, socotindu-i ucigaşi de suflete.

Să ne temem nu de vrăji, ci de înşelarea diavolului."[85]

Un fost practicat al magiei care s-a pocăit discuta cu un preot creştin ortodox.

- Părinte să ştiţi că nu ştiu ce să cred.
- De ce fiul meu?
- Fiindcă eu chiar am crezut în magie.
- Ştiu.
- Cum de m-a întors Dumnezeu la adevăr.
- Fiindcă ne iubeşte.
- Credeţi?
- Da.
- De ce?
- Ştii ce spune Noul Testament?
- Nu.
- "Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3, 16).
- Ce frumos.
- Aşa este.
- Ştii cum credeţi că am fost eu?
- Există o legendă despre Sfântul Hristofor.
- Care?
- El a voit să slujească pe cei mai puternic.
- Şi?
- A trecut de la oameni bogaţi, regi şi aristocraţi până a ajuns la diavol.
- L-a slujit pe diavol?
- Da.
- Şi?
- Într-o zi l-a auzit pe diavol spunând.
- Ce?
- Ce mare aş fi eu dacă nu ar fi Iisus Hristos.
- Şi?
- S-a pus atunci în slujba lui Hristos?
- Da.

[85] Arhim. Mihail Daniliuc, https://doxologia.ro/sa-ne-temem-de-vraji (accesat pe 27.10.2025).

- De ce?
- Fiindcă el voia să îl slujească pe cel mai mare.
- Şi Hristos este mai mare ca diavolul?
- Da.
- Este adevărat.
- Şi logic.
- Aşa este.
- Interesantă povestea.
- Aşa este.
- Mă bucur că mi-aţi spus-o.
- Ştii cum suntem noi?
- Nu.
- Într-o seară pe uliţă, am auzit doi servitori înţelegându-se astfel.
- Cum o mai duci?
- Foarte bine! De o săptămână mi-am schimbat stăpânul.
- Da?
- Da.
- Şi?
- Am avut un stăpân foarte rău: un tiran mare. Acum am un stăpân nou... mi-am schimbat stăpânul... am dat peste un stăpân foarte bun; să tot trăieşti în slujba lui...
- Înţeleg.
- Schimbă-ţi şi tu stăpânul că şi al tău e un om rău!...
- Şi care este morala?
- Auzindu-i astfel înţelegându-se, m-am gândit că aşa e şi în lumea noastră cea sufletească.
- Adică?
- Cei mai mulţi creştini slujesc la un stăpân rău şi tiran: la diavolul.
- Aşa este.
- Ferice de acei ce părăsesc pe acest tiran şi află pe Stăpânul Cel Bun şi Îndurat, - pe Domnul!
- Adevărat.
- Să luăm aminte.
- La ce?
- Poate şi tu eşti în slujba stăpânului celui rău.
- Se poate.
- Schimbă-ţi stăpânul!
- Da?
- Schimbă-ţi îndată stăpânul tău cel rău.
- cum?
- Ieşi din slujba diavolului şi intră în slujba cea dulce şi mântuitoare a Domnului![86]
- Crezi că pot?
- Da.
- Cum?
- Dacă vrei au adevărat.
- Cum să nu.
- Atunci să ne rugăm mai mult.
- Să mă pocăiesc?
- Da.
- Aşa voi face.
- Noi biserica vom fi cu tine.
- Este o mare mângâiere.

[86] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Şi un mare sprijin.
- Aşa este.
- Părinte vă mulţumesc că mi-aţi spus toate aceste lucruri.
- Este de datoria mea.
- Aşa este.
- Acum eşti lămurit.
- Da.
- Foarte bine.
- Vă mulţumesc.

Sfântul Ciprian al Antiohiei este un exemplu pentru toţi cei care vor să ştie care este finalitatea magiei şi vrăjitoriei care este unirea cu demonii. Iată ce spunea în acest sens tot părintele Mihail Daniliuc: „Sfânta noastră Biserică Ortodoxă consideră practicarea vrăjitoriei sau mergerea pe la magicieni drept un păcat împotriva Duhului Sfânt deoarece creştinul, alergând la astfel de practici, se împotriveşte cu îndârjire atât poruncilor divine, cât şi lucrării Duhului Sfânt. Biserica respinge vrăjitoria, chiar şi magia albă, considerată de unii drept „benefică" - căci prin practicile oculte se atribuie omului şi forţelor naturale puteri ce aparţin în totalitate lui Dumnezeu. Ne mai învaţă Sfinţii Părinţi că toate farmecele şi descântece se fac prin invocarea şi „aportul" diavolului chiar dacă, la prima vedere, scopul şi efectele sunt bune. Dar v-aţi întrebat: cum oare demonul – tatăl minciunii şi al răutăţii – va ajuta într-o familie dezbinată? Cum să tămăduiască anumite afecţiuni sau să ajute în situaţii limită din viaţa noastră, de vreme ce facerea binelui se vădeşte contrară firii sale? Aşadar, diavolii nu pot niciodată să facă minuni adevărate, ci numai cu năluciri mincinoase îi înşeală pe cei slabi în credinţă şi dornici de stăpânire. Vrăjitoria nu are nimic comun cu credinţa creştină autentică. Ea a fost combătută încă din Vechiul Testament: „Să nu alergaţi la cei ce cheamă morţii, pe la vrăjitori să nu umblaţi şi să nu vă întinaţi cu ei" (Levitic19, 26 şi 31). De aceea, învăţătura Bisericii condamnă cu fermitate toate rătăcirile legate vrăji şi vrăjitori: Didahia celor Doisprezece Apostoli precizează: „să nu vrăjeşti, să nu faci otrăvuri..., să nu ghiceşti viitorul după zborul păsărilor, pentru că aceasta duce la închinare idolească; să nu descânţi, să nu citeşti în stele...". Sfinţii Părinţi, la rândul lor, au combătut aspru practica vrăjitoriei. Bunăoară, Sfântul Iustin Martirul şi Filosoful îndeamnă: „să vă păziţi, ca nu cumva demonii, pe care noi îi acuzăm de toate relele, să vă înşele". Sfântul Nicodim Aghioritul glăsuieşte: „vrăjitoriile sunt distrugătoare şi necurate înaintea lui Dumnezeu..., produc în suflet cel mai mare şi ucigător păcat... şi nu ar putea să ofere vreun folos celor vrăjiţi şi fermecaţi"."[87]

CAPITOLUL 4

SFÂNTUL CIPRIAN AL ANTIOHIEI CA SFÂNT ÎNCĂ ACTUAL

Evident că este o mare diferenţă dintre Faust al lui Goethe şi Sfântul Ciprian al Antiohiei care ambii au ajuns să îşi vândă sufletul diavolului: Faust face acest lucru conştient pentru a dobândii plăcere şi cunoştinţă nelimitată în timp ce Sfântul Ciprian este minţit de diavol care îi spune că dacă îi va slujii lui după moarte sufletul lui va ajunge în rai. Se poate vedea aici o mare diferenţă dintre cei doi protagonişti ai cărţii noastre. Aceasta fiindcă trebuie să ştim că Sfântul Ciprian s-a afundat în magie fiindcă el credea că este singura religie adevărată. În realitate magia antică păgână era o modalitate de slujire a diavolului.[88]

Spre deosebire de Faust în sufletul Sfântului Ciprian exista o dorinţă arzândă de a ajunge în rai. Acest lucru l-a făcut să accepte moartea martirică. Iată ce spunea în acest sens părintele Ciprian Florin Apetrei: „în istoria Bisericii, martirii sunt cei pe jertfa cărora s-a consolidat credinţa creştină şi s-a răspândit în rândul păgânilor care au asistat la sfârşitul lor mucenicesc. Biserica i-a cinstit de la începuturile ei ca pe „atleţi ai credinţei", după cum îi numeşte Eusebiu de Cezareea. Pentru el, martiriul are nu doar o valoare istorică, ci şi una doctrinară şi morală, deoarece cunoaşterea şi istorisirea pătimirii lor este ziditoare de suflet."[89]

[87] Arhim. Mihail Daniliuc, https://doxologia.ro/sa-ne-temem-de-vraji (accesat pe 27.10.2025).
[88] A se vedea Denis de Rougement, *Partea diavolului* (Bucureşti, 1994).
[89] Preot Ciprian Florin Apetrei, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/martirii-lui-hristos-sfintii-ciprian-si-iustina-157539.html (accesat pe 27.10.2025).

Ceea ce trebuie să ştim este că Dumnezeu este milostiv şi cu cei mai căruţi dintre oameni cum a fost cazul Sfântul Ciprian al Antiohiei care am putut vedea că jertfea copii zeilor fiindcă zeii (demonii) cereau acest lucru. În acest sens vom vorbii în acest capitol mai mult despre

- actualitate,
- relevanţa,
- semnificaţia
- şi însemnătatea

Sfântului Ciprian al Antiohiei pentru zilele şi vremurile noastre.

Aceasta fiindcă trebuie să fim cât se poate de sinceri: cine ştie de Sfântul Ciprian al Antiohiei în secolul XXI? Ei bine această carte şi-a propus să aducă în actualitate unul dintre cei mai faustici sfinţi ai creştinismului ortodox. De ce? Fiindcă el a existat şi mărturia lui trebuie să fie cunoscută.[90]

Unii at putea să vadă în gestul morţii mucenicești a Sfântului Ciprian un act de disperare dar realitatea nu este aceasta. El a văzut că singura modalitate de a eşii biruitor în lupta cu diavolul a fost acceptarea morţii martirice: "părintele profesor Ioan Rămureanu, în Studiul introductiv la volumul „Actele Martirice", scrie: „din epoca persecuţiilor Bisericii de către împăraţii romani în secolele I-IV, Biserica a moştenit cultul martirilor, care s-a născut ca o manifestare firească a credinţei creştine, pe care martirii creştini au mărturisit-o cu statornicie şi curaj, şi s-au încoronat cu cununa nemuririi şi a vieţii veşnice". Între cei care s-au încoronat cu cununa nemuririi sunt şi sfinţii pe care îi sărbătorim astăzi, martirii lui Hristos, Sfântul Sfinţit Mucenic Ciprian şi Sfânta Iustina fecioara."[91]

Ceea ce se poate vedea din viaţa acestor doi sfinţi este că păgânii ascultau şi de închinau la demoni de la care de mai multe ori îşi luat:

- ordinele,
- indicaţiile,
- prescripţiile
- şi poruncile.

Aşa a fost şi cu Sfântul Ciprian care se pare că nu era conştient de religia creştin ortodoxă care a apărut şi care era în expansiune în timpul lui.

„Sfântul Ciprian, „după convertirea la creştinism, a păstorit ca episcop în Antiohia Pisidiei din Asia Mică", după cum aflăm din lucrarea „Viaţa Sfinţilor Ciprian şi Iustina, Acatistul Sfântului Sfinţit Mucenic Ciprian", apărută la Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă în anul 2011. Din Vieţile Sfinţilor ştim că s-a născut într-o familie păgână bogată, care l-a dat de mic să se iniţieze în cultul zeităţii păgâne Apolo. La vârsta de 10 ani a fost trimis de părinţi la Muntele Olimp din Grecia pentru a fi iniţiat în misterele panteonului grecesc al zeităţilor păgâne de aici. La vârsta de 20 de ani „a mers în Egipt, în cetatea Memfis, la capii răutăţilor şi multe farmece şi vrăjitorii învăţa. La 30 de ani a mers la caldei şi acolo a învăţat să citească în stele. Şi în Antiohia a mers, fiind atunci desăvârşit în toată răutatea: vrăjitor şi fermecător, pierzător de suflete, mare prieten şi credincioasă slugă a stăpânitorului iadului, cu care singur faţă în faţă a vorbit şi de cinste mare de la dânsul s-a învrednicit". Aici, la Antiohia, în locurile natale, va deveni cunoscut pentru puterile sale malefice, fiind cinstit de toţi păgânii „ca un mare jertfitor şi preaînţelept slujitor al necuraţilor lor zei şi mulţi alergau la dânsul pentru nevoile lor, pentru că îi ajuta cu puterea diavolească de care era plin; unora le ajuta la desfrânare, altora la mânie, la vrajbă şi la izbândirea răutăţilor, iar altora în zavistie le ajuta"."[92]

Se poate vedea aici faptul că în mare cam acelaşi lucru l-a voit şi Faust al lui Goethe: să se pună pe sine în slubja diavolului. Este bine să ştim că sunt mai mulţi oamen care nu ţin cont de faptul că a slujii diavolului te poate duce în iad. Se ştie de cazul unui satanist din zilele noastre că avea înscris pe piept numele de Lucifer. Ce a făcut nefericitul? Şi-a ucis familia şi mai apoi şi-a luat zilele fiindcă a voit ca totul să fie o jertfă sau un sacrificiu în numele diavolului. Povestea a ajuns şi în mas media care a făcut mare caz de ea.

Ei bine un astfel de om a fost Faust însă nu se poate să spunem că acesta este şi cazul Sfântului Ciprian care şi-a vândut sufletul diavolului fiind minţit că după moarte sufletul lui va merge în rai. În timp ce Sfântul Ciprian moare ca mucenic al lui Hristos şi sufletul lui merge în rai, ei bine "bătrânul Faust moare în timp ce are o viziune a unei

---

[90] A se vedea *Sfântul Ciprian. Izbăvitorul de vrăji şi de blesteme* (Editua Ortodoxia, 2023).

[91] Preot Ciprian Florin Apetrei, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/martirii-lui-hristos-sfintii-ciprian-si-iustina-157539.html (accesat pe 27.10.2025).

[92] Idem.

societăţi libere pe un pământ nou creat. Mefistofel pierde pariul: sufletul lui Faust este salvat de îngeri şi dus în ceruri prin mijlocirea iubirii mântuitoare a Margaretei."[93]

„În epoca în care a trăit Ciprian, a doua jumătate a secolului 3 şi începutul secolului 4, în Antiohia Pisidiei exista o comunitate creştină, fondată în epoca apostolică, atunci când Sfântul Apostol Pavel a venit în această cetate. Între creştinii de acum 17 veacuri din Antiohia Pisidiei trăia şi „o fecioară cu numele de Iustina". Ea s-a creştinat în urma cuvântului diaconului Prailie. În urma convertirii ei a reuşit să-i convingă şi pe părinţii ei păgâni să devină creştini. Botezul creştin l-au primit toţi trei prin mâna Episcopului Optat. Tatăl sfintei va deveni preot creştin. Iustina a arătat încă de la convertirea ei o râvnă extraordinară faţă de respectarea şi împlinirea în viaţa sa a cuvintelor Domnului nostru Iisus Hristos din Sfânta Evanghelie."[94]

Se poate vedea aici că după cum ne spunea Iisus drumul care duce la Împărăţia Cerurilor este îngust şi calea care duce la pierzanie este lagă şi sunt mulţi care păşesc pe ea. În acest sens în toate epocile oamenii sunt chemaţi să devină creştini şi dă ducă mai departe mesajul lui Hristos. Se pare că acest lucru l-a făcut Sfânta Iustina care şi-a adus părinţii la creştinism şi i-a convertit. Se poate spune că în acest mod a lucrat Dumnezeu pentru a îl aduce şi pe Sfântul Ciprian la Sine. Aceasta fiindcă el va vedea că diavolul nu a avut nici o putere peste creştina Iustina şi în acest sens se poate spune că Sfântul Ciprian şi-a venit în sine şi a ajuns la Hristos.

„În Vieţile Sfinţilor ni se spune că „atunci în Antiohia un tânăr scolastic, pe nume Aglaid, fiu de părinţi bogaţi şi slăviţi", a văzut-o „pe Iustina fecioara mergând la biserică şi s-a minunat de frumuseţea ei". Dorind să o seducă, pentru că nu a reuşit prin propriile forţe, a apelat la Ciprian, ca prin vrăji să o determine să cedeze avansurilor lui. „Luând Ciprian cărţile sale de învăţătură, a chemat pe unul din duhurile cele necurate pe care îl ştia că degrabă poate să aprindă cu necurată dorire inima Iustinei spre tânărul acela." Diavolul trimis de Ciprian a plecat ruşinat atunci când sfânta s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, despre care ştim din troparul de la Taina Sfântului Maslu că este „armă asupra diavolului... că se îngrozeşte şi se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei..." După această minune, vrăjitorul Ciprian a trimis alt diavol „mai cumplit şi l-a trimis pe acesta spre a o ispiti pe Iustina". Şi acesta s-a întors la fel ca primul, fără rezultatul dorit. După acest nou insucces, Ciprian a chemat „una dintre căpeteniile diavoleşti", care „s-a prefăcut pe sine în chip de femeie şi aşa a intrat la Iustina; şi, şezând, a început a grăi cu dânsa cuvintele cele dumnezeieşti, ca şi cum ar fi vrut să urmeze vieţii şi curăţiei ei; o întreba ce fel de plată o să aibă pentru această viaţă sfântă şi pentru fecioria ei... Iustina a cunoscut pe maestrul diavol amăgitor (...), a alergat degrabă la limanul Crucii lui Hristos. Şi a pus semnul cel cinstit pe fruntea ei şi inima şi-a ridicat-o spre Dumnezeu, Mirele său, şi îndată a pierit diavolul". Cu toate eforturile vrăjitoreşti, Ciprian nu a putut să facă nimic împotriva Iustinei. Văzând acest lucru, şi mai ales „că semnul Crucii şi numele lui Hristos nimic nu poate să le biruiască", s-a ridicat din rătăcirea idolească şi a mărturisit credinţa adevărată în Hristos. Pentru acest lucru, diavolul a vrut să-l ucidă, însă Ciprian, urmând exemplul Iustinei, s-a însemnat cu semnul Crucii „şi îndată diavolul ca o săgeată întinsă a pierit de la dânsul"."[95]

În această relatare a vieţii Sfântului Ciprian întâlnim două elemente noi:

1. Ciprian trimite pe una dintre căpeteniile diavoleşti să o ispitească pe Iustina care a luat chip de femeie şi care a început dă discute cu Iustina ca şi cum era interesat de viaţa creştină şi de virtute.

Ce se întâmplă?

Iustina îşi face cruce şi arătarea diavolească dispare.

2. Când Ciprian află de acest lucru el se decide să părăsească idolii şi atunci diavolul într-un acces de furia a voit să îl ucidă. Ciprian îşi face şi el semnul crucii şi diavolul dispare.

Se poate vedea de aici că semnul sfintei cruci poate foarte mult fiindcă el ajunge să alunge pe demoni care nu suportă acest semn. Atât Sfânta Iustina cât şi Sfântul Ciprian au scăpat de

- arătările,
- înşelăciunile
- şi minciunile

diavoleşti făcând semnul crucii.

[93] După wikipedia.

[94] Preot Ciprian Florin Apetrei, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/martirii-lui-hristos-sfintii-ciprian-si-iustina-157539.html (accesat pe 27.10.2025).

[95] Idem.

Se poate spune că Sfântul Ciprian a ajuns să înţeve tainele credinţei creştine pe drum fiindcă nu a fost timp prea mult pentru el.

„Cea dintâi hotărâre a lui după convertire a fost arderea „cărţilor vrăjitoreşti" şi apoi a mers la Episcopul Antim pentru a primi botezul şi astfel să devină creştin. Cu toate că la început a fost sceptic în ceea ce priveşte convertirea lui, Episcopul Antim, văzând pocăinţa lui sinceră pentru viaţa lui păcătoasă de până atunci, „neîntârziat l-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Aflând despre aceasta, Sfânta Iustina mare mulţumire a înălţat către Dumnezeu şi multe milostenii a dat săracilor şi prinoase a făcut la biserică. Iar pe Ciprian, episcopul l-a făcut citeţ în a opta zi, în a douăzecea zi l-a făcut ipodiacon şi în a treizecea zi l-a făcut diacon, iar după un an l-a hirotonit preot. Ciprian, schimbându-şi obiceiul, din zi în zi mai strâmtă îşi făcea calea vieţii, totdeauna plângând pentru faptele sale cele rele de mai înainte şi a mers din putere în putere şi din bunătate în bunătate. Apoi, curând a fost numit episcop şi în acea dregătorie a arătat o viaţă asemănătoare cu cea a multor sfinţi mari şi bine a păstorit turma lui Hristos. Iar pe Sfânta Iustina fecioara a făcut-o diaconiţă şi i-a încredinţat ei o mănăstire de fecioare, făcând-o pe ea stareţă asupra acelor fecioare creştine"."[96]

Doi aghiografi creştin ortodocşi care iubeau mult vieţile sfinţilor discutau într-o zi.

- Ştii ce?
- Ce?
- Am citit zilele acestea viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei?
- Vrijitorul?
- Da.
- Ştii ce se spune despre el?
- Nu.
- Sunt mai mulţi care cred că el a pus bazele unei magii creştine.
- Magii creştine?
- Da.
- Aiureli.
- De ce?
- Nu există aşa ceva.
- Magie creştină?
- Da.
- De ce?
- Întunercul şi lumina nu au nimic în comun.
- Aşa este.
- Vezi?
- Şi ce ai găsit interesant la acest sfânt?
- Viaţa lui este asemenea lui Faust de Goethe.
- De ce?
- Fiindcă ambii au făcut un pact cu diavolul.
- Unul literar şi altul în persoană.
- Aşa este.
- Dar ştii care este ironia?
- Nu.
- Sunt mulţi care într-un fel sau altul fac pactul cu diavolul.
- De ce?
- Fiindcă cred că vor realiza ceva măreţ.
- Nu te înţeleg.
- Te voi face să înţelegi.
- Te rog.
- O să îţi spun o întâmplare.
- Te ascult.

[96] Ibidem.

- Un biet călător sărac ceru sălaş în casa unui bogat zgârcit.
- Mergi de aici - se răsti bogatul - căci doar casa mea nu-i un han la drumul mare pentru călători.
- Îngăduie-mi te rog, răspunse săracul, să-ţi pun trei întrebări, şi-apoi voi pleca în drumul meu.
- Cine a locuit aici înainte de d-ta?
- Tata.
- Dar înainte de dînsul?
- Bunicul.
- Şi după d-ta, cine va locui aci?
- Fiul meu.
- Precum se vede - zise săracul - aci în casa asta nu e nimeni statornic. Se duc unii şi vin alţii. Nişte călători sunteţi şi dv., iar casa asta e un han, în care ar trebui să primiţi şi pe cei săraci.
- Cuvintele săracului străpunseră inima bogatului zgârcit.
- Aşa este.
- Din acea clipă n-a mai respins pe săraci şi s-a făcut un izvor de milă şi milostenie pentru ei.[97]
- Ce frumos.
- Aşa este.
- Deci vezi?
- Ce?
- Suntem în trecere prin această lume.
- Aşa este.
- Cei care fac pactul cu diavolul cred că nu mai există nimic dincolo de această lume.
- Oare?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă tot ceea ce ştiu este această lume.
- Se poate?
- Da.
- Ai dreptate.
- Se poate spune că Sfântul Ciprian al Antiohiei a fost un înşelat.
- De diavol?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă acesta l-a amăgit.
- Cum?
- Cu promisiune deşarte.
- În ce sens?
- De mai multe ori demonii promit raiul.
- Este doar o minciună?
- Da.
- Aşa credeam.
- Ai crezut bine.
- Am să studiez şi eu mai bine viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei.
- Este inedită.
- Crezi?
- Da.
- Bine.
- Sper să se folosești.
- Sigur am să mă folosesc.
- Foarte bine.

[97] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

„În acea vreme, în Imperiul Roman, din ordinul împăratului Diocleţian, a izbucnit cea mai mare persecuţie împotriva creştinilor de până atunci. Această persecuţie a început în anul 303 şi a marcat mai ales creştinii din Asia Mică, Grecia şi Balcani. În timpul acestei persecuţii au suferit martiriul Sfinţii Ciprian şi Iustina. Guvernatorul Evtolmie, în urma delaţiunii idolatrilor din Antiohia Pisidiei, i-a chemat la judecată pe Sfinţii Ciprian şi Iustina. Mărturisind cu mare curaj credinţa lor creştină, au fost supuşi la mai multe suplicii pentru a apostazia. Din toate aceste chinuri au scăpat în chip minunat, ceea ce l-a determinat pe guvernator să-i trimită la Nicomedia, unde rezida atunci împăratul. Acesta i-a judecat şi constatând că ei nu se leapădă de credinţa lor, „i-a osândit la moarte prin tăiere cu sabie. După ce i-au dus la locul unde trebuia să fie omorâţi, şi-a cerut Ciprian vreme de rugăciune, pentru ca mai înainte pe Iustina s-o omoare, căci se temea ca ea să nu se înfricoşeze de moartea lui. Iar ea, bucuroasă, şi-a plecat capul sub sabie şi la Mirele său Hristos s-a dus", după cum aflăm din Vieţile Sfinţilor.

Noi, creştinii, astăzi îi cinstim rugându-ne: „Pe cel ce din întunericul înşelăciunii ca o stea a răsărit, pe Ciprian cugetătorul de Dumnezeu să-l cinstim; şi împreună cu dânsul pe fecioara Iustina să o fericim"."[98]

Se poate vedea aici o mare trecere a Sfântului Ciprian care se pare că a devenit episcop. Este un mare lucru ca un fost vrăjitor şi magician să devină episcop. Acest lucru a fost posibil fiindcă se pare că

- lumina,
- adevărul
- şi binele

nu ai dispărut total şi deplin din inima Sfântului Ciprian.

Iată de ce se poate spune că biserica nu îşi pierde speranţa de mântuire pentru cei mai

- căzuţi,
- depravaţi
- şi stricaţi

dintre noi.[99]

Iată ce spunea tot părintele Ciprian Florin Apetrei despre puterea rugăciunii Sfintei Iustina: „puterea rugăciunii Sfintei Iustina se fundamentează pe Sfânta Scriptură a Noului Testament, unde a văzut că rugăciunea femeii cananeence a fost ascultată. Ea Îl roagă pe Mântuitorul Iisus Hristos să o ajute pe fiica ei, care era chinuită de diavol: „Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon (Matei 15, 22)".

La aceste cuvinte ale cananeencei se adaugă şi rugăciunea ei, „Doamne, ajută-mă (Matei 15, 25)". În urma acestei rugăciuni şi a credinţei pe care o arată Domnul nostru Iisus Hristos a tămăduit-o pe fiica ei chiar „în ceasul acela" (Matei 15, 28)."[100]

În acest sens ceea ce trebuie să ştim este că sunt mai multe lucruri sfinte de care diavolul fuge:

- crucea,
- rugăciunea,
- împărtăşania,
- postul,
- nevoinţa
- sau asceza

sunt cu toate lucruri pe care demonii nu le pot suporta şi evident că noi trebuie să ne folosim de ele pentru a ajunge să ne mântuim.

Ceea ce ne face să ne gândim la faptul că în sufletul Sfântului Ciprian exista încă lumină este că după moda păgânilor greci ei bine el a menţinut un interes nu numai în

- magie,
- vrăjitorie
- sau ocultism

ci la fel de bine şi în filosofie.

Filosofia trebuie să ştim că are ceva îngeresc în ea fiindcă ştim că heruvimii din cer sunt fiinţe ale înţelepciunii.

---

[98] Preot Ciprian Florin Apetrei, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/martirii-lui-hristos-sfintii-ciprian-si-iustina-157539.html (accesat pe 27.10.2025).

[99] A se vedea Agapie Cretanul, *Mântuirea păcătoşilor* (Bacău, 2009).

[100] Pr. Ciprian Florin Apetrei, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/puterea-rugaciunii-in-actul-martiric-al-sfintilor-ciprian-si-iustina-192831.html (accesat pe 27.10.2025).

Iată ce spunea în acest sens tot părintele Ciprian Florin Apetrei: „Sfântul Ciprian s-a născut şi a trăit în Antiohia Pisidiei din Asia Mică. El s-a născut într-o familie păgână bogată. De mic a fost iniţiat în cultul zeului Apolo, iar la 10 ani a fost trimis în Olimp pentru a fi iniţiat în misterele panteonului grecesc. La 20 de ani merge în Egipt, unde se pregăteşte în riturile religiei faraonilor de odinioară. La 30 de ani, merge în zona Mesopotamiei, la caldeeni, unde este învăţat astronomie. De aici se întoarce în Antiohia Pisidiei, unde este recunoscut ca un important cleric păgân, slujitor al panteonului grecesc cu preocupări filosofice."[101]

S-a spus de mai mulţi sfinţi părinţi filosofia greacă a fost un fel de pregătire evanghelică pentru venirea lui Hristos în pământul păgânilor. Aceasta fiindcă mai ales păgânii greci aveau mare preţ pentru filosofie. Se ştie că în Atena antică ei bine exista o piaţă a filosofilor, Areopagul, unde ei se întâlneau şi discutau filosofie.

Totuşi trebuie să ne dăm seama că era o filosofie

- degenertă,
- căzută,
- inferioară
- şi stricată.[102]

Totuşi această filosofie trebuie să ştim că nu era demonică şi încă mai avea crâmpeie de adevăr în ea. Nu aşa a fost şi Faust al lui Goethe care era şi el preocupat de filosofie? Avem aici încă o asemănare izbitoare dintre cei doi.

„În Antiohia Pisidiei existau creştini încă din epoca apostolică. Lor li se adaugă la final de veac 3 o tânără fecioară, Iustina. Ea s-a creştinat în urma cuvântului diaconului Prailie. Iustina şi-a convins şi părinţii să devină creştini.

Încă de la convertirea ei a arătat o râvnă exemplară faţă de respectarea şi împlinirea în viaţa sa a cuvintelor Mântuitorului din Sfânta Evanghelie. Acatistul ne spune că ea „în post şi multă rugăciune I-a slujit lui Hristos", iar „sufletul ei s-a arătat pământ cu multă rodire" şi „ne-a învăţat a ne închina Ziditorului, nu la a Sa zidire".[103]

Se poate vedea aici că în trecut ei bine au fost mai mulţi din Orientul Mijlociu care au fost cât se poate de

- interesaţi
- şi preocupaţi

de viaţa religioasă şi voiau să ajungă la adevăr.

Din această categorie de persoane se pare că făcea parte şi Sfânta Iustina care după cum vom vedea va ajunge să îşi dea viaţa pentru Hristos. De ce? Fiindcă trebuie să ştim că într-un anume sens viaţa păgânilor sau mai bine spus viaţa pe care o făceau păgânii în antichitate era de mai multe ori imposibilă. Erau unii care dacă zeii o cereau erau dispuşi oricând să aducă jertfe de copii.

Schimbarea trebuie să vină şi se pare că aceasta a fost creştinismul propovăduit acolo de Sfântul apostol Pavel. După cum am spus cele mai scandaloase practici păgâne erau:

1. sacrificiul uman,
2. prostituţia sacră,
3. şi orgiile.

La fel de bine alte practici păgâne erau că de exemplu copii născuţi cu handicapuri erau aruncaţi în prăpăstii de pe crestele munţilor fiindcă se considera că nu se merită să trăiască.

Una dintre marile diferente dintre Sfântul Ciprian şi Faust al lui Goethe este că odată ce Sfântul Ciprian află de adevărul credinţei creştin ortodoxe ei bine el îi întoarce spatele diavolului. Faust din contră ajunge să fie un

- admirator
- urmaș
- şi epigon

al lui fiindcă se poate spune că era uşuratic.

Unii consideră că Faust de Goethe este cea mai reprezentativă carte a literaturii germane. Ceea ce trebuie să ne dăm seama este că el este inspirat din istorie şi din poveşti reale. Una dintre aceste poveşti este viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei.

---

[101] Idem.

[102] A se vedea Diogenes Laertios, *Despre Viețile și doctrinele filosofilor* (Editura Paideia, 2023).

[103] Pr. Ciprian Florin Apetrei, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/puterea-rugaciunii-in-actul-martiric-al-sfintilor-ciprian-si-iustina-192831.html (accesat pe 27.10.2025).

Faust este mântuit în cele din urmă dar se poate spune că el nu şi-a câştigat acest drept în timp ce Sfântul Ciprian da.

„Iustina s-a remarcat prin misiunea ei printre concetăţenii păgâni aducându-i pe mulţi la credinţa în Hristos, aspect reţinut şi de Acatist: „Văzând râvna cea mare a fecioarei Iustina către Hristos, căci pe mulţi începuse a-i întoarce de la păgâneasca slujire, urâtorul de bine şi al oamenilor, diavolul, a pornit asupră-i cumplit război al răutăţii, dar ea, întărindu-se cu semnul Crucii, prin rugăciune, zdrobea puterea diavolului, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!”.”[104]

Se poate vedea că şi între păgâni existau mai multe

- suspiciuni,
- îndoieli,
- nemulţumiri
- şi neajunsuri

cu abuzurile păgânilor şi a religiei lor decandete şi magice.

Se pare că Sfânta Iustina a fost una dintre aceste persoane fiindcă deşi ea a fost crescută ca păgână ei bine sufletul ei căuta ceva mai mult. Acest lucru avea să îl afle în propovăuirea creştină.

Trebuie să ne dăm seama că păgânismul nu avea nici o

- morală,
- etică,
- cuminţenie,
- aşezare
- şi inocenţă.[105]

„Sfântul Ciprian „a fost câştigat la credinţa cea întru Hristos de Iustina fecioara şi creştină, care pe toate demonicele lui lucrări ca pe o pânză de păianjen le-a sfărâmat”.

El practica magia şi cu ajutorul ei devenise celebru. La el a venit un tânăr Aglaid, care i-a cerut să-l ajute prin practicile sale vrăjitoreşti să o seducă pe Iustina. „Acesta de trei ori trimiţând demoni” către Iustina „n-a izbutit nimic”.

Acatistul consemnează în acest sens: „Cu necurata putere a vrăjilor tale ai încercat atunci, Cipriane, a ispiti curăţia fecioarei Iustina, ca să o pleci pe ea spre dorirea cea aprinsă, spre necurăţia lui Aglaid, şi s-a tulburat sufletul curat al fecioarei de războiul pe care diavolul îl ridicase asupra ei; dar, întărindu-se cu semnul Crucii Sfinte şi cu puterea rugăciunii, a biruit săgeţile aprinse, cele pornite împotrivă-i”.”[106]

Ceea ce ne dăm seama aici este că atunci când Goethe a scris Faust el era deplin conştient că există o lume ocultă a

- vrăjilor,
- descântecelor,
- farmecelor,
- magiei
- şi vrăjitoriei.

Din această lume făcea parte Sfântul Ciprian al Antiohiei. Era ceea ce exista mai bun pe piaţă şi se poate că în inma lui sfântul căuta adevărul. Am putut vedea că adevărul avea să vină la el pe o cale neaşteptată: prin intermediul Sfintei Iustina cu care amândoi vor fi martirizaţi.

Se poate spune că viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei a fost una a extremelor:

- din vrăjitor creştin,
- din creştin episcop
- şi din episcop mucenic.

Cu adevărat este bine să medităm mai mult la viaţa acestui mare sfânt creştin ortodox dar şi catolic fiindcă după cum am spus ei bine Biserica Catolică îl recunoaşte ca sfânt.

Se poate spune că acest catacter cumva vulcanic al Sfântului Ciprian se aseamănă cu cel al Sfântului apostol Pavel care din persecutor al creştinilor a ajuns apostol creştin.

---

[104] Idem.

[105] A se vedea Nicolae Corneanu, *Origen şi Celsus. Confruntarea creştinismului cu păgânismul* (Bucureşti, 1999).

[106] Pr. Ciprian Florin Apetrei, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/puterea-rugaciunii-in-actul-martiric-al-sfintilor-ciprian-si-iustina-192831.html (accesat pe 27.10.2025).

„Dându-şi seama de neputinţa lucrării sale vrăjitoreşti în faţa rugăciunii şi credinţei Iustinei, Ciprian părăseşte păgânismul şi alege să devină creştin primind botezul. Datorită râvnei sale în urmarea lui Hristos şi mai ales în vestirea Evangheliei printre păgâni este ales episcop al creştinilor din Antiohia Pisidiei.

Episcopul Ciprian este martirizat alături de fecioara Iustina în timpul persecuţiei împăratului Diocleţian de la începutul secolului al 4-lea pentru credinţa lor în Hristos. Ei sunt sărbătoriţi în Biserica Ortodoxă în fiecare an la 2 octombrie.

Din actul lor martiric vedem cum rugăciunea izvorâtă din credinţă neclintită în Hristos este cea mai puternică armă împotriva duhurilor rele. De aceea noi mărturisim prin cuvintele imnografului inspirat: „Pe cel ce era mai înainte învăţător al răutăţii şi pe urmă s-a arătat arhiereu prin cinstita fecioară, pe marele Ciprian, cu un glas să-l fericim şi către el să strigăm: Prin rugăciunile tale, înduplecă pe Stăpânul nouă tuturor”.”[107]

Un creştin ortodox discuta odată cu un călugăr.

- Părinte aş vrea să vă întreb ceva.
- Ce este?
- Am tot auzit de bocoane.
- Şi?
- Ce sunt?
- Boascoanele?
- Da.
- Descântec, farmec, făcătură, magie, vrajă, vrăjitorie.
- Aşa de multe sensuri are?
- Da.
- Nu ştiam.
- Ba da.
- Şi sunt reale.
- Da.
- Cum?
- Tu de Sfântul Ciprian al Antiohiei ai auzit?
- Nu.
- A fost un sfânt care în tinereţe a fost vrăjitor.
- Şi?
- Prin lucrarea lui Dumnezeu a devenit creştin.
- Ce frumos.
- Aşa este.
- Şi?
- Ştii ce spunea el?
- Ce?
- Că vrăjitorii lucră cu puterea dracilor.
- Nu se poate!
- Ba da.
- Cum aşa?
- Fiindcă sunt mai mulţi care îi caută pe draci.
- De ce?
- Din răutate.
- Cred.
- Bine.
- Ştii cum sunt ei?
- Nu.
- O sp îţi spun o întâmplare în acest sens.
- Te rog.

[107] Idem.

- Într-un sat trăia odată un om ce înjura grozav.
- Înţeleg. Înjura la toată vorba.
- Aşa de mult?
- Da.
- Nicidecum nu voia să se lase de acest grozav năravurât şi de suflet pierzător.
- Şi?
- Într-o zi suduitorul ieşi la pescuit.
- Frumos.
- Într-un vas îşi luase râme pentru undiţă.
- Aşa şi?
- Un credincios care ştia năravul lui cel rău, din întâmplare tocmai dase pe acolo.
- Bună ziua, omule al lui Dumnezeu, dar ce lucri aici?
- Da, iacă, prind nişte peşte.
- Şi ce ai în vasul ăsta de lângă tine?
- Râme pentru undiţă.
- Şi de ce mai foloseşti treaba asta?
- Pentru că peştele nu vine la undiţa goală, trebuie să-l înşeli cu ceva mâncare, cu o râmă.
- Apoi vezi, dragul meu - zise credinciosul - peştele este mai cuminte decît tine. El nu sare la undiţa goală, dar tu, dragul meu, faci acest lucru!
- Cum aşa?
- Păi de câte ori înjuri, tu te arunci în undiţa diavolului fără să-ţi dea diavolul nimic, fără să dobândeşti nimic. Cu sudalma nu câştigi nimic... diavolul te prinde fără nici o râmă. În Numele Domnului, te rog dragul meu, nu mai înjura... nu-ţi mai înjunghia sufletul de bunăvoie.
- Suduitorul s-a pus pe gînduri şi de atunci s-a lăsat de sudalmă.[108]
- Minuat.
- Aşa este.
- Deci vezi?
- Ce?
- Omul trebuie să fie adus la adevăr.
- Cum a fost cazul Sfântului Ciprian?
- Da.
- Aşa este.
- Mă bucur că eşti de acord.
- Cum să nu fiu?
- Dumnezeu lucrează.
- Aşa este.
- Dar de multe ori nu suntem atenţi la lucrarea lui.
- De ce?
- Fiindcă am ajuns să fim împărştiaţi cu mintea.
- Duşi de grijile lumeşti?
- Da.
- Aşa este.
- Pe mine mult m-a folosit viaţa Sfântului Ciprian al Antohiei.
- O să îi citesc şi eu viaţa.
- Te vei folosii.
- Sper.
- Sigur.
- Aşa este.
- Să ne mântuim cu rugăciunile lui.

[108] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

"Până astăzi, creştinii îi cinstesc în mod deosebit pe Sfinţii Mucenici Ciprian şi Iustina, iar pe ierarhul lui Hristos Ciprian îl socotesc izbăvitor de vrăji, blesteme şi de toată lucrarea diavolească. Foarte mulţi ortodocşi români calcă în fiecare săptămână pragul Bisericii Zlătari de pe Calea Victoriei din Bucureşti pentru a cere ajutorul Sfântului Ciprian, ale cărui cinstite moaşte se află în acest sfânt lăcaş. Aici este un important loc de pelerinaj închinat sfântului, pe care noi, creştinii ortodocşi, îl cinstim astăzi spunând: „Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge, Sfinţite Mucenice Ciprian, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre."[109]

CAPITOLUL 5

MAGIA ŞI VRĂJITORIA CA SEDUCŢII ŞI ÎNŞELĂCIUNI DEMONICE

Răul în această lume rar operează şi lucrează

- deschis,
- pe faţă,
- fără ascunzişuri
- şi sincer.

În cazul Sfântului Ciprian al Antiohiei am putut vedea că demonii care se considerau zei au venit şi i-au promis că dacă le va slujii lor ei bine el va ajunge să moştenească raiul. Ce muritor nu ar vrea să ajungă în rai?[110] Evident că toţi.

Ei bine este evident că nu toţi păgânii din antichitate au ajuns să apuce calea

- vrăjitoriei
- şi a ocultismului

din proprie iniţiativă ci evident că de mai multe ori au fost seduşi de demoni.

Iată ce spunea Sfântul Ilie Cleopa despre magie:

"- Părinte Cleopa, ce este vrajitoria şi de câte feluri este?

-Prin cuvântul vrăjitorie înţelegem invocarea puterii demonice în ajutorul oamenilor, în locul lui Dumnezeu, cu scopul împlinirii anumitor dorinţi omeneşti. Vrajitoria s-a practicat, atât la poporul evreu in timpul Legii Vechiului Testament, cât si la creştinii din Legea Darului, până în vremea noastră. în Legea Veche a cerut ajutorul diavolului, apelând la vrăjitoare, regele Saul, pentru care a fost aspru pedepsit de Dumnezeu. Vrăjitori au fost atât Valaam, cât si cei trei magi care practicau astrologia."[111]

Faust trebuie să ştim că este sedus de magie fiindcă el vrea lucruri pe care nu le avea pe cale naturală şi magie şi vrăjitoria au fost metode prin care le putea să le obţină. În acest sens trebuie să ştim că nu acelaşi a fost şi cazul Sfântului Ciprian care după cum am spus de mic copil a fost

- dedicat,
- consacrat
- şi încurajat

să slujească zeilor şi mai ales zeului Apollo.

Este cumva ciudat faptul că în Antiohia Pisidei erau vrăjitori care slujeau lui Apollo fiindcă este bine să ştim că Apollo era un zeu grec. Ceea ce trebuie să ne dăm seama este că de mai multe ori zei unui neam sau al unui popor nu erau deloc aceiaşi cu zeii altor neamuri sau popoare.

Totuşi de mai multe ori zeii unui popor ajungeau să fie preluaţi de un alt popor. Se ştie de cazul împăratului Alexandru cel Mare că el a făcut un pact: respecta şi lua ca fiind ei săi zeii la toate popoarele din noul său imperiu. Parţial acest lucru trebuie să ştim că l-au practicat şi romanii dar se pare că practica nu dura fiindcă ajungeau la mai multe neînţelegeri şi divergenţe.

---

[109] Pr. Ciprian Florin Apetrei, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/opinii/repere-si-idei/puterea-rugaciunii-in-actul-martiric-al-sfintilor-ciprian-si-iustina-192831.html (accesat pe 27.10.2025).

[110] A se vedea Radu Teodorescu, *Căutarea raiului în creştinismul ortodox* (Cugir, 2017).

[111] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).

„După învăţătura Sfântului Nicodim Aghioritul, vrăjitoria se împarte în mai multe părti si anume: Vrăjitoria propriu-zisă prin care se înţelege chemarea diavolilor pentru a descoperi oamenilor comori ascunse, lucruri pierdute si altele de acest fel. Ghicirea, al doilea fel de vrăjitorie, prin care unii oameni spun cele viitoare prin semnele din palmă, numită chiromantie si prin alte obiecte (bobi, cărţi de joc, cafea etc).”[112]

Ceea ce se poate vedea este că practici magice există şi în zilele noastre. De mai multe ori ajungem să vedem că sunt unii care consideră că de fapt *Paştile şi Crăciunul sunt sărbători magice*. Să fie lucrurile chiar aşa?

Adevărul este că nu. Ceea ce trebuie să ştim este că omul magic – sau după cum îl denumeau unii specialişti homo magicus – este un om care consideră că în cele din urmă este

- firesc,
- natural,
- obişnuit
- şi de la sine înţeles

ca magia să îşi facă apariţia în viaţa noastră.[113]

O altă formă de manifestare a magiei este spiritismul care susţine că prin anumite invocaţii se poate vorbii cu sufletele celor morţi. Iată ce spunea în acest sens tot Sfântul Ilie Cleopa: „Descântarea, spiritismul, adică chemarea ajutorului diavolilor în camere obscure sau la morminte, pentru a pedepsi pe cei ce sunt în viaţă. Descântătorii pretind că cheamă sufletele morţilor din iad, precum ghicitorii din timpul Proroculuі Samuil (I Regi 21,3), pentru a afla cele viitoare sau pentru a se răzbuna pe cineva. în zilele noastre se practică descântecul în rândul credincioşilor, precum stingerea cărbunilor, rostirea anumitor cuvinte amestecate cu rugăciuni, pentru cei bolnavi, care pretind că sunt "vrăjiţi" etc.”[114]

În acest sens trebuie să ştim că în zilele noastre există o întreagă literatură despre spiritism:

“1. Cartea Spiritelor de Allan Kurde – Lucrarea de temelie publicată în 1857, structurată sub formă de întrebări şi răspunsuri despre nemurire şi univers.

3. Cartea mediumilor de Allan Kardec – Ghid practic despre manifestările invizibile şi metodele de comunicare cu lumea spirituală.
4. Evanghelia după spiritism de Allan Kardec – Explicarea moravurilor şi a învăţăturilor lui Isus prin prisma doctrinei spiritiste.
5. Geneza, miracolele şi profeţiile de Allan Kardec – Abordarea originii Pământului şi a fenomenelor considerate miraculoase.
6. Ce este spiritismul? de Allan Kardec – O introducere sub formă de dialoguri pentru lămurirea scepticilor.”[115]

Deşi nouă nu ni se pare există o

- subterană
- şi o subcultură

ocultă care în mod cât se poate de clasic ajunge să studieze şi să se intereseze de practicile spiritiste care după cum am spus sunt cu toate magie şi neortodoxe.

Se poate spune că din această categorie de persoane făcea parte şi Sfântul Ciprian al Antiohiei care după cum am văzut credea că este o mare

- cinste
- şi onoare

să te interesezi de vrăjitorie şi ocultism.

Diferenţa dintre aceste practici este că în zilele noastre ele sunt dovedite ca fiind unele mincinoase şi stricate ori în timpul Sfântului Ciprian ei bine nu se ştia nimic mai bun decât aceste

- practici,
- ritualuri
- şi invocaţii.

---

[112] Idem.

[113] A se vedea Nicu Gavriluţă, *Homo magicus. Camuflari, mistere, soteriologii* (Iaşi, 2021).

[114] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).

[115] De pe Wikipedia.

Tot Sfântul Ilie Cleopa spunea: „Ghitiţia, adică ghicirea sau vrăjitoria prin lucruri sfinte, precum ghicirea prin Psaltire, numită astăzi deschiderea pravilei; ghicirea cu obiectele bisericii, cum ar fi resturi de veşminte clericale, cheia bisericii, cenuşa din cădelniţă, scrierea unor nume pe toacă, pe clopote, pe ziduri de biserică, sau introducerea lor în candele etc. Fermecătoria, adică vrăjirea unor tineri spre a se căsători unii cu altii sau a se despărţii, prin invocarea ajutorului diavolesc, numită popular "ursită".”[116]

Se poate vedea că la mai bine de 1700 de ani de la moartea mucenicească a Sfântului Ciprian ei bine magia şi vrăjitoria sunt unele care încă

- există,
- persistă,
- influenţează
- şi se practică

de mai multe persoane.

Vom da aici numai câteva titluri de cărţi de ghicit:

1. Iniţiere ocultă în Tarotul divinatoriu - Swami Atmananda
2. Să întrebam... cărţile?
3. Ghicitul în boabe de cafea, cafea şi ceai
4. Arta Hipnozei
5. Ghicitul in cărti de Tarot de la A la Z.
6. TAROT de la A la Z
7. Manual de chiromantie etc.[117]

Este adevărat că în zilele noastre mai nimeni la nivel oficial nu mai consideră magia şi vrăjitoria o religie în lumea creştină. Acest lucru nu este adevărat în mai multe religii cum ar fi

- hinduismul,
- budismul,
- şintoismul,
- taoismul
- sau confucianismul

care au mai multe practici magice.

Sfântul Ilie Cleopa continua să ne spună despre practicile magice din zilele noastre: „ghicirea prin măruntaiele animalelor, numită "iconoscopia" în acest fel de vrăjitorie intră si visurile, zodiile, ceasurile bune si rele, ghicirea prin membrele trupului, numită si prevestire (ţinutul urechilor, zbaterea ochiului, mâncărimea palmelor). Baierele prin care se întelege purtarea la mână sau la piept a unor semne satanice, ate, chei, obiecte (amulete) sau bucăţi de stofa vopsite spre păzirea de boli, de primejdii si de pagube, după ce mai întâi s-a invocat asupra lor puterea diavolului. Chemătorii de demoni (clindonii) sunt cei ce ghicesc cele viitoare prin chemarea diavolilor. Între aceştia se numără cei ce fac focuri înaintea caselor şi sar prin foc, ghicitorii din pântece precum şi cei ce ghicesc în măruntaiele animalelor sau iau mana vitelor, vrăjitorie ce se practică în zilele noastre.”[118]

Ei bine aceste practici la vremea Sfântului Ciprian al Antiohiei trebuie să ştim că erau considerate religia

- oficială,
- legală
- şi general recunoscuta

de toată lumea.

Se poate ca în inima la mai mulţi păgâni să apară nemulţumirea şi un dor sau nostalgie după ceva mai bun. Acest ceva mai mult şi mai bun avea să vină odată cu Hristos care a fost propovăduit de sfinţii apostoli şi de urmaşii acestora.

Sunt mai mulţi nostalgici în zilele noastre – cum au fost renascentiştii italieni – care sunt cât se poate de dezamăgiţi de faptul că păgânismul antic nu mai există fiindcă ei consideră că a fost suprimat de Biserica Creştină. Acest lucru nu este adevărat fiindcă Biserica a eliberat lumea şi nu a înrobit-o.

---

[116] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).
[117] De pe wikipedia.
[118] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).

În acest sens în zilele Sfântului Ciprian ei bine astrologia era la mare cinste. Ea este şi în zilele noastre. Sfântul Ilie Cleopa spunea: „astrologia este o vrăjitorie practicată din cele mai vechi timpuri până astăzi. Prin astrologie se înţelege ghicirea celor viitoare prin mişcările stelelor, planetelor, vânturilor, norilor şi ale celorlalte fenomene ale universului. Astrologii pretind că fiecare om are o stea proprie.

Iată câteva din cele mai obişnuite feluri de vrăjitorii, unele aproape uitate, altele practicate si în zilele noastre, pe care le combatem şi de care trebuie să fugim, fiind iscodiri diavoleşti care amăgesc şi înşală pe mulţi creştini spre a lor pierzare."[119]

Un student la teologie s-a dus la un părinte profesor.

- Părinte sunteţi liber?
- Da.
- Sper că nu deranjez.
- Nu.
- Se poate spune că magia este parte din ocultism.
- Da.
- Cum?
- Fiindcă atât magia cât şi vrăjitoria fac parte din ceva mult mai mare.
- Ce anume?
- Satanismul.
- Da?
- Da.
- Şi cum ştim acest lucru.
- Nu cred că ai citit bine Vieţile sfinţilor.
- Le-am citit.
- De Sfântul Ciprian al Antiohiei ai auzit?
- Da.
- Cine a fost el?
- Din ce îmi aduc aminte a fost vrăjitor.
- Aşa este.
- Am memorie bună.
- Şi ştii ceva?
- Nu.
- Sfântul Ciprian îşi lua ordinele şi poruncile de la satan însuşi.
- Chiar?
- Da.
- Cum aşa?
- Diavolul l-a înşelat.
- Cum?
- I-a făcut o promisiune mincinoasă.
- Care?
- I-a spus aşa.
- Ce?
- Că dacă îl va slujii după moarte va merge în rai.
- Şi Ciprian l-a crezut?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă nu ştia de Hristos.
- Aşa este.
- Vezi?
- Şi totuşi Sfântul Ciprian s-a întors la Hristos.

[119] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).

- Da.
- Cum?
- Înainte să îţi răspund o întrebare.
- Care?
- Am remarcat un lucru.
- Care?
- Închisorile sunt închise întotdeauna şi sunt pline de deţinuţi.
- Aşa este.
- Şi ştii ce am mai remarcat?
- Nu.
- Bisercile sunt întotdeauna deschise.
- Şi?
- De cele mai multe ori sunt goale.[120]
- Aşa este.
- Nu te-ai întrebat de ce?
- Fiindcă omul este înclinat spre rău.
- Ai pus punctul pe i.
- Da?
- Da.
- Cum?
- Omul face mult mai uşor răul.
- Decât binele?
- Da.
- De ce?
- Aşa a fost şi Sfântul Ciprian.
- În ce sens?
- Până la un punct.
- Care?
- Când a putut vedea că peste diavol Hristos domneşte.
- Îmi aduc aminte din viaţa sfântului.
- Bine.
- Este cumva interesant ca din vrăjitor să devii sfânt.
- Aşa este.
- Nu este prea mult?
- Nu.
- De ce?
- Fiindcă el a acceptat moarte de martir.
- Ştiu.
- Ce vrem mai mult?
- Aveţi dreptate.
- Singur că am dreptate.
- Acum cred că sunt edificat.
- Da?
- Da.
- Mă bucur.
- Şi eu.
- Să citeşti mai bine viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei.
- Aşa am să fac.
- Foarte bine.

[120] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

Tot Sfântul Ilie Cleopa spunea despre lucrarea diavolilor în magie: „poate, într-adevăr, să ajute diavolul pe oameni prin vrăji, mai mult decât ne ajută puterea şi harul lui Dumnezeu?

Să se stie că diavolii nu au nici o putere de a vindeca pe cineva, de a descoperi pagube sau pe răufăcători. Ei nu pot niciodată să facă minuni adevărate, ci numai cu năluciri mincinoase înşală pe cei necredincioşi şi slabi în credinţă. Acest adevăr ni-l arată dumnezeiescul părinte Ioan Gură de Aur, zicând: „mu vezi cum diavolii n-au putut să vindece nici chiar pe vrăjitorii şi fermecătorii care le slujeau lor, de beşicile şi de bubele date de Moise în Egipt, şi pe tine oare au să te vindece? (Ieşire 9, 11). Şi dacă dracii nu se milostivesc de sufletul tău, cum se vor întrista pentru durerea trupului tău?”[121]

Se poate spune că Sfântul Ciprian a fost numai parţial sedus de demoni care se pare că îi apăreau în persoană. Aceasta fiindcă după cum am spus el a fost de mic copil dedicat şi consacrat demonilor care se prezentau mulţimilor ca fiind zeul Apollo. Cine a fost prin urmare zeul Apollo?

“Apollo (sau Apolon) este unul dintre cei mai importanţi, complecşi şi iubiţi zei din mitologia greacă şi romană. El este fiul lui Zeus şi al titanidei Leto, şi fratele geamăn al zeiţei Artemis. Atribute şi Simboluri. Cunoscut drept cel mai frumos dintre zei, Apollo reprezenta idealul de tinereţe şi armonie. Domeniile sale de influenţă sunt diverse: Lumina şi Soarele: Este adesea asociat sau personificat ca zeul Soarelui şi al luminii. Artele şi Muzica: Protector al poeziei, al muzicii şi conducătorul celor nouă Muze. Profeţia şi Adevărul: Stăpânul oracolelor, cel mai faimos fiind cel de la Delfi, unde dezvăluia voinţa lui Zeus. Vindecarea: Este zeul tămăduirii, cel care aduce sănătatea, dar care poate trimite şi ciumă sau boli prin săgeţele sale.”[122]

Se poate spune că Apollo era un zeu „viril.” De ce fiindcă patrona

- tinereţea,
- armonia
- şi virilitatea.

Ceea ce este cert este că demonii care patronau zeii de mai multe ori aveau ieşiri bestiale fiindcă ei îi cereau Sfântului Ciprian să aducă jertfe de copii zeului. Sfântul nu avea de ales şi trebuie să le îndeplinească dorinţele

- infernale,
- morbide,
- depravate
- şi nebuneşti.

Sfântul Ioan Gură de Aur era cât se poate de concludent în acest sens când spunea că: „dacă dracii se silesc să te izgonească pe tine din împărăţia lui Dumnezeu, cum te vor izbăvi pe tine de boli? Acestea sunt râsuri şi basme. Deci nu te amăgi, creştine, că niciodată lupul nu se poate face oaie, nici diavolul nu se face cândva doctor. Că mai lesne poate face focul să îngheţe şi zăpada să încălzească, decât diavolul să te vindece pe tine cu adevărat" (Împărţire de grâu, pag.324).”[123]

Ei bine trebuie să ştim că oamenii sunt diferiţi şi de mai multe ori sunt interesaţi de lucruri diferite şi la fel de bine şi dracii vin cu noi şi noi lucrări pentru a le duce sufletele în iad. Sfinţii părinţi – şi mai ales Sfântul Ioan Casian – spunea că sunt 7 categorii de draci care corespund celor 7 păcate capitale:

1. Lucifer (trufia),
2. Mamona (lăcomia de bani),
3. Asmodeus (desfrânarea),
4. Leviatan (invidia),
5. Beelzebub (lăcomia de hrană),
6. Satana (mânia)
7. şi Belfegor (lenea).[124]

[121] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).
[122] După wikipedia.
[123] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).
[124] De pe wikipedia.

Se poate vedea că Sfântul Ciprian era cât se poate de familiar cu aceşti demoni pe care îi slujea de multe ori orbeşte fiindcă aşa le cerea ei. Aceasta fiindcă este bine să ştim că demonii ne consideră pe noi oamenii ca fiind sclavii noştri şi prin patimi speră să devenim sclavii lor.

Ei bine se poate spune că Sfântul Ciprian al Antiohiei era unul care era pus ca un slujitor al comunităţii păgâne din Antiohia ca unul care intervenea în situaţii

- limită,
- grele,
- dificile,
- extreme
- şi problematice.

Se pare că el a reuşit să facă acest lucru de mai multe ori fiindcă a ajuns să aibă o anumită faimă şi notorietate în acest sens.

Iată ce spunea în acest sens tot Sfântul Ilie Cleopa: „deci, noi când ne îmbolnăvim sau avem necazuri, sau suntem nedreptăţiţi, sau avem pagube, sau feciori de căsătorit, sau alte greutăţi în familie, să nu mai alergăm la ajutorul diavolului şi al slugilor lui, care sunt vrăjitorii si ghicitorii, ci la biserică să alergăm si la preoţi, la rugăciune şi la post şi îndată ne va ajuta Bunul nostru Tată, Care ne-a zidit căci are milă de noi."[125]

În acest sens astrologii sunt de mai multe ori căutaţi de mai mulţi

- naivi
- şi creduli.

În acest sens trebuie să ştim că în editurile lumii sunt mai mulţi care publică mai multe cărţi de astrologie:

- Astrologia pentru începători – de David Pond,
- Singura carte de astrologie de care vei avea nevoie vreodată – de Joanna Martine Woolfolk,
- Gromovnicul cel mare – de Dan-George Uza,
- Fanchon Pradalier-Roy: O introducere clară în dinamica semnelor zodiacale etc.[126]

După cum am spus vremurile s-au schimbat şi se poate spune că asemenea fiului risipitor ei bine oamenii şi-au venit în fire şi au ajuns să fie unii care să îşi dea seama că magia nu este o cale

- sănătoasă,
- serioasă,
- bună,
- recomandată
- şi de folos

pentru omul care vrea să fie în legătură de iubire cu Hristos.

Iată ce spunea în acest sens tot Sfântul Ilie Cleopa:

„Care sunt urmările păcatului vrăjitoriei?

Cei ce fac vrăji şi aleargă la vrăjitori, fac un mare păcat împotriva Doliului Sfânt, căci lasă pe Dumnezeu şi cer ajutorul diavolilor. Se leapădă de slujitorii lui Hristos, adică de sfinţii preoţi şi se duc la slujitorii satanei. Adică, lasă apa cea vie, preotul şi harul mântuirii din Biserică şi, pentru interesele lor pătimaşe şi omenesti cer ajutorul vrăjmaşilor lui Hristos, adică al vrăjitorilor şi vrăjitoarelor. Se leapădă de adevăr şi primesc în loc minciuna, căci toate cuvintele vrăjitorilor sunt minciună şi amăgire diavolească. Un păcat aşa de mare împotriva Duhului Sfânt nu se iartă celor vinovaţi nici în veacul de acum, nici în cel ce va să vină, după cum spune Hristos, de nu se vor pocăii toată viaţa. Pentru un astfel de păcat vin asupra celor vinovaţi, care aleargă la vrăji, tot felul de răutăti şi primejdii. Mai întâi, mustrarea conştiinţei că au lăsat pe Dumnezeu şi au cerut ajutor vrăjmasului lui Dumnezeu."[127]

Ceea ce trebuie să ştim este că mai noi sunt mai mulţi care sunt adepţii fenomenului OZN care se pare că nu este unul

- astronomic
- şi cosmologic

ci mai mult unul

---

125 "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).

126 De pe wikipedia.

127 "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).

- ocult
- şi magic.

Au fost studiate mai multe mărturii ale aşa numitelor apariţii OZN şi s-a putut constata că aceste arătări nu sunt de ordin spaţial ci interdimensional. De ce? Mai multe aşa numite OZN au ajuns să îşi schimbe forma şi corporalitatea. Ori trebuie să ştim că acest lucru este propriu numai unor obiecte inter-dimensionale şi nu de pe alte planete.[128]

Sfântul Ilie Cleopa era cât se poate de categoric cu cei care ajung să ceară ajutorul vrăjitorilor: „apoi, este oprirea pe mai mulţi ani de la Sfânta împărtăşanie, de la 7 până la 15, şi chiar 20 de ani. Apoi, cei ce cred şi aleargă la vrăji, alungă din inima lor darul lui Dumnezeu şi aduc în casa şi în inima lor duhul diavolului. Apoi, cei ce fac vrăji si cred în ajutorul lor, se leapădă de Hristos şi se unesc cu diavolul. Apoi, cei ce fac vrăji si aleargă la acestea nu se cade a se mai numi creştini ci apostaţi. Apoi, cei vinovaţi de acest greu păcat sunt pedepsiţi de Dumnezeu cu boli grele şi fără leac, cu suferinţă în familia lor, cu pagube şi neînţelegere, cu sărăcie şi moarte cumplită. Şi dacă nu se spovedesc la preot şi nu-şi plâng păcatul acesta cu lacrimi toata viaţa, nu se pot mântui."[129]

Prin urmare s-a putut vedea că fenomenul OZN nu este de natură ştiinţifică ci mai mult de natură ocultă. În limbile pământului sunt mai mulţi care scriu despre aceste fenomen cu mult zel:

"OZN-uri deasupra României de Dan D. Farcaş – Analizează apariţiile şi cazurile misterioase înregistrate pe teritoriul românesc.

Fenomene aerospaţiale neidentificate. Un ghid esenţial OZN de Dan D. Farcaş – O trecere în revistă a elementelor fundamentale legate de aceste fenomene.

Fenomenul OZN şi serviciile secrete de Emil Străinu – O perspectivă asupra legăturilor dintre serviciile de informaţii şi contactele sau rapoartele OZN.

OZN de Dan Apostol – O sinteză a adevărurilor ascunse şi a cazurilor celebre din domeniu."[130]

Ceea ce trebuie să ştim este că de mai multe ori demonii sunt unii care se adaptează noilor

- preocupări,
- interese,
- descoperiri
- şi progrese

ale omului modern.

În acest sens sunt mai mulţi vrăjitori în zilele noastre care nu se mai numesc vrăjitori ci mediumuri. Prin urmare ce este un medium?

"Medium (sau mediu) este considerată o persoană care poate trece în stare de hipnoză, de transă, şi despre care, în practicile oculte, se crede că poate comunica cu spiritele şi poate servi ca intermediar între ele şi cei vii.

Scepticii spun că fenomenul rezultat din aceste acţiuni este doar aparent, un rezultat al autosugestiei şi dorinţei interioare de a realiza acest lucru, sau doar o înşelătorie bine realizată.

Ocultistul francez Gérard Encausse, mai cunoscut sub numele Papus, clasifica mediumnitatea ca: pasivă, când persoana respectivă este un instrument pasiv al entităţii; activă, când persoana însăşi este aceea care, prin voinţa ei, decide asupra actului paranormal. [necesită citare] Mediumul este persoana care se naşte cu presupusa putere de a comunica cu supranaturalul, astfel, fiind, clarvăzător/clarvăzătoare."[131]

Se poate vedea aici că avem de a face în termenii lui Mihai Eminescu cu

Alte măşti,

Aceiaşi piesă.

Cu alte cuvinte în zilele noastre nu mai este la modă să spui că mergi la un vrăjitor ci mai mult că ai o şedinţă cu un medium.

Evident că sunt mulţi naivi care cred în aceste lucruri şi în nici un fel nu consideră că mediumul este un magician după cum este moda timpului.

---

[128] A se vedea John Keel, *Operaţiunea Calul Troian* (Anomalist Books, 2015).

[129] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).

[130] De pe Wikipedia.

[131] https://ro.wikipedia.org/wiki/Medium (accesat pe 09.08.2026).

Modele timpului sunt unele care sunt mai schimbătoare ca vremea şi pentru acest lucru trebuie să le evităm şi să nu mergem după ele. Acesta fiindcă în nici un fel nu ne vor fi de folos. Trebuie să rămânem statornici în credinţa creştin ortodoxă până la capăt.

Sfântul Ilie Cleopa era cât se poate de categoric în acest sens: „vrăjitorii şi cei ce cred şi aleargă la ajutorul diavolului, dacă nu se părăsesc de aceasta şi nu se pocăiesc, "se leapădă cu totul din Biserică", adică se despart de Hristos şi se dau de bunăvoie în mâinile vrajmasului, iar dacă mor în acest păcat, nici nu se îngroapă cu preot; ci, asemenea celor păgâni şi lepădati de credinţă, spre veşnica lor osândă în muncile iadului. Iată urmările grozave ale vrăjitoriei."[132]

Doi călugări dintr-o mănăstire discutau într-o zi.

- Ştii ce?
- Ce?
- Azi este pomenirea Sfântului Ciprian al Antiohiei.
- Da.
- Eu m-am cam smintit.
- De ce?
- Se poate ca un vrăjitor de ajungă sfânt?
- Da.
- Cum?
- Dacă se pocăieşte.
- El s-a pocăit.
- Atunci de ce să nu ajungă sfânt?
- Fiindcă a fost prieten cu dracii.
- Dar mai apoi s-a lepădat de ei.
- Aşa este.
- De ce eşti aşa de critic?
- Cum să fiu?
- Critic.
- De ce?
- Fiindcă vezi numai partea negativă.
- Fiindcă ea a fost una mare.
- Dar păcatele se pot ierta.
- Şi faptul că Ciprian a ucis copii în numele zeilor?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă şi-a plătit păcatele prin mucenicia.
- Se poate?
- Da.
- Cum?
- Cum am spus păcatele se iartă.
- Ai dreptate.
- Şi mai este ceva.
- Ce?
- În cele din urmă ce dă valoare unul om?
- Frumuseţea?
- Nu.
- Dar ce?
- O să îţi spun o întâmplare în acest sens.
- Care?
- Despre cum trebuie să vezi lucrurile.

[132] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).

- Cum?
- Ascultă.
- Ascult.
- În legătură cu aceste zerouri (nimicuri), numere ce înseamnă de 6 ori tot nimica. Iată ce a păţit un om.
- Ce?
- Un om se întâlni odată cu un filozof şi începu a-i înşira laude despre femeia lui.
- Nevasta mea e frumoasă - zise omul. La asta înţeleptul scrisese pe hârtie un 0 (zero).
- Nevasta mea e bogată - zise omul. Filozoful mai scrisese un 0, acum erau două 00-uri.
- Femeia mea e de neam mare - zise omul. Filozoful mai scrisese un zero.
- Femeia mea e cuminte - mai zise omul. Filozoful mai scrisese un 0.
- Femeia mea e harnică - zise omul. Filozoful mai scrise un 0.
- Femeia mea e blândă - zise omul. Filozoful mai scrise un 0.
  Acum erau 6 zerouri laolaltă, adică de 6 ori tot nimic.
  Atunci omul mai adăugă:
- Femeia mea mai e o femeie cu frica lui Dumnezeu şi cu purtări curate.
  La asta filozoful scrisese numărul 1 înaintea celor 6 zerouri şi acuma era 1.000.000.
  De ce?
  Prin asta, cele 6 zerouri dintr-o dată căpătară preţ şi se făcură un milion.
  Aşa este.

- Poate să aibă o femeie sau un om, oricît de multe şi bune însuşiri; ele n-ajung nimic dacă nu stă în fruntea lor credinţa, urmată de faptele cele bune.[133]
- Interesant.
- Şi care este morala întâmplării?
- Care?
- Că trebuie să priveşti lucrurile religios.
- Se poate?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă religia este valoarea ultimă a omului.
- În ce sens?
- Contează mult cât Îl iubim pe Dumnezeu.
- Aşa este.
- Mă bucur că ai venit la adevăr.
- Cum să nu?
- Deci Sfântul Ciprian s-a pocăit.
- Şi a fost iertat?
- Da.
- Cred că ai dreptate.
- El a fost şi episcop în ultima parte a vieţii.
- Se poate spune că a fost un sfânt al extremelor?
- De mai multe ori viaţa te pune în astfel de situaţii.
- Aşa este.
- Deci fi mai blând.
- Cu judecata?
- Da.
- Şi cu critica?
- Da.
- Am să încerc.
- Sunt singur că vei reuşii.

[133] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Cu rugăciunile tale.
- Aşa este.
- Mulţumesc pentru tot.

Că creştinismul ortodox condamnă pe cei care recurg la vrăjitori ne-o spunea tot Sfântul Ilie Cleopa: „ce canon rânduiesc Sfinţii Părinţi vrăjitorilor si celor ce aleargă la vrăji?

Cel mai aspru pedepseşte pe vrăjitori Sfântul Vasile cel Mare. Iată ce spune el în canonul 72: "cel ce se dă vrăjitorilor, sau unora ca acestora, se va canonisii cu canonul ucigaşilor". (Sfântul Vasile 72; Sfântul Grigore de Nyssa, 3; Laodiceea, 36). El pune pe vrăjitori în rândul ucigaşilor de oameni şi a celor lepădaţi de Dumnezeu, adică îi opreşte de cele sfinte de la 10 la 20 de ani. În canonul 65, acelaşi Sfânt Vasile cel Mare, zice: "femeia ce va fermeca pe străini şi pe ai săi (se opreste de cele sfinte) ani 9 şi metanii 500 pe zi."

Iar canonul 61 al Sinodului Ecumenic al VI-lea opreşte de Sfânta Împărtăşanie pe cei ce merg la ghicitori, la cărti de joc şi altele asemenea, spre a afla cele viitoare, timp de şase ani de zile. Iar "dacă vor stărui în acestea şi nu se vor feri de aceste meşteşuguri pierzătoare şi păgâneşti, hotărâm să se lepede cu totul de la Biserică, precum şi Sfintele Canoane învaţă..." "Sfântul Ioan Postitorul scurtează canonul vrăjitorilor şi al celor ce aleargă la vrăji, numai la 3 ani oprire de cele sfinte, dacă se mărturisesc de păcat, dacă îl părăsesc definitiv, dacă ţin post zilnic până la orele 3 după masă şi fac câte 250 de metanii pe zi."[134]

CAPITOLUL 6

MANIFESTĂRILE MAGIEI ŞI VRĂJITORIEI ÎN LUMEA ŞI CULTURA CONTEMPORANĂ

Se poate spune epoca şi cultura contemporană au arătat un interes constant în magie şi vrăjitorie. În acest sens în genul literar în ultima perioadă de timp s-au remarcat în special 3 romane:

1. Harry Potter – o serie celebră despre o şcoală de magie şi un băiat vrăjitor.
2. Descoperirea vrăjitoarelor – o poveste modernă despre o istorică ce descoperă un manuscris magic.
3. Vrăjitoarele – o carte clasică şi plină de aventură despre cum să recunoşti vrăjitoarele adevărate.[135]

Totuşi trebuie să ştim că în lumea contemporană distanţa *de la vrajă la vrăjeală* este destul de mică.[136] Aceasta fiindcă trebuie să ştim că elementul creştin de mai multe ori şi-a făcut simţită prezenţa în lumea contemporană şi se poate spune că mentalităţile

- s-au schimbat,
- s-au maturizat
- şi s-au cizelat.

Iată ce ne spunea în acest sens gânditorul Adrian Nicolae Popescu: "artele oculte pot include, de la Tarot la invocarea demonilor şi multe alte practici asemănătoare. Ele nu includ artele psihice, deşi cele două sunt legate în conceptia unor interpreţi ai fenomenului artistic. În mod obişnuit, tradiţional, alchimia, astrologia, tarotul, geomanţia, magia rituală şi ceremoniale, orice forme de divinaţie şi numerologie sunt considerate totuşi practici „ezoterice" sau „oculte".

Majoritatea culturilor au practici oculte ca parte a istoriei lor timpurii, dar acestea nu au nici un efect repetabil şi testabil asupra lumii reale. Pentru a simplifica, ocultismul este îndreptat către supranatural şi simbolic, în timp ce ezoterismul este îndreptat către spiritual."[137]

Prin urmare este bine să ne dăm seama că în cele din urmă de cele mai multe ori omul de azi ajunge să recurgă la magie mai ales când are

- necazuri,
- probleme,
- dificultăţi
- şi încercări.

---

[134] "Ne vorbeste Părintele Cleopa" vol.4 apud https://www.sfaturiortodoxe.ro/vrajitorie.htm (accesat pe 27.10.2025).
[135] De pe wikipedia.
[136] A se vedea Camelia Burghele, *De la vrajă la vrăjeală* (Bucureşti, 2017).
[137]Adrian Nicolae Popescu, https://magazin.ro/terra-x/arta-oculta/ (accesat pe 27.10.2025).

Aceasta fiindcă este bine să ne dăm seama că magia este un lucru cât se poate de facil la prima vedere dar în realitate lucrurile am putut vedea că nu sunt aşa.

Această carte nu este despre magie ci mai mult despre viaţa unui sfânt creştin ortodox care a fost profund implicat în magie. Am putut vedea în acest sens toate circumstanţele vieţii sale şi modul cum el a ajuns să scape de mirajul magiei şi să vină la Hristos. Tot gânditorul Adrian Nicolae Popescu spunea în acest sens: „spiritualismul a influenţat arta, având o influenţă asupra conştiintei artistice, arta spirituală având un impact uriaş asupra a ceea ce a devenit modernismul şi, prin urmare, arta de astăzi. Arta mistică este un stil de artă specific care permite persoanei să fie conectată la Dumnezeu, la Univers, la alte divinităţi sau la ei înşişi. Unii artişti cred că arta mistică este pur şi simplu spirit exprimat în opera de artă tangibilă.

Arta ar întruchipa mediul prin care creatorii pot reprezenta un mesaj din domeniul divin. Practicile ocultiste sunt centrate în jurul cunoştintelor ascunse, inclusiv a celor necunoscute, incognoscibile sau de nedescoperit."[138]

În acest sens în cultura populară trebuie să ştim că sunt mai multe filme care dacă nu sunt cu temă magică ei bine sunt cu tematică ocultă:

1. Rosemary's Baby (1968): O tânără însărcinată suspectează că vecinii ei fac parte dintr-o sectă satanică.
2. The Wicker Man (1973): Un poliţist investighează dispariţia unei fete pe o insulă izolată, unde locuieşte o comunitate păgână.
3. The Exorcist (1973): Povestea clasică a posesiei demonice şi a luptei preoţilor cu forţele întunecate.
4. General vânător de vrăjitoare,
5. The Blood on Satan's Claw,
6. Nu privi acum,
7. Prevestirea,
8. Sentinela,
9. Cu ochii larg închisi
10. sau Dagon.[139]

Ceea ce se poate vedea este că mai ales filmul şi literatura sunt cât se poate de creative când vine vorba de teme cu filme magice sau oculte. Un roman în acest sens care are o puternică tentă ocultă şi magică este cel scris de româno-americanul Ioan Petru Culianu numit Tozgrec: "cele patru versiuni ale romanului au subiecte diferite, dar sunt legate între ele prin prezenţa unor personaje precum Mekor Haym, bătrânul Haym, Elis, Caspar Stolzius şi Tozgrec. Protagonistul întâmplărilor este magicianul celebru, cu numele celui din urmă, un discipol al înţeleptului Solomon. Nu întâmplător, Culianu îl pomeneşte şi în lucrările sale ştiinţifice. Astfel, Tozgrec s-a numărat printre sursele de inspiraţie ale abatelui Trithemius din Würzburg, unul din cei mai eruditi maeştri ai ocultismului din secolul al XVI-lea.

Ca de atâtea ori, şi de această dată prozatorul romanţează un subiect inspirat din cunoştinţele sale enciclopedice, subiect care îi oferă o mare libertate în interpretare. Întâmplările sunt plasate în locaţii diferite, teritorii fabuloase în care realul se împleteşte cu imaginarul: oraşul Odessa de la începutul secolului XX, Amsterdam, Elveţia şi burgul fictiv Lombrosa. Pornind de la o realitate concretă, prozatorul reuşeşte să impună o geografie mitologică proprie. Situată în proximitatea oraşului Lombrosa, proprietatea La Maja din California este locul în care îşi duc existenţa adepţii lui Tozgrec. În anii 1980, aici îşi desfăşura activitatea Caspar Stolzius. Acesta încerca să manipuleze comunitatea prin intermediul viselor. Tema visului apare frecvent în povestirile lui Ioan Petru Culianu. Autoarea prefeţei este de părere că, prin amestecul elementului biografic cu secvenţele realiste, fantastic-esoterice şi mitologice, Tozgrec reprezintă „cea mai enigmatică scriere dintre postumele lui Ioan Petru Culianu".

Cele patru versiuni neterminate ale romanului Tozgrec îmbină calităţile scriitorului şi remarcabila erudiţie a savantului Ioan Petru Culianu. Alcătuind o fascinantă călătorie iniţiatică în lumea artelor, a filosofiei şi a mitologiei, fragmentele disparate ne lasă să întrezărim ceea ce ar fi putut deveni acest ambiţios proiect epic."[140]

[138] Adrian Nicolae Popescu, https://magazin.ro/terra-x/arta-oculta/ (accesat pe 27.10.2025).
[139] De pe wikipedia.
[140] https://romanialiterara.com/2024/02/un-fascinant-roman-neterminat/ (accesat pe 08.08.2026).

Prin urmare se poate vedea că deşi nu mai trăim în vremurile Sfântului Ciprian al Antiohiei când magia era religia oficială a lumii de atunci în vremurile contemporane sunt mai mulţi care sunt nostalgici despre magia antică. [141]

Ceea ce ne demonstrează viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei este că lupta dintre Hristos şi diavol de mai multe ori continuă să se dea în vieţile diferiţilor sfinţi cum au fost sfinţii Ciprian şi Iustina.

După cum am spus sunt mai multe centre oculte şi magicieni care au şi acum consideră că Sfântul Ciprian a fost de fapt un magician şi în acest sens el nu a fost convertit la creştinism ci mai mult a ajuns să dea un fel de tentă creştină magiei.[142]

Tot despre ocult şi modul cum ocultismul a ajuns să se manifeste în lumea contemporană gânditorul Adrian Nicolae Popescu spunea: „ocultismul se refera de obicei la religiile antice, acum aproape moarte, si la practicile spirituale/magice din trecut şi unele din prezent. Totodată, teoreticienii fenomenului au în general îndoieli asupra posibilităţii de a defini în mod real o aşa-numita „arta oculta", afirmând că demersul corect este să se acrediteze ideea că artiştii includ ocultismul în unele creaţii ale lor.

Numeroşi artişti suprarealişti s-au dedicat acestei zone a esteticului extrem de sensibila şi uneori caracterizată printr-o anume relativitate. Majoritatea exemplelor de acest tip de artă sunt legate de religie şi în special de arta creştina care descrie evenimente sau poveşti din Biblie sau despre unii sfinţi."[143]

În acest sens este bine să ştim că magia de mai multe ori este prezentă în

- picturi,
- documentare,
- sculpturi,
- arte plastice
- sau site-uri de internet.

Prin urmare care sunt caracteristicile picturilor magice:

- peisaje fantastice: Păduri enigmatede, copaci luminoşi, ceruri cu două luni sau apusuri ireale.
- obiecte misterioase: Cărţi vechi cu pagini care zboară, sticle cu licori strălucitoare şi globuri de cristal.
- personaje mitice: Vrăjitori în veşminte întunecate, zâne delicate, elfi şi creaturi legendare.
- efecte de lumină: Jocuri de umbre şi lumini neon sau fosforescente care sugerează o prezenţă supranaturală.[144]

„Între cei mai valoroşi artisti care s-au aplecat către arta ocultă, se numără Francisco de Goya (Sabatul vrăjitoarelor, Sacrificiu pentru zeul Pan, Saturn devorându-şi unul dintre fii, Capriciile), Hieronymus Bosch, Van Oostsanen, Salvator Rosa, William Blake, Gustave Moreau, Henry Fuseli, Odilon Redon chiar şi pictori anonimi.

Li se alătură acestora o particularitate foarte interesantă, ce poate explica numeroase confuzii şi controverse legate de domeniul respectiv: prezenţa unui numar considerabil de pictoriţe în peisajul ocultismului artistic (sau invers, în arta ocultă!), probabil datorită unui gen de tradiţie istorica şi social-religioasă în ceea ce priveşte accederea la lumile ascunse."[145]

Se poate să remarcăm în acest sens că în vremea antică a Sfântului Ciprian al Antiohiei ei bine de mai multe ori

- pictura,
- sculptura
- şi muzica

erau puse în slujba zeilor fiindcă toate îi cinsteau pe zei.

Acest lucru se poate vedea că de mai multe ori a renăscut şi în zilele noastre când se poate vedea că mai multe arte au ajuns să se inspire din magie şi ocultism. Aceasta fiindcă oamenii de mai multe ori nu sunt conştienţi de ceea ce au şi de ceea ce trebuie să preţuiască

- tradiţia,

---

[141] A se vedea Emily D. Wdwards, *Metaphysical media. The occult experience in popular culture* (Illinois, 2005).

[142] A se vedea Dr Stephen Skinner şi David Rankine, *The Grimoire of St. Cyprian - Clavis Inferni (Sourceworks of Ceremonial Magic* (Llewellyn Publications, 2010).

[143] Adrian Nicolae Popescu, https://magazin.ro/terra-x/arta-oculta/ (accesat pe 27.10.2025).

[144] De pe wikipedia.

[145] Adrian Nicolae Popescu, https://magazin.ro/terra-x/arta-oculta/ (accesat pe 27.10.2025).

- arta,
- ritualul
- şi liturgica creştin ortodoxă.

Evident că nu voim să luăm apărarea Sfântului Ciprian al Antiohiei ci mai mult să ne dăm seama de contextul istoric în care a trăit. Cam toţi păgânii ştiau că există un singur Dumnezeu dar ei preferau să se închine la zei.

„Nu întâmplător şi chiar temeinic argumentat, unii istorici şi critici de artă, dar şi sociologi ori filologi, au remarcat în aceasta „alianţă" un semn evident al emancipării femeii, un început relativ subtil, bine structurat estetic, al mişcării feministe.

La urma urmei, a gestiona această sensibilă si periculoasă „muniţie" culturală traduce dintotdeauna dorinţa instinctuală a omului, urmată imediat de dinamismul faptelor directe, de a stăpâni deopotrivă sus-menţionata putere şi bogăţie, precum şi nevoile şi fricile oamenilor. Căci, să recunoaştem, păşirea în ocultism, inclusiv sau mai ales prin intermediul artei presupune un risc major, iar creatorii de artă ocultă demonstrează cu prisosinţă spiritul de aventură fără de care însăşi opera lor ar rămâne o recuzită de mucava."[146]

Doi oameni ştiinţă discutau într-o zi.

- Ştii ce?
- Ce?
- Se tot vorbeşte de magie.
- Da.
- Se poate?
- Da.
- Cum?
- De Sfântul Ciprian al Antiohiei au auzit?
- Da.
- Ce ştii despre el?
- A fost un vrăjitor care s-a convertit la Hristos.
- Aşa este.
- Deci?
- Ai răspunsul.
- Adică?
- Un vrăjitor se întoarce la Hristos.
- Aşa şi?
- Înseamnă că magia este lucrarea demonilor.
- Da?
- Da.
- Nu a elementelor naturale?
- Nu.
- De ce?
- Fiindcă vrăjitorii vor să stăpânească natura.
- Şi pot?
- Uneori.
- Cum?
- Cu lucrarea demonilor.
- Nu ştiu ce să spun.
- De ce?
- De ce îi lasă Dumnezeu pe demoni?
- Nu îi lasă.
- Cum?
- Vrăjitorii îi caută.
- Asta aşa este.

[146] Idem.

- Şi mai este ceva.
- Ce?
- Trebuie să ştii că teoretic mântuirea nu este ceva greu.
- Cum?
- O să îţi spun.
- Te ascult.
- Taina mântuirii sufleteşti nu cere cine ştie ce ştiinţă şi filosofie mare.
- Nu?
- Nu.
- De ce?
- Eu am o adevărată groază de sistemele teologice şi filosofice.
- Şi?
- Taina mântuirii are numai trei paşi, trei păşiri sufleteşti.
- Care?
- 1 - Pasul prim: să ieşim noi înşine din lume (din duhul lumii).
- Înţeleg.
- 2 - Pasul al 2-lea: să intrăm în Domnul Isus Hristos (să primim Jertfa Crucii Sale şi să trăim o viaţă cu El şi Evanghelia Lui).
- Aşa este.
- 3 - Pasul al 3-lea: să intrăm în rai.[147]
- Aşa de simplu?
- Da.
- Nu ştiam.
- Ştii acum.
- Aşa este.
- Deci trebuie să vedem lucrurile la esenţă?
- Da.
- Aşa a făcut şi Sfântul Ciprian?
- Da.
- Cum?
- Şi-a dat seama că puterea lui Hristos este mai mare ca puterea diavolului.
- Da?
- Da.
- Interesant.
- Evident.
- Sunt mult mai lămurit.
- Mă bucur.
- În cele din urmă trebuie să ne dăm seama de toate aceste lucruri.
- Cum?
- Fiindcă trebuie să ne dăm seama de implicaţiile magiei.
- În ce sens?
- Fiindcă trebuie să ne dăm seama că magia este un lucru nefolositor.
- Pentru noi creştinii.
- Pentru toată lumea.
- De ce?
- Fiindcă ne uneşte cu demonii.
- Da?
- Da.
- Aşa de grav?

[147] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Da.
- Îţi mulţumesc pentru tot ceea ce mi-ai spus.
- Nici o problemă.
- Aşa este.
- Doamne ajută.

În acest sens trebuie să ştim că artele sunt cele mai vulnerabile când vine vorba de magie şi vrăjitorie. Iată ce spunea în acest sens gânditorul Adrian Nicolae Popescu: „Un aspect deosebit al domeniului creaţiei artistice, în general, este acela că în arta religioasă timpurie, creatorii ei erau consideraţi veritabili duşmani ai creştinismului; în secolul al XVII-lea, Salvator Rosa s-a specializat în picturi cu vrăjitoare.

La sfârsitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea, artişti precum Goya, Blake şi Fuseli au explorat vrăjitoria ca reacţie la ştiinţă şi raţionalism; de exemplu, cele trei vrăjitoare din Macbeth, piesa lui Shakespeare, erau figuri foarte populare. Ceva mai târziu, artiştii mişcării simboliste, apoi suprarealiştii şi alţii, din ce în ce mai numeroşi, au devenit şi ei interesaţi de magie şi vrăjitorie.

Revenirea interesului pentru magie astăzi – în artă, în cultura populară, în practicile rituale – nu este fără precedent: ocultismul a dispărut şi a ieşit din arena culturală de mai bine de un secol, însă amprentele sale au rămas imprimate în memoria colectivă, astfel că prezenţa unor pretinse elemente perimate în acea parte întunecată a progresului tehnologic „infiltrat" în arte indica fără echivoc începuturile unei Renaşteri oculte."[148]

Sfântul Ciprian se poate spune că a fost un Faust în carne şi oase ale vremurilor lui şi se pare că motivul lui a continuat să influenţeze

- literatura,
- mentalitatea,
- gândirea
- şi aspiraţiile

celor de după el.

Totuşi trebuie să fim conştienţi că sunt în zilele noastre puţini cei care ştiu despre aceste sfânt. În acest sens această carte nu şi-a propus să fie un fel de concurs de popularitate ci mai mult să facă pe cât mai mulţi conştienţi că magia şi vrăjitoria nu sunt

- glume,
- imaginaţii,
- anecdote
- şi fabulaţii.

Sfântul Ciprian îşi lua ordinele direct de la demoni care îi cereau ascultare orbească. Acest lucru este bine să fie cunoscut de cât mai multă lume care se îndoieşte că în lume există puteri şi forţe

- oculte,
- rele,
- malefice
- şi infernale.[149]

Iată ce ne spunea în acest sens gânditorul Alexandru Ulea: „de la 1 ianuarie 2011, Guvernul României a decis listarea vrăjitoriei şi a ghicitului în nomenclatorul de meserii, la poziția 5161. Prin această hotărâre, aceste practici oculte se vor găsi alături de profesii respectabile ca acele de doctor, profesor sau cercetător. Un proiect de lege ce prevede impozitarea astrologiei şi a poţiunilor magice ar fi fost primit cu zâmbetul pe buze şi nimeni nu s-ar fi gândit că el va ajunge spre aprobare în Parlament."[150]

Ocultismul şi magia fascinează pe mulţi în zilele noastre contemporane fiindcă ei sunt unii care se plicitesc repede şi mai ales cu creştinismul ortodox. De ce? Fiindcă se consideră că în cele din urmă omul modern trebuie să le încerce pe toate şi în cele din urmă să reţină ceea ce i se potriveşte şi ceea ce îi place.

Marile trusturi media din zilele noastre au un astrolog de serviciu care face predicţii la minut despre viitor şi despre ce este mai bine să face sau să nu facem.

---

[148] Adrian Nicolae Popescu https://magazin.ro/terra-x/arta-oculta/ (accesat pe 27.10.2025).

[149] A se vedea Vestna Nujic, *New Age philosophy. Old occultism în new agarments* (Zadar, 2019).

[150] Alexandru Ulea, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/societate/meseriile-de-vrajitoare-si-ghicitoare-recunoscute-oficial-16690.html (accesat pe 27.10.2025).

Tot gânditorul Alexandru Ulea spunea în acest sens: „Ministrul muncii, Ioan Botiş, a declarat, într-o conferinţă de presă, că vrăjitorii sau prezicătorii nu pot fi impozitaţi pentru că meseria lor nu există, neavând un standard ocupaţional. Ioan Botiş a explicat că Institutul Naţional de Statistică şi Comisia Naţională de Prognoză fac raportări lunare la UE legate de profesiile din România, transmite Agenţia de ştiri Mediafax. "Ca să ai o compatibilizare cu ceea ce are în regulament UE, trebuie să ai şi tu profesiile trecute acolo. Dacă nu ai standard ocupaţional, ele nu există ca meserii. Până se creează standard ocupaţional pentru meserie şi devine meserie care poate fi impozitată, nu poţi să impozitezi, aşa cum am auzit că se impozitează prezicătoarea", a explicat ministrul."

În aceste condiţii, vrăjitoria este recunoscută de nomenclator, dar nu este impozitată. Prin aceasta se elimină eventualul avantaj economic ce s-ar fi obţinut prin taxe, păstrându-se efectele negative ale recunoaşterii oficiale a unor astfel de practici."[151]

Din viaţa Sfântului Ciprian ne putem da seama că evident că în el exista o stare de nemulţumire cu slujirea demonilor fiindcă după cum am spus aceştia erau orientaţi numai spre rău. Orice om sănătos la minte ajunge să vrea să evite răul. Ocazia de a ieşii de sub sfera de influenţă a demonilor a venit odată cu Sfânta Iustina recent convertită de creştinism care am văzut că şi-a adus toată familia la Hristos.[152]

În acest sens în zilele noastre se poate vedea că există în zilele noastre mai multe grupuri şi mişcări neo-păgâne care susţin şi practică magia:

- Wicca: O religie modernă bazată pe vrăjitorie şi magie, unde se adoră o Zeiţă Mamă şi un Zeu Coarne.
- Rodnoverie (Neopăgânismul slav): O Rodnoverie care reface credinţele vechilor slavi şi legătura cu strămoşii.
- Druidismul: O cale inspirată de vechii preoţi celţi, axată pe înţelepciune şi respectul pentru natură.
- Asatru / Odinismul: Reconstrucţia credinţelor germanice şi nordice (cu zeii ca Odin sau Thor).
- Politeismul reconstructor: Încearcă să refacă exact religiile din Grecia, Roma sau Egiptul antic.[153]

Ei bine toate aceste mişcări sunt unele care trebuie să ştim că vor să reînvie magia antică pe care o practica şi Sfântul Ciprian.

Tot despre dorinţa vrăjitoarelor ambulante din zilele noastre de a fi legalizate gânditorul Alexandru Ulea spunea: „dacă unele vrăjitoare sunt supărate de taxele impuse de cei pe care i-au ajutat să ajungă la putere, altele sunt bucuroase pentru că li se recunosc anumite "haruri magice". Ele doresc să-şi deschidă firme de practică privată, să beneficieze de pensie, asigurare de sănătate, ajutor de la stat. Înfiinţarea unor cabinete de vrăjitorie sau ghicit, cu posibilitatea formării de asociaţii sau federaţii care să le reprezinte şi să le apere drepturile constituie una din premisele procesului de instituţionalizare pe care îl pot adopta aceste practici oculte. Acest lucru se va dovedi favorabil pentru recunoaşterea acestora în societate şi, odată cu aceasta, pentru accesul vrăjitorilor în armată şi penitenciare, dar şi în instituţii publice ca spitale sau şcoli."[154]

Spre deosebire de timpurile Sfântului Ciprian ei bine în zilele noastre

- vrăjitoria
- şi ocultismul

sunt unele care sunt extrem de exploatate în divertisment. Cei mici şi cei mari de mai multe ori urmăresc filme sau desene animate cu aventuri ale diferiţilor vrăjitori. Vrăjitorul din Oz este poate una dintre cele mai cunoscute cărţi de literatură pentru copii. Este evident că tema cărţii are elemente oculte.

Evident că magia nu mai este o religie naţională cum era pe vremea Sfântului Ciprian. Totuşi atunci de ce Goethe a scris cea mai bună carte a sa Faust ca una care se inspira şi avea tematică din vrăjitorie? Aceasta fiindcă este bine să ştim că

- fascinaţia
- şi interesatul

pentru magie şi vrăjitorie este încă viu printre mai mulţi mari literaţi.

---

[151] Idem.

[152] A se vedea Jacopo Lorenzo Francesco Maria Marcello del Majno, *Cipriano d'Antiochia il mago, un itinerario magico a cavallo tra III e IV secolo* (Veneţia, 2014).

[153] De pe wikipedia.

[154] Alexandru Ulea, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/societate/meseriile-de-vrajitoare-si-ghicitoare-recunoscute-oficial-16690.html (accesat pe 27.10.2025).

În acest sens trebuie să ştim că în lumea populară de la sate şi de la oraşe sunt mai multe credinţe superstiţioase care se bazează pe magie şi vrăjitorie. Iată ce spunea în acest sens gânditorul Alexandru Ulea: „dorința guvernanților de a scoate bani din orice aruncă România în domeniul hilarului. Șeful statului român este ridiculizat pe MSNBC, un post de televiziune american, după ce, cu puțin timp în urmă, președintele Parlamentului României era îndemnat pe postul de televiziune CNN să mănânce mai mult usturoi "pentru a rezista atacurilor paranormale".”[155]

Iată care sunt printre cele mai cunoscute superstiţii din zilele noastre (vrăjitoria are multe superstiţii)

- Sarea vărsată: Aduce ceartă şi ghinion în casă. Se ia un pic de sare şi se aruncă peste umărul stâng.
- Pisica neagră: Dacă îţi taie calea, se crede că vei avea ghinion.
- Potcoava: Găsită şi pusă deasupra uşii, aduce noroc şi ocroteşte casa.
- Trifoiul cu patru foaie: Aduce mare noroc celui care îl găseşte din întâmplare.
- Mătura: Nu se lasă mătura sprijinită cu partea în sus şi nu se mătură spre ieşire seara, ca să nu alungi sporul casei.
- Banii: Nu se dau bani din mână în mână seara, pentru că dai norocul la bani.
- Oglinda spartă: Aduce şapte ani de ghinion.
- Găleata plină: O găleată plină cu apă aduce noroc, dar una goală prevesteşte lipsuri.[156]

Toate aceste superstiţii trebuie să ştim că sunt unele care ajung să facă extrem de mult rău celor care sunt mai slabi de îngeri şi care de mai multe ori apelează la vrăjitoare. Aceasta fiindcă este bine să ştim că în mai toate ţările creştină există

- o subcultură,
- un gheto social
- sau un hăţiş

al magiei şi vrăjitoriei.

Ceea ce se poate vedea în ţările creştin ortodoxe este că sunt mai mulţi care fac actele credinţei creştin ortodoxe din inerţie. Iată ce spunea în acest sens tot gânditorul Alexandru Ulea: „dacă până acum era doar țara lui Dracula, România devine în ochii occidentalilor țara în care conducătorii ei "poartă piese de îmbrăcăminte violet în zilele importante, pentru că această culoare ar face purtătorul superior şi l-ar apăra de rău", după cum informează Associated Press. Pentru omul care nu crede cu adevărat în Dumnezeu, dar nici nu Îl neagă, calea vieţii este presărată de nenumărate rătăciri şi abateri de la înţelesul ei profund. Un astfel de om merge la Biserică pentru că şi alţii merg, aprinde lumânări pentru vii şi morţi, pentru că aşa se spune că e bine, face colivă şi pomană pentru morţi, pentru că aşa se face. Un om care face lucruri fără a şi le explica, fără a le înţelege raţiunea, va apela destul de uşor la "servicii" spirituale prestate pentru o sumă de bani modică. Atât timp cât cere "fericire şi noroc", nimic nu pare anormal, existând aparenţa necesităţii sau a binelui. Iar atunci când persoana care oferă "fericire şi noroc" foloseşte obiecte sfinte ca agheasmă sau cruci, înşelarea este şi mai mare. Prin înşelarea produsă, omul se introduce singur în probleme diverse care variază de la furt şi înşelăciune la drame spirituale şi maladii duhovniceşti.”[157]

După cum am spus vremurile Sfântului Ciprian al Antiohiei sunt departe de a fi vremurile noastre însă sunt mulţi care sunt

- ignoranţi,
- nepăsători,
- neatenţi
- şi fără luare aminte

la lucrarea nefastă a magiei şi vrăjitoriei din societatea noastră.

Pentru omul contemporan ei bine viaţa unui sfânt ca Sfântul Ciprian trebuie să ştim că este pură

- speculaţie
- şi fabulaţie.

De ce? Fiindcă nu se poate dovedii nimic pe cale istorică.

---

[155]Alexandru Ulea, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/societate/meseriile-de-vrajitoare-si-ghicitoare-recunoscute-oficial-16690.html (accesat pe 27.10.2025).

[156]De pe wikipedia.

[157] Alexandru Ulea, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/societate/meseriile-de-vrajitoare-si-ghicitoare-recunoscute-oficial-16690.html (accesat pe 27.10.2025).

După cum spunea gânditorul Alexandru Ulea sunt mai mulţi cei care au ajuns să îl învinovăţească pe Dumnezeu de răul din lumea şi de răutatea forţelor magice: „de foarte multe ori, problema răului nu este înţeleasă de om, aceasta aducând neliniște şi nonsens vieţii. Cei care se consideră atei pleacă uneori de la sofisme de genul: dacă există Dumnezeu şi există şi rău în lume, atunci ori Dumnezeu e rău, ori Dumnezeu nu există. E mai plauzibilă varianta că Dumnezeu nu există decât ca El să fie rău. Şi într-un fel, aceasta e mai aproape de adevăr."

„Dacă Dumnezeu există, El nu poate crea decât ceva asemănător Lui. El nu poate face ceva ce nu are sens, ceva ce nu-şi are izvorul în El. De aceea răul apare ca manifestare liberă a creaturii ce poate spune nu, ce se poate împotrivi normalului. Astfel că libertatea îndreptată împotriva naturalului devine sursa răului, acesta neavând esenţă prin sine, ci prin alegere. În acest sens, diavolul nu este decât un înger ce îşi refuză natura lui luminoasă, încercând să arunce în întunericul necunoştinţei şi al nonsensului şi pe om."[158]

Doi mari asceți discutau într-o zi.

- Ştii ce?
- Există un revers la ceea ce facem noi.
- Adică?
- Nu facem noi asceză?
- Ba da.
- Ei bine vrăjitorii nu fac acest lucru.
- Evident.
- Ei se iniţiază în lucrarea cu demonii.
- Dar nu recunosc acest lucru.
- Cum să recunoască?
- Da cum?
- Fiindcă nu le-ar mai cere nimeni serviciul.
- Crezi?
- Da.
- De ce?
- Ştii cum este?
- Nu.
- Zilele trecute am fost la croitor cu o haină mai veche.
- Şi?
- Doream ca să o refac... să-i pună ceva material nou ca să iasă o haină nouă.
- Înţeleg.
- Dar croitorul cercetând mai de aproape haina, mi-a zis aşa.
- Ce?
- Nu se face părinte să mai repari haina asta... ar fi o pagubă să băgăm material nou în ea... mai bine fă-ti o haină nouă.
- Adică?
- Îndemnul croitorului mi-a adus aminte de cuvintele Mântuitorului: nimenea nu pune petic nou la o haină veche (Marcu 2, 21).
- Înţeleg
- Lucrul mântuirii sufleteşti nu stă în a pune câte un petic nou la o haină veche, a face câte o mică îmbunătăţire la o viaţă păcătoasă, ci stă în a te îmbrăca în haina cea nouă, în omul cel nou (Col. 3, 9-12).
- Aşa este.
- Ţin să spun cu acest prilej că şi Biserica nu pune petic - nu predică numai lăsarea de unele năravuri rele - ci predică o haină nouă, o viaţă nouă.[159]
- Aşa este.
- Deci vezi?
- Ce?

[158] Idem.

[159] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

- Vrăjitorii de azi nu vor să se schimbe.
- De ce?
- Fiindcă nu ne place virtutea.
- Aşa este.
- Preferă să lucreze în întuneric.
- Fiindcă vrăjitoria este un întuneric?
- Da.
- Ştii ce aş vrea să ştiu?
- Nu.
- Să presupunem că un mare păcătos de întoarce la Dumnezeu.
- Da. Am o dilemă.
- Care?
- Ce virtute începe să lucreze atunci?
- Adică?
- Credinţa sau căinţa, sau frica de iad, sau nădejdea, sau harul lui Dumnezeu?
- Ştii cum este?
- Nu.
- O, dragul meu eu îţi voi răspunde la această întrebare dacă îmi vei spune şi tu care din spiţele roţii se mişcă mai întâi când pleacă la drum carul?
- Toate odată - răspunse omul.
- Precum spiţele roţii pleacă toate deodată când carul se porneşte la drum - aşa e dragul meu şi cu întoarcerea la Dumnezeu!
- Da?
- Da.
- Cum?
- Când Vântul Duhului Sfânt suflă peste viaţa unui om, încep a se mişca deodată toate spiţele roţii.
- aşa este.
- Toate darurile cereşti şi sufleteşti se pun în lucrare când un om se întoarce la Dumnezeu şi aleargă în braţele Tatălui Ceresc.[160]
- Aşa este.
- Vezi?
- Nu m-am aşteptat la acest răspuns.
- Aşa sunt lucrurile.
- Cred.
- Deci sunt mulţi contemporani care sunt curioşi.
- Pentru ce?
- Pentru magie.
- Şi?
- De multe ori vor să o încerce.
- Aşa este.
- Ei spun că este ceva nevinovat.
- Dar nu este?
- Nu.
- De ce?
- Fiindcă în spatele la aceste încercări se ascunde necredinţa.
- Crezi?
- Da.
- Ai dreptate.
- Evident că am dreptate.

[160] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

Iată ce spunea în acest sens tot gânditorul Alexandru Ulea: „CS Lewis afirma în una din cărţile sale că diavolul se bucură atât de cei ce îl ignoră, cât şi de cei ce îi oferă prea multă importanţă. Este greşit a ignora cu totul prezenţa demonilor, ca pe o gândire retrogradă, deşi aceasta se întâmplă şi pentru faptul că ei tind să se depersonalizeze prin îndepărtarea de la viaţa de comuniune specifică Persoanelor Sfintei Treimi."

Prin îndepărtarea de Dumnezeu, omul se aseamănă şi se apropie, inconştient sau nu, de lucrarea diavolului. El intră astfel sub influenţe prea puţin conştientizate, de multe ori ridiculizate sau bagatelizate. Un astfel de om este cel ce apelează sau intră în contact cu slujitorii diavolului. Indiferent că folosesc magie albă sau neagră, aceste personaje nu pot sluji binelui. Ei se pot travesti, luând înfăţişări de călugări smeriţi sau maici cuvioase, pot folosi lumânări sau tămâie, dar nu pot aduce pacea şi liniştea simţită prin Duhul Sfânt în viaţa Bisericii. Potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur, doar cei ce primesc deseori Sfânta Împărtăşanie nu pot fi prinşi de lupul cel înţelegător, adică diavolul. Doar în relaţie cu Dumnezeu, singurul care a creat totul din iubire pentru iubire, singurul care îi vrea binele şi care îi ştie nevoile, omul îşi poate găsi pacea şi împlinirea. Participând la viaţa Bisericii, omul nu are nevoie de practici magice sau evenimente paranormale ca să simtă că are sens, ca să simtă că are valoare. El se împlineşte şi capătă valoare supremă tocmai prin participarea şi unirea cu Dumnezeu."[161]

CONCLUZII

Cartea noastră nu şi-a propus să descopere care sunt originile motivului literar faustic ci la fel de bine să aducă în discuţie

- actualitatea
- şi cultul creştin ortodox

al Sfântului Ciprian al Antiohiei. Aceasta fiindcă sunt mulţi care nu au auzit de acest sfânt. Am insistat în această carte pe convertirea destul de spectaculoasă a sfântului care s-a datorat faptului că a putut vedea că demonii cu care lucra el erau neputincioşi cu privire la creştini (Sfânta Iustina).

„Sfântul Ciprian este cunoscut pentru numeroase minuni legate de dezlegarea vrăjilor şi eliberarea oamenilor de forţele demonice. Mulţi credincioşi mărturisesc faptul că, prin rugăciunile şi acatistul Sfântului Ciprian, au fost eliberaţi de blesteme, farmece şi alte suferinţe spirituale. El este văzut ca un sfânt puternic care poate să protejeze de atacurile spirituale şi să aducă vindecare celor afectaţi de influenţe necurate.

În tradiţia populară, Sfântul Ciprian este adesea invocat atunci când cineva simte că viaţa sa este afectată de vrăji sau energii negative."[162]

În primul rând trebuie să ştim că creştinismul ortodox are un cult al sfinţilor fiindcă ei au fost unii care au excelat în

- virtute,
- har,
- fapte bune
- adevăr
- şi dreptate.

Sfântul Ciprian al Antiohiei face partea din cultul sfinţilor creştini ortodocşi şi este bine să ne dăm seama de acest lucru fiindcă în lumea noastră se cunosc mai multe categorii de sfinţi neortodocşi:

- sfinţi hinduşi,
- sfinţi budişti,
- sfinţi musulmani,
- sfinţi taoişti,
- sfinţi şintoişti
- sfinţi zoroastrinei
- sfinţi confucianşti etc.

---

[161] Alexandru Ulea, Ziarul Lumina https://ziarullumina.ro/societate/meseriile-de-vrajitoare-si-ghicitoare-recunoscute-oficial-16690.html (accesat pe 27.10.2025).

[162] https://www.universulargesean.ro/azi-este-sarbatorit-sf-ciprian-vrajitorul-trecut-de-la-magie-si-blesteme-la-credinta-in-dumnezeu/ (accesat pe 27.10.2025).

Vom da mai jos una dintre cele mai cunoscute rugăciuni creştin ortodox la Sfântul Ciprian al Antiohiei: „Stăpâne Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Creatorule şi Chivernisitorule a toate, Sfânt şi slăvit eşti; Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, slavă Ţie! Tu, Cel ce locuieşti în lumina cea nepătrunsă şi neapropiată, pentru rugăciunea mea, a smeritului şi nevrednicului robului Tău, depărtează demonii şi stinge viclenia lor de la robii Tăi; revarsă ploaie la bună vreme peste tot pământul şi fă-l să-şi dea roadele lui; copacii şi viile să-şi dea deplin rodul lor; femeile să fie dezlegate şi eliberate de nerodirea pântecelui; acestea şi toată lumea mai întâi fiind dezlegate, dezleagă şi toată zidirea de toate legăturile diavoleşti. Şi dezleagă pe robul Tău (numele), împreună cu toate ale casei lui, de toate legăturile satanei, ale magiei, ale farmecelor şi ale puterilor potrivnice. Împiedică Tu, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, toată lucrarea satanei, Tu, Cel ce dai dezlegare de magie, de farmece, de vrăji şi de toate lucrările sataniceşti şi de toate legăturile lui, şi distruge toată lucrarea vicleană prin pomenirea Prea Sfântului Tău nume, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!

Aşa, Doamne, Stăpâne a toate, auzi-mă pe mine nevrednicul slujitorul Tău şi dezleagă pe robul Tău (numele) de toate legăturile satanei şi dacă este legat în Cer, sau pe pământ, sau cu piele de animale necuvântătoare, sau cu fier, sau cu piatră, sau cu lemn, sau cu scriere, sau cu sânge de om, sau cu al păsărilor sau cu al peştilor, sau prin necurăţie, sau în alt chip s-au abătut asupra lui, sau dacă din altă parte au venit, din mare, din fântâni, din morminte, sau din orice alt loc, sau dacă au venit prin unghii de om, de animal, sau gheare de pasăre, sau prin şerpi (vii sau morţi), sau prin pământul morţilor, sau dacă au venit prin străpungere de ace, dezleagă-le pentru totdeauna, în ceasul acesta, Doamne, cu puterea Ta cea mare!

Tu Doamne, Dumnezeul nostru, Care cunoşti şi ştii toate, dezleagă, sfărâmă şi distruge acum lucrările magiei, iar pe robul Tău (numele) păzeşte-l, cu toţi ai casei lui, de toate uneltirile diavoleşti.

Zdrobeşte cu însemnarea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci toate puterile potrivnicilor. Pustieşte, distruge şi depărtează pentru totdeauna toate lucrările magiei, vrăjitoriei şi fermecătoriei de la robul Tău (numele).

Aşa, Doamne, auzi-mă pe mine păcătosul slujitorul Tău şi pe robul Tău, cu toţi ai casei lui, şi dezleagă-i de demonul de amiază, de toată boala şi de tot blestemul, de toată mânia, nenorocirea, clevetirea, invidia, farmecele, nemilostivirea, lenea, lăcomia, neputinţa, prostia, neînţelepciunea, mândria, cruzimea, nedreptatea, trufia, şi de toate rătăcirile şi greşelile, ştiute şi neştiute, pentru Sfânt numele Tău, că binecuvântat eşti în veci."[163]

Se poate vedea de aici că Sfântul Ciprian are capacitatea de a ne ajuta în mai multe direcţii dacă îi cerem sincer ajutorul. Aceasta fiindcă creştinismul ortodox crede că sufletele sfinţilor sunt vii şi trăiesc dincolo de această lume în Împărţăţia Cerurilor.[164]

Aceasta carte a avut la bază ideea că motivul literar faustic (Faust al lui Goethe) a fost inspirat parţial sau total din viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei fiindcă sunt multe

- asemănări,
- aproximaţii,
- puncte comune
- şi legături

dintre cele două persoane.

La fel de bine ambii sunt caracterizaţi de un pact cu cel rău pe care îl respectă mai mult sau mai puţin. Este adevărat că diferenţa de timp este mare:

- Sfântul Ciprian al Antiohiei a trăit în secolul al III-lea
- şi Faust a fost publicat în 1790.

La fel de bine trebuie să ştim că Sfântul Ciprian al Antiohiei aparţine de Biserica Creştin Ortodoxă şi de cea Catolică în timp ce Faust ţine mai mult de luteranismul german.

Acest lucru nu înseamnă că între cele două personaje nu sunt mai multe legături şi elemente comune. De ce? Fiindcă trebuie să ştim că aceste lucruri au fost posibile datorită intervalului mare de timp care i-a despărţit pe cei doi protagonişti.

---

[163] Rugăciunea Sfântului Mucenic Ciprian, pentru izbăvirea de vrăji şi blesteme apud https://www.sursazilei.ro/sfantul-ciprian-izbavitor-de-vraji-si-blesteme/ (accesat pe 27.10.2025).

[164] A se vedea Peter Brown, *Cultul sfinţilor* (Timişoara, 1995).

„Acatistul Sfântului Ciprian este una dintre cele mai cunoscute rugăciuni folosite de credincioşi pentru protecţie împotriva vrăjilor şi farmecelor.

Prin intermediul acatistului, credincioşii cer ajutorul Sfântului Ciprian pentru a se elibera de orice atac spiritual. Această rugăciune este considerată extrem de puternică şi eficientă, fiind folosită nu doar pentru protecţia personală, ci şi pentru protejarea familiei şi a casei de influenţele necurate. Credincioşii care o rostesc regulat mărturisesc că au găsit pace, curaj şi protecţie împotriva celor care le doreau răul. În esenţă, rugăciunea către Sfântul Ciprian oferă pace, linişte interioară şi protecţie divină, ajutând la eliberarea de fricile generate de farmece sau vrăji şi la restabilirea armoniei spirituale. Ea este recomandată celor care simt că au nevoie de sprijin şi protecţie."[165]

Cum este posibil ca un fost vrăjitor să ne ajute de dincolo de această lume? Acest lucru se leagă mai ales de crezul creştin ortodox al nemuririi sufletelor. Aceasta fiindcă trebuie să ştim că sufletele noastre sunt nemuritoare şi prin urmare la fel sunt şi sufletele sfinţilor. În acest sens experienţa arată că rugăciunea către Sfântul Ciprian al Antiohiei aduce

- pace,
- linişte interioară
- şi protecţie divină,
- ajutând la eliberarea de fricile generate de farmece sau vrăji
- şi la restabilirea armoniei spirituale.

Cultul sfinţilor trebuie să ştim că a început în iudaism şi din iudaism avem foarte mulţi sfinţi. În acest sens trebuie să ne folosim de ajutorul sfinţilor şi să nu îl refuzăm. Aceasta fiindcă evident că şi ei au fost oameni ca noi şi ne cunosc neputinţele şi problemele.[166]

„Pilda Sfântului Ciprian al Antiohiei nu este doar un episod din trecut, ci un avertisment mereu actual. Dacă în secolul al III-lea oamenii căutau puteri ascunse în vrăjitorie, astrologie şi invocarea demonilor, în vremea noastră aceeaşi ispită îmbracă haine mai „moderne": fascinaţia pentru horoscop, numerologie, spiritism, practici New Age, yoga, ezoterism, pseudomedicina ocultă, idolatrizarea tehnologiei şi chiar dependenţa de inteligenţa artificială ca „oracol" absolut. Toate acestea, chiar dacă par nevinovate sau „ştiinţifice", ascund aceeaşi rătăcire: căutarea de putere şi sens în afara lui Dumnezeu."[167]

Prin urmare se poate vedea că practicile oculte nu au încetat nici în zilele noastre. Dacă Sfântul Ciprian a fost un Faust al timpului său ei bine în zilele noastre avem mulţi alţi fauşti care încercă tot felul de experimente magice şi desprinse din ocult:

- horoscop,
- numerologie,
- spiritism,
- practici New Age, yoga,
- ezoterism, pseudomedicina ocultă,
- idolatrizarea tehnologiei
- şi chiar dependenţa de inteligenţa artificială ca „oracol" absolut.

Faust se poate spune că este cultura de subterană care există de mai multă vreme într-o lume care oficial este creştină dar care de mai multe ori se plictiseşte de viaţa creştină dovadă fiind că sunt atât de multe

- confesiuni
- şi secte

care s-au desprins din Biserica Creştin Ortodoxă.

Faust este prin urmare de mai multe ori viu printre noi şi la fel cum a făcut Sfântul Ciprian în vechime el în zilele noastre îşi vinde sufletul diavolului.

---

165 https://www.universulargesean.ro/azi-este-sarbatorit-sf-ciprian-vrajitorul-trecut-de-la-magie-si-blesteme-la-credinta-in-dumnezeu/ (accesat pe 27.10.2025).

166 A se vedea Anton Caragea, *Sfântul şi cultul sfinţilor* (Bucureşti, 2009).

167https://ortodoxiamarturisitoare.wordpress.com/2025/10/01/actualitatea-convertirii-sfantului-ciprian-in-fata-ratacirilor-moderne/(accesat pe 27.10.2025).

„Sfântul Ciprian ne învaţă că niciuna dintre aceste căi nu poate aduce pace şi adevăr. El a cunoscut până în adâncime puterile demonice şi a mărturisit că doar Crucea lui Hristos le biruie. „Diavolul nu are stăpânire decât asupra celor care se predau lui prin păcat", spune Sfântul Vasile cel Mare (Omilii la Psalmi). De aceea, omul contemporan, chiar dacă nu mai practică magia clasică, devine adesea rob al unor „vrăjitorii" subtile: ideologia relativismului, încrederea oarbă în horoscop sau în forţe impersonale ale „universului", şi chiar captivitatea digitală."[168]

Doi istorici ai religiilor discutau într-o zi.

- Ştii ce?
- Ce?
- Tu chiar crezi în convertirea religioasă?
- Da.
- De ce?
- Fiindcă sunt multe care sunt autentice.
- Da?
- Da. Dar de ce întrebi?
- Am dat zilele acestea peste ceva interesant.
- Ce?
- De Sfântul Ciprian al Antiohiei au auzit?
- Vag.
- A trăit prin secolul III.
- Mult de atunci.
- Aşa este.
- Şi?
- S-a convertit la creştinism.
- Cum?
- A putut vedea că demonii erau neputincioşi în a face vrăji asupra creştinilor.
- Putea vedea demoni?
- Se pare că da.
- Interesant.
- Aşa este.
- Din ce îmi spui acest sfânt a fost un fel de Faust.
- De ce?
- Fiindcă şi Faust a făcut pact cu cel rău.
- Se poate spune.
- Numai că Faust este literatură.
- Şi Sfântul Ciprian realitate?
- Da.
- Nu a fost cumva un oracol?
- Nu ştiu.
- Cam toţi vrăjitorii antici se ocupau cu ghicitul.
- Aşa este.
- Şi pe cine slujea?
- Pe zeul Apollo?
- Apollo?
- Da.
- Ştii că există o poveste cu acest zeu.
- Da?
- Da.
- Care?
- Ţi-o voi spune.

[168] Idem.

- Te ascult.
- Grecii cei vechi aveau un fel de vrăjitor cu numele Apolon, care stătea la Delfia într-o ascunzătoare de unde răspundea la diferite întrebări.
- Şi?
- Odată a mers la acest Apolon un oarecare viclean şi amăgitor.
- Înţeleg.
- În mâinile lui avea o pasăre pe care o acoperise cu haina lui şi ajungând în faţa locului unde vorbea Apolon, l-a întrebat să-i răspundă de este pasărea aceea vie sau moartă.
- Şi?
  Omul acesta era viclean şi avea de gând, de-i va răspunde că este vie, să o sugrume şi să o arate moartă şi în acest chip să amăgească pe Apolon.
- Interesant.
- Dar Apolon cunoscând vicleşugul lui, i-a răspuns aşa.
- Ce?
- Stă în voia ta omule, să arăţi pasărea cum vei vrea: moartă sau vie.
- Adică?
- O păsărică purtăm şi noi, iubite cititorule, ascunsă sub hainele şi lutul nostru.
- care?
- E sufletul nostru; şi stă în voia ta şi a mea să avem această păsărică vie sau moartă, să avem un suflet viu sau unul mort.
- Aşa este.
- Dumnezeu ne-a dat ajutor şi dar să putem ţine vie această păsărică, dar de altă parte omul are voie slobodă să o şi omoare.
- Sunt de acord.
- Însă cel ce şi-a omorât sufletul cu patimi şi fărădelegi, acel 383 va trebui să dea seama despre el în Ziua cea mare şi înfricoşată a Judecăţii![169]
- Aşa este.
- Deci vezi?
- Ce?
- Goethe a scris Faust.
- Ca operă literară?
- Da.
- Dar a c-am ignorat că au fost sfinţi care au trăit drama lui Faust aievea.
- Cum a fost Sfântul Ciprian?
- Da.
- Aşa este.
- Dar poate totuşi unii îşi vor da seama.
- Se poate.
- Ceea ce este cert este că vrăjitoria este lucrare cu demonii.
- Indiferent cât de nevinovată o prezintă unii.
- Da.
- Printre ei a fost şi Goethe.
- Nu cred că a fost prea conştient de ceea ce a scris.
- A voit să facă valuri.
- Se poate.
- Şi cumva a şi reuşit.
- Tot ceea ce este posibil.
- Acum eşti lămurit?
- Da.

[169] Din Grigorie Comşa, *1000 de pilde pentru viaţa creştină* (Arad, 1929).

„Arma rămâne aceeaşi: semnul Sfintei Cruci, rugăciunea curată, postul şi participarea la viaţa Bisericii. Sfântul Ciprian şi Sfânta Iustina au arătat că cel mai puternic scut împotriva oricărei lucrări demonice este trăirea reală a credinţei. În fond, fiecare om se află în faţa aceleiaşi alegeri: să caute puterea în iluziile întunericului sau să îmbrăţişeze harul lui Hristos, care face din cel mai păcătos om un mărturisitor al adevărului."

Convertirea Sfântului Ciprian este, aşadar, un testament viu: nu există lanţ care să nu poată fi sfărâmat de har, şi nu există rătăcire din care omul să nu poată fi ridicat dacă se întoarce la Dumnezeu. Într-o lume sedusă de false spiritualităţi, glasul lui strigă şi astăzi: Hristos este singura Putere adevărată, singura Lumină care biruie întunericul."[170]

Această carte se vrea o actualizare a cultului Sfântului Ciprian al Antiohiei într-o lume care de mai multe ori nu crede că există un vechi

- conflict,
- dispută
- şi conflagraţie

dintre bine şi rău.

Omul de azi este unul care merge pe instinct şi nu se fereşte să recurgă de mai multe ori ajutorul unor forţe oculte cum este de exemplu fenomenul OZN care a devenit din ce în ce mai cunoscut şi mai răspândit în zilele noastre.[171]

Ceea ce este cert este că Faust al lui Goethe se poate spune că s-a inspirat din aghiografia creştină şi în acest sens în această lucrare literară sunt mai multe elemente de spiritualitate creştină. Sfântul Ciprian al Antiohiei a fost fără doar şi poate un Faust al timpului lui pe care totuşi Dumnezeu a voit să îl mântuiască deşi acest lucru a avut loc destul de crud: prin martiriul sfântului.

Troparul sfântului este cât se poate de concludent în acest sens: „şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu însuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta cuvântul adevărului drept învăţând, şi cu credinţă răbdând până la sânge, Sfinţite Mucenice Cipriane, roaga-te lui Hristos Dumnezeu sa mântuiască sufletele noastre."[172]

Se poate vedea aici că sfântul a ajuns să fie un urmaş al apostolilor fiindcă în cele din urmă din mare iniţiat în vrăjitorie va devenii un mare iniţiat în creştinism. Acest lucru trebuie să ştim că nu îl face pe Sfântul Ciprian un sfânt care a mers din extremă în extremă ci doar că el căuta sincer adevărul.

Biserica Ortodoxă consideră că dincolo de această lume Sfântul Ciprian ne poate ajuta. Iată ce spunea condacul sfântului: "taberele vrăjmaşilor ce se luptă împotriva noastră alungă-le cu rugăciunile tale, Sfinte, si valurile cele sălbatice ale ispitelor opreşte-le degrab cu mijlocirile tale, Cipriane fericite, ca în cântări să te lăudăm neîncetat pe tine, apărătorul cel nebiruit al creştinilor".[173]

Dacă lumea de azi este amuzată şi fascinată de imaginaţii cum sunt cele descrise în Faust al lui Goethe ei bine creştinismul ortodox a trăit pe viu aceste realităţi. Nu putem să le ignorăm şi trebuie să ştim că în cele din urmă sfinţii au fost şi ei persoane ca noi dar care prin

- nevoinţă
- şi fapte

bune au ajuns să se ridice la un stadiu mai avansat de viaţă spirituală. O rugăciune creştin ortodoxă este cât se poate de concludentă în acest sens: "izbăveşte de toată vătămarea, fermecarea şi vraja, Ierarhe Cipriane şi Mucenice al lui Hristos, pe cei ce aleargă cu credinţă la mijlocirea ta!"

Căzând în cursele oamenilor celor răi, şi chinuit fiind fără nădejde de scăpare, către tine ridic ochii mei, Cipriane milostive, slobozeste-mă de a lor vicleană uneltire".[174] Dacă această carte a reuşit să aducă în atenţia cititorului legătura dintre motivul literar faustic şi viaţa Sfântului Ciprian al Antiohiei ea şi-a atins scopul. Aceasta fiindcă este nevoie ca sub formă sau alta sfinţii trecutului să fie actualizaţi.

---

[170]https://ortodoxiamarturisitoare.wordpress.com/2025/10/01/actualitatea-convertirii-sfantului-ciprian-in-fata-ratacirilor-moderne/(accesat pe 27.10.2025).

[171] A se vedea Timothy Green Beckley, *Blestemul zeilor extratereştrii* (Editura Solaris, 2011).

[172] Tropatul sfântului.

[173] Condacul sfântului.

[174] Rugăciune către Sfântul Ciprian al Antiohiei https://altarulcredintei.md/sfintii-mucenici-ciprian-si-iustina-fecioara/ (accesat pe 27.10.2025).